

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

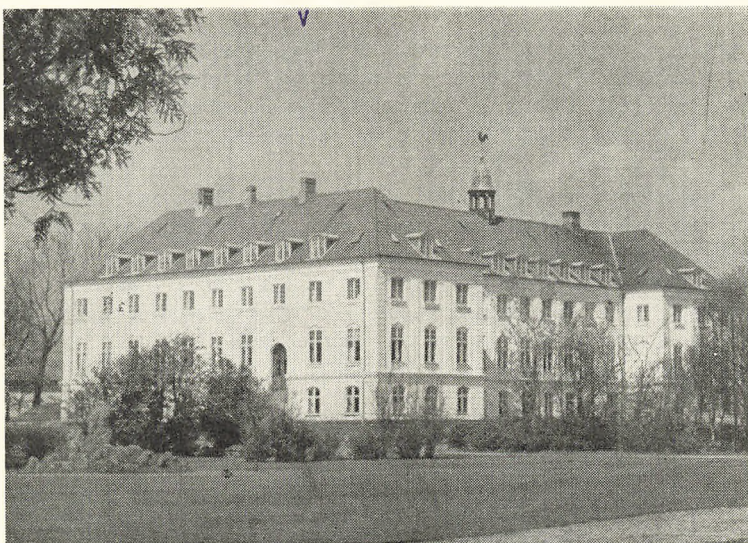
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

45. årg.

Januar 1955

Nr. 1

Sæt dig et mål!

*Af instruktionssygeplejeske,
frk. Lilly Frederiksen*

Lilly Frederiksen

Hvilket mål har vi for vort liv? Ja, vi vil jo gerne være lykkelige, få det i eje, som giver lys og glæde — gode kår, gode venner, godt helbred o. s. v.

Dette mål ændres undertiden med årene, når man ser, hvor lidt lykkelige de mennesker er, der har meget af det, vi lige nævned. Så ønsker man måske, at ens liv dog må lykkes; og dermed mener man i reglen, at ens evner og kræfter må nå deres fulde udfoldelse, at man altså må nå den stilling og anseelse blandt men-

nesker, som svarer til ens udrustning. Og det er der jo noget sundt og rigtigt i; for vore evner og anlæg skal bruges; vi har ansvar for, hvad vi får ud af det, som er betroet os; vi skal være flittige. ja måske ligefrem siide i det for at opfylde de krav, som stilles til os.

Og så kan det endda ske, at vort liv mislykkes, midt i en tid, hvor vi er myreflittige, måske tager fine eksaminer og får en pæn og anset stilling, der svarer til vore evner. For det mislykkes hver gang, vi i vores iver efter at nå det mål, vi havde sat os, overså et menneske, som trængte til, at vi standsede et øjeblik for at sige et venligt ord eller række en hjælpende hånd.

Hvornår lykkes vi da? — I et salmevers lyder det sådan:

„O du, som skabte hjerte mit,
det dybe, underfulde,
o, dan det efter hjerte dit
til himmelspejl i mulde,
så jeg langt mer, end selv jeg ved,
kan lære af din kærlighed
om nådens rige fylde!“

(D. D. S. 434 v. 5).

Hvor den bøn bedes af hjertet, dér er et menneskeliv begyndt at lykkes; for der er selvoptagetheden — angsten for ikke at lykkes i menneskers øjne — ved at blive forvandlet til selvforglemmende tjeneste for andre. Og det mærkelige er, at de mennesker, der er inde under den forvandling, er de lykkeligste og gladeste mennesker, der findes.

Men hvordan bliver man dog sådan? Ja, det sker ikke ved et trylleord, men er en ligeså langsom proces som at lutre sølv; men mesteren, som kender hjertedybet — Deres og mit — har langmodighed nok til at elske sit billede frem i os, når vi beder ham derom. Den bøn kan formes på mange måder, også således „Herre, gør dig i din nåde til herre over mit liv.“

Lilly Frederiksen.

Rund fødselsdag på skolen

Den dag, dette nr. af „Sølvsnoren“ udkommer, og frk. Pade ser det og læser dette, fortryder jeg bittert, at jeg købte mig en alpehue og ikke en ganske anderledes solid hovedbeklædning, f. eks. en styrthjælm. Det er faktisk hul i hovedet; for jeg måtte jo kunne sige mig selv, at jeg ville få på hattepulden. Ingen skal derfor læn-

Annette Pade

ger tvivle på, at forstanderen er en modig mand — han tør sige det: forstanderinde, frk. Annette Pade, Fårevejle højskole, fylder 50 den 26. januar d. å.

Jamen, det måtte jo siges. Lad så være, at alt dette „fødselsdageri“ både er barnagtigt og inderlig ligegyldigt — det er også mere for vor egen skyld, det bekendtgøres, end for frk. Pades. Frk. Pade kunne sagtens være det foruden — og ville helst. Men vi andre, hendes medarbejdere og venner, hverken

kan eller vil undvære denne — blandt almindeligt dødelige mennesker dertil stærkt benyttede — anledning til at komme af med lidt af den taknemmelighed, vi går i fare for at brænde inde med.

Og nu igen almindeligheder. For det første, fordi frk. Pade er så helt igennem det modsatte af — almindelig. Og for det andet og mest fordi man, idet man vil til at skrive ord som ægthed, pligttroskab, uselvished, omsorg, omtanke, loyalitet, beskedenhed, energi, dygtighed, retsind, tjenersind, hverdagskristendom, til sin forfærdelse opdager, at de har været brugt så tit i almindelighed, ja, og hvor der ikke var videre grund til det, at smagen og kraften er gået af dem — de kan simpelthen ikke bruges, når man ellers for en gangs skyld virkelig havde brug for dem.

Men så må vi om i en anden gade. Man skulle selvfølgelig ikke skrive det; men dels får jeg aldrig lejlighed til at holde tale for frk. Pade (det er forbudt! A. P.), og dels er det nok ikke mig, der redigerer dette blad, når frk. Pade næste gang fylder noget helt rundt, nemlig 100. Det lyder i al sin jævnhed sådan: En dag kom frk. Pade ind på kontoret (jeg skal nok lade være med at skrive, at hun havde de kønneste tårer i sine brune øjne — for det lyder altfor sentimentalt i forbindelse med frk. Pade — men det havde hun nu altså) og sagde: „I dag har jeg alligevel fået mit livs største kompliment“. Og komplimenter er ellers ikke noget for frk. Pade; så jeg var jo nysgerrig. Jo, en elev havde sagt til hende: „Frk. Pade, det vil jeg sige Dem; hvad De har lært mig, er noget, jeg har brug for hele livet, hvadenten jeg bliver sygeplejerske eller ej.“

Se, det er frk. Pade. Sygeplejerske er hun — over — endda! knagende dygtig og bestemt! Men også først og fremmest menneske (nej, ikke over — men sådan rigtigt med begge ben på jorden). Og dertil højskolemenneske med alt, hvad det rummer. Dygtige sygeplejersker skal fostres — jovist, der spares ikke på krudtet i den henseende. Men tak, kære frk. Pade, fordi De ikke betragter Dem som værkfører på en samlebåndsfabrik for dygtige sygeplejersker, men som medarbejder blandt unge, der skal ud at leve livet, det vanskelige liv, i tjeneste for Gud og næsten!

Tak for de syv halvår, vi har arbejdet sammen! Lykke til fremdeles at „bygge borg af hverdagsstene“ iblandt os og vise os, at det går an! — Allerenklest sagt: Tak, fordi De er, som De er!

K. R. H.

Fra skolen

Må vi allerførst i dette afsnit benytte lejligheden og pladsen til at sige en rigtig hjertelig tak til alle jer, som tænkte på os til jul og nytår og lod det få synligt udtryk i jule- og nytårsbreve. Hver især har vi fået en stak så stor, at det er os umuligt at takke hver enkelt personligt — uden netop på denne måde. Tak allesammen! I har glædet os påny.

Det er ikke i så få af brevene, at der dvæles ved minderne om adventsaftenerne her på skolen, og der takkes for dem. Også dette vinterhold har nu oplevet dem. Både den uforglemmelige „Dr. Marygold“, den gode fru Lucia, ja, og præsten med sit julegilde, og flere andre fra disse aftener kendte skikkelser har påny besøgt os.

Midt i det hele tog vi imod en invitation til at opføre Florence Nightingale-spillet for Dansk Sygeplejeråds Holbæk amtskreds. Med nogen ængstelse drog vi af sted — men skal vi tro takkeordene bagefter, må vi vel have klaret det nogenlunde. Det foregik i Nykøbing sindssygehospitals store sal og overværedes af 260 sygeplejersker. Skolens litteraturlærerinde, som gør forstudier til en ny litteraturhistorie, hvori hun — forståeligt nok — vil optage forstanderen, truer i anledning af forannævnte med at ville begynde afsnittet således: „Sin forfatterbane begyndte han først i en moden alder og fik sit gennembrud på S. N. S.“ *Fy, Mikkel!*

Juleferien varede fra 22. december til 3. januar — sådan rent legemligt i hvert fald. „Sjæleligt“ er den jo nok noget længere; dog har vi vist i dag den 13. de fleste hjemme igen, og arbejdet skrider atter.

Årets første offentlige møde havde vi i gaar. — Pastor Johnsen, Niløse, talte ud fra Mt. 13, 13 ff. alvorligt og sandt til

os om de øjne, der så længe ikke vil se, til de ikke kan se, og de øren, der ikke vil høre Guds røst og tilsidst ikke kan. — Efter kaffebordet fortalte pastor Nielsen oplevelser fra sin færden blandt jøderne.

Næste offentlige møde

på Fårevejle højskole bliver onsdag den 2. februar kl. 20. Sognepræst E. K r a g h - S c h w a r t z, Nykøbing Sj., vil fortælle om og vise film fra sin Amerika-rejse.

»Aftenbøn«

I den smukke „Aftenbøn“ af forstander Josef Blomgren og lærer H. Weber Jensen i augustnr., havde der desværre indsneget sig et par kedelige trykfejl, som venligst bedes rettet. I 1. vers, 4. linie rettes bede til beder! I 2. vers, 1. linie rettes min til mig. „Aftenbøn“ kan købes i særtryk for 25 øre pr. eksemplar ved henvendelse til skolen.

Florence Nightingalebogen

(„Florence Nightingale. Fire billeder i anledning af hundredårsmindet om hendes udrejse til Skutari.“ Af K. Robert Hansen) er allerede solgt i 3—400 eksemplarer, og der kommer stadig bestillinger på den fra både private, sygehuse, skoler og foreninger, hvor man vil fremstille billederne. Forstanderinde, søster Grethe Scheuer, amtssygehuset, Århus, har anmeldt den i „Tidsskrift for Sygeplejersker“.

Forøvrigt har vi fået henvendelser om tilladelse til at oversætte den — til arabisk (til brug på Østerlandsmissionens hospital i Nebk i Syrien), til engelsk (til brug ved en fest på tuberkulose-sanatoriet i Arogyavaram i Sydindien) og til santali (til brug på Santalmissionens arbejdsmark i Nordindien). Selvfølgelig glæder det os, om den kan gøre nytte også i Ydre Mission. — Den kan fås ved henvendelse til skolen for 1 kr. plus 12 øre i porto. Ved bestilling er det det nemmeste at sende beløbet på girokort (nr. 8701, Fårevejles højskoles elevforening, Fårevejle). Overskuddet af såvel denne bog som „Aftenbøn“ går til indretning af bedeværelset.

Vinterholdet 1954-55

I elevfortegnelsen i sidste nr. var nr. 91 faldet ud; her er hun: Inge-Birgit Tillegreen, Århus.

Holdet består iøvrigt af 48 nørrejyder og 9 sønderjyder; 9 er fra Fyn og omliggende øer; af sjællændere har vi 15; fra Bornholm kommer hele 10, og København har sendt 4 — og vort brøderland Norge 1.

Fælles højskoleaften i København

Hermed bringer vi så det righoldige program for den fælles højskoleaften

I BETHESDAS FESTSAL ONSDAG D. 9. FEBR. 1955 KL. 19,30

Program

Fællessang.

Forstander P. H. Lauritsen, Hoptrup: Glimt fra livet på vore højskoler.

Forstander, pastor Johs. Magelund, Haslev udvidede højskole: Københavnerne på højskole.

Bethesdas sangkor.

Forstander P. Møller, Tommerup: Højskolen — dygtig-gørelse til livet.

Fællessang.

Forstander Josef Blomgren, aftenhøjskolen i Bethesda: Højskolearbejde i storbyen.

Lærer Axel Nielsen, Haslev udvidede højskole: Lysbil- leder fra vore højskoler.

Fællessang.

Forstander, pastor K. Robert Hansen, sygeplejehøjskolen, Fårevejle: Højskolens plads i sygeplejeuddannelsen.

Bethesdas sangkor.

To tidligere højskoleelever har ordet.

Afslutning og fællessang.

Enhver er velkommen. Billetter (å 1 kr.) fås: 1. i Bethesdas blad- ekspedition, 2. evt. hos københavnskredsens formænd, 3. bestilling kan afgives pr. telefon Søborg 2225 (forstander Josef Blomgren), 4. ved indgangen mødeaftenen, hvis der endnu er ledige pladser. Højskolesangbogen benyttes.

Vi synes, det er en storartet idé, Fårevejle højskoles tidligere forstander, Josef Blomgren, har fået, og vi har en fornemmelse af, at det skal blive en både stor, festlig og nyttig aften (om nytten kan læses i omstaaende artikel af forstander Johs. Magelund, Haslev udvidede højskole). Vi tilskynder derfor kraftigt alle gamle Fårevejle-elever i København og omegn til både selv at komme og at tage venner og veninder med, som (endnu) ikke har været på højskole. Her fra skolen kommer så mange af medarbejderne, som kan slippe hjemmefra. — På godt og festligt gensyn i Bethesda onsdag den 9. februar!

Københavnserungdommen må vindes for højskolen

Der er umuligt, vil mange sige. Nej, det er ikke; en del københavnere har været på højskole, og de har alle været glade for det. De føler, at de her fik livsværdier, som de trængte til, og som ingen anden skole eller kursus kunne give. Men de allerfleste aner ikke, hvad højskole er, eller de har nogle helt forvrængede forestillinger om denne skoleform. Derfor er det nødvendigt at prøve at samle københavnere og fortælle dem lidt om, hvad højskole er og vil.

Forstander Blomgren, som i en årrække har drevet aftenhøjskole i København og har fået kontakt med mange unge, vil sammen med nogle højskolers elevforeninger i København afholde et stort møde i Bethesda den 9. februar, hvor flere forstandere og lærere har ordet, og der vil blive vist farvelysbilleder fra forskellige skoler.

Da højskolebevægelsen begyndte for over 100 år siden, havde den kontakt med næsten hele landets befolkning. Da var København og købstæderne kun en lille del af Danmarks befolkning. Nu er forholdene helt anderledes. Omkring 1,2 millioner bor nu i København med omegnskommuner, ca. 1,1 millioner bor i provinsbyerne og mindre end halvdelen (ca. 1,9 millioner) i landdistrikterne.

Vi tror, at højskolerne har noget godt til hele landets ungdom. Derfor vil vi prøve at få alle med. **Johs. Magelund.**

Fra elevkredsen

TIL BEDEVÆRELSET

er der siden sidste gaveliste indkommet følgende gaver:

KFUK's hovedforening i København 10. Solgt „Aftenbøn“ ved offentligt møde på F. H. 12,25, do. i Asnæs 9,30. Chr. Rasmussen, Stubberup, 10. Sommereleverne 1954 100. Inge Møller, Kbhv., 15. Solgt „Aftenbøn“ 1. A. P. 100. Møde i Asnæs 5. Ialt 262,55 kr. Med det tidligere indkomne ialt 946,02 kr. Det krucifix, som skal hænge i bedeværelset, er allerede købt; det kostede 112 kr.

HØJSKOLEKREDSSEN FOR VEJLE OG OMEGN

har møde søndag den 39. januar kl. 20 på KFUK i Vejle. Forstander O. Madsen, Grejsdalens ungdomsskole, fortæller og viser billeder fra Palæstina.

FAREVEJLEKREDSSEN I KØBENHAVN

samledes på Frederiksberg hospital fredag den 7. ds. De af vore

gamle elever, som nu har deres gerning på Frederiksberg hospital, havde pyntet smukt i funktionærboligens dagligstue, som dannede en udmærket ramme om samværet. Der var mødt 49 gamle elever af alle årgange. Kredsens formand, Kr. Bach, bød velkommen, og forstanderen talte. Efter kaffebordet fulgte en times frit samvær, hvorefter frk. Pade sluttede med aftenandagt.

Til kammeraterne fra vinteren 1934—35 og 1935—36

Kære venner!

Først ønsker jeg alle et rigtigt godt nytår, og så har jeg et stort nytårsønske: hvis der er nogle, der ligger inde med vandremappen eller ved, hvor den er, så lad den komme frem for dagens lys! Men ellers vil jeg anmode jer om at sende et brev om jeres oplevelser i det sidste år, så skal jeg prøve at samle dem i en mappe, så vi kan komme i gang igen; og jeg vil håbe, at der er mange, som vil være med til at holde forbindelsen vedlige. Skal vi ikke også prøve at mødes til elevstævne på Fårevejle højskole til sommer, særlig kammeraterne fra 1934—35, så er det jo 20 år siden, vi traf sammen. Lad os alle gøre en indsats for at bevare forbindelsen med skolen! Og til slut endnu en gang: Glem ikke vandremappen!

Mange kærlige hilsner:

Ryesgade 64², København Ø.

Aage Fredsbjerg,

Beretningen fra landselevforeningen 1954

De lokaleforhold, som landselevforeningen og højskolernes sekretariat har haft at arbejde under de sidste år, har været meget trange og primitive. Dette bliver der nu rådet bod på, idet der i løbet af vinteren indrettes nye lokaler i Vartov opgang 6. Her bliver der både kontor og mødelokaler, som vil kunne anvendes af elevkredsene i København og til den aftenhøjskole, som vi nu i fire år med stadig stigende tilslutning har afholdt hver vinter.

Det er glædeligt at se, at det bliver muligt gennem sekretariatet at skaffe flere elever til de ordinære skoleterminer. Der er således i år gennem sekretariatet formidlet 130 elever til sommer- og vinterskolen.

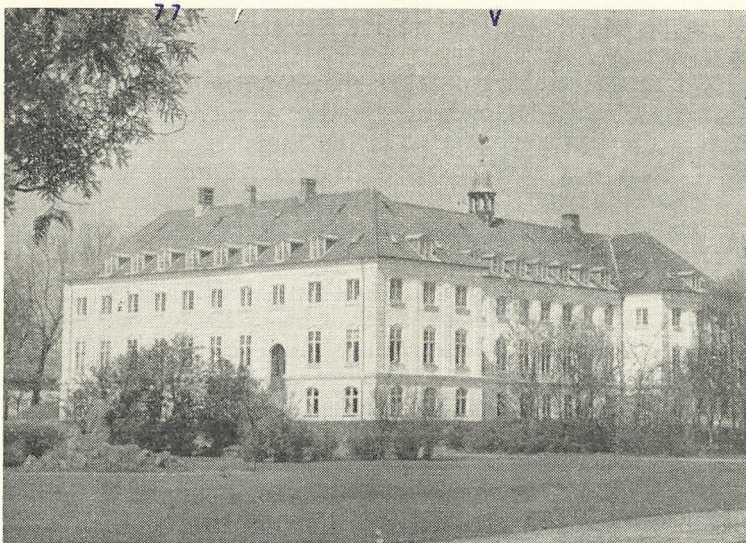
Ved hjemsendelsen af værnepligtige efteråret 1954 er der fra sekretariatet med velvilje fra civilundervisningen udsendt 9000 højskolepjecer med en redegørelse for de nye understøttelsesregler for soldater, der har aftjent 18 mdr.s tjenestetid. Endvidere pjecer til sogneråd og kommualbestyrelser, præster, lærere o. s. v., og der er samtidig med pjecseudsendelsen rettet en henvendelse til modtagerne om at tilskynde unge til højskoleophold.

Vartov, den 29. oktober 1954.

Thyra og Erik Halvorsen.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

45. årg.

Februar 1955

Nr. 2

Pierre de France og Michelangelo

Af højskoleforstander,
pastor K. Robert Hansen

Ved det store fælles højskolemøde i Bethesda i København onsdag d. 9. ds. forsøgte først. at besvare spørgsmålet om „Højskolens plads i sygeplejeuddannelsen“ på følgende måde (der henvises iverigt til mødereferatet inde i bladet):

Det er ca. 30 år siden, at den danske folkehøjskole fik sin plads i sygeplejeuddannelsen. Det begyndte i Testrup ved Århus; siden kom både Rødkilde, Ubberup, Børkop og Fårevejle til; sidst et kursus i samme retning på Borups højskole her i hovedstaden.

Hvilken plads, der er tildelt højskolen i sygeplejeuddannelsen, kan man selvfølgelig udtrykke tørt og juridisk med ordene i den nye betænkning angående sygeplejeuddannelsen om, at der til at blive sygeplejerske inden den 3-årige elevtid kræves deltagelse i et forskolekursus, hvis første del kan foregå enten på en sygeplejehøjskole eller på et sygehus. Ander-

ledes kan og skal jurister og andre fagfolk vel ikke udtrykke sig.

Men fra højskolens side kan man ikke nøjes med sådanne tørre ord. Vi vil dog også *noget andet og mere* end bare være rammen om og stedet for et fagligt kursus i erhvervsøjemed, hvor nyttigt det end kan være. Hvori dette andet og mere består, kan jeg i øjeblikket bedst udtrykke ved at tage Dem en tur med hjem på Fårevejle Højskole og lade Dem kigge ind i vort største klasseværelse, »Sorø«.

På katederet finder De en af de fire sygeplejersker, som er knyttet til skolen. På begge sider af hende hænger anatomiske vægtavler med udviklede latinske navne, mens der til venstre for hende står en anden af skolens medarbejdere, nemlig en herre, som har gennemløbet en 100 % afmagringskur — så grundig, at der kun er benene tilbage. Hans brødre findes paa mange andre skoler og hedder Jakob, Moses, Metusalem m. fl. — hos os hedder han *Pierre* med tilnavnet *de France*, fordi han indtil for få år siden spankulerede om på Paris' gader; i hvert fald var han franskmænd. Som medarbejder er han uundværlig, for såvidt som vore elever, for størstedelen vordende sygeplejersker, selvfølgelig skal lære alt om et menneskelegemes opbygning lige ind til *den nøgne benrad*.

Men se nu! På klasseværelsets bagvæg hænger et billede af en hel anden art; det er en gengivelse af *Michelangelos* berømte freske i det sixtinske kapel — hans dristige tolkning af *skabelsen*; man ser Gud selv, faderen og skaberen, og det ny-skabte menneske, ind i hvem livsgnisten springer fra Gud. De forstår, at det ikke er et tilfældigt billede, og heller ikke er dette billede tilfældigt anbragt netop dér, men med hensigt. Det var den af skolens medarbejdere, som mest skulle undervise i dette klasseværelse, som inden sin tiltrædelse sagde: »Må jeg hænge dette billede op? Jeg kan ikke undervise i anatomi uden med dette billede som baggrund; jeg må have det for øje i hver en time«.

Hermed blev egentlig højskolens plads i sygeplejeuddannelsen udtrykt på den fineste måde, og De har sikkert fantasi nok til at forstå det; men fattes den, lad mig så antydningssvis forklare:

Pierre — *benraden* — står der hos os og skal stå der; ham kan vi ikke undvære, og *Pierre* lader vi nu være symbolet på

1. *den faglige dygtiggørelse* i anatomi, fysiologi, biologi, bakteriologi, kemi, indsprøjtteri, sengerederi, bækkensvingeri o. s. v. For faglig dygtig skal den moderne sygeplejerske være, knagende dygtig endda; ellers fylder hun ikke sin plads; kravene er store — disse ting skal kunnes.

2. *den erhvervsmæssige side af sygeplejegerningen*, dette at sygeplejen er et kvindeligt erhverv, der har og sikkert må have sin fagforening, sine løntariffer, sine ordnede arbejdsforhold o. s. v. Og se, også den side af sagen skal være i orden, det er klart — hvorfor skulle en så krævende bestilling ikke have sine erhvervsmæssige ordninger; arbejderen er dog sin løn værd.
3. lad mig i en parentes sige, at Pierre også kunne være symbolet på »galanteriet« i sygeplejefaget eller rettere i sygeplejersken. For da vi i sin tid ansøgte det høje varedirektorat om tilladelse til indkøb af ham, fik vi som svar, at der var »bevilget os tilladelse til import af for 800 kr. galanterivarer«. Med galanteriet i sygeplejefaget kunne der tænkes dels på det falsk romantiske, som kan være over mange unge pigers ønske om at blive sygeplejerske, og dels at de jo da også er søde, meget søde endda i deres nette uniformer og kapper, og at en sygeplejerske faktisk er et godt parti, o. s. v.

Dette sidste med galanteri kan vi lade ude af betragtning. Når jeg siger, at *Pierre er hos os og skal være hos os*, tænker jeg på de to første punkter: den faglige dygtiggørelse og det erhvervsmæssige; Pierre skal vi kende og arbejde med — det skammer vi os ikke ved; vi skal have begge ben på jorden.

Men — og her kommer det store *men* — arbejdet med Pierre skal og må ske på *en ganske bestemt baggrund*, den, som Michelangelos billede taler om. Og lad os blot kalde den baggrund med eet ord: *Gud!* Eller lad mig sige det sådan: Arbejdet med Pierre skal fyldes med *ånd*, hente sit *liv* fra Gud, d. v. s. ved livets egen kilde; gnisten må springe fra ham over i Pierre og arbejdet med ham; ånd må fare i benraden, både i dygtiggørelsen og i det erhvervsmæssige. D. v. s. uddannelsen må forenes med en *hjertets dannelse*, den hjertets dannelse, som kun Guds ånd kan kalde frem i et menneske; og det erhvervsmæssige må forvandle sig til *tjeneste*, tjeneste for Gud, kærlighedens tjeneste for næsten i smerte og nød, svaghed og ensomhed, den forvandling, som også kun Guds ånd kan give.

Og på den kristne danske folkehøjskole er det vor overbevisning, at *Guds ånd virker der, hvor forkyndelsen om Jesus Kristus lyder klart*.

Under dette synspunkt *begyndte* den moderne sygepleje med Florence Nightingale; her i Danmark repræsenteredes det af Louise Conring, Charlotte Munk m. fl.; det repræsenteres stadig — *men det må fastholdes*; ikke mindst i en materialistisk

tid som vor, hvor der rasles hørligt og stærkt med benraden, gælder det om så stærkt som muligt at fastholde et åndeligt syn på sygeplejen.

Og det er da til hjælp i den henseende, at den danske folkehøjskole har fået betroet sin plads i sygeplejeuddannelsen. Ikke, at vi tror, at vi magter så stor en opgave: at puste ånd og liv i benraden; *men* vi har set et *syn*, og under dette syn vil vi *tjene i bøn til Gud*, om at *han* vil gøre sin gerning hos os. —

Og nu I, som synes, at sygeplejehøjskolerne er en slags 2. classes højskole, ja maaske sidder med spørgsmålet om sygeplejehøjskolernes berettigelse til at benævnes højskoler — jer tillader jeg mig jævnt og bramfrit at tilspørge: Er det i højere grad højskolegerning at prøve i bøn og arbejde at puste ånd og liv i den gerning at sprede møg på sin husbonds mark, end det er at forsøge det samme med hensyn til den gerning at svinge bækkenet m. m. på et sygehus? Nej, *begge dele* er højskolegerning i *lige grad*.

På dette sted ville Børkop højskoles forstander, Edv. Jensen, som egentlig i aften burde have repræsenteret Indre Missions sygeplejehøjskoler, have sagt et lydeligt *amen!*

Hvortil jeg svarer: *Det er visselig sandt!*

Tusinde til første fælles højskoleaften i København

Langt over tusinde tidligere elever fra Indre Missions højskoler var i aftes stævnet sammen til højskoleaften i Bethesda i København.

Det blev en rigtig højskoleaften, med alvorstale og muntre glimt og mange sange fra Højskolesangbogen.

Det er første gang, at en sådan fælles højskoleaften har fundet sted i København, men næppe sidst. Aftenen var et forsøg, men så godt forløb den, at der næppe kan herske tvivl om, at lignende aftener vil blive arrangeret, måske på endnu bredere basis.

Højskolens brogede liv

Forstander P. H. Lauritsen, Hoptrup, var første taler. Han fortalte i glimt om højskolens liv og sagde bl. a., at højskolen søger at hjælpe unge til at forstå meningen med livet. En hjælp hertil har unge altid brug for. En kort højskoletid kan blive en skole for livet, vi har mange eksempler herpå. Højskolens brogede liv giver mere end meget andet en rigdom for livet. Hver skole har sit særpræg. Vi på vore skoler vil gerne, at budskabet om Kristi fuldbrogede værk skal være grundtonen.

Forstander Johs. Magelund, Haslev, talte om forholdet mellem København og højskolen. Københavnerhumøret er udtryk for en livsholdning, som vi alle kan lære af. Men københavnerne skal på højskole for at lære fællesskabet med det øvrige Danmark at kende. Som andre byboere bliver københavnere for let opslugt af deres arbejde. Isolerede grupper dannes, men højskolen giver et helheds-syn på livet. På en højskole kan man vanskeligt undgå at få øjnene op for Gud og hans verden, og det trænger københavnere til, ligesom han trænger til på en højskole at komme ud af den åndelige ensomhed, storbyen så let skaber.

Noget uden for den lille tabel

Så sang Bethedas dygtige sangkor, og aftenens tredie taler, forstander P. Møller, Tommerup, fik ordet.

— At kæmpe for livet mod døden er højskolens egentlige mål. En højskole må tale om hele menneskelivet. Den skal dygtiggøre til livet. På højskolen opdager man, hvor lidt man ved, og man lærer samfundssind. Intet sted lærer man dette så let som på en højskole. Vi trænger til i en jernhård tid at vide, at der er noget, der ligger ud over den lille tabel. Jo hårdere tiden er, des mere trænger vi til den stilhed, højskolen giver, samtidig med at den lukker vinduerne vidt op.

Forstander Josef Blomgren fra Bethedas aftenhøjskole ledede aftenen og fortalte selv om højskolearbejde i storbyen.

— Der har været gjort mange forsøg på at få påskeliljen til at gro på stenbroen, sagde han bl. a. og skildrede arbejdet i byens kristelige aftenhøjskole

Den kristne folkehøjskole har rod i højskolens fortid. Men hvordan bringe Københavns ungdom i forbindelse med højskolen? Det er nødvendigt med almenmenneskelig oplysning og kristelig oplysning — i København i højere grad end de fleste andre steder i Danmark.

Sidste taler var forstander, pastor K. Robert Hansen, Fårevejle, der understregede, at den faglige dygtiggørelse naturligvis måtte have en stor plads på en sygeplejehøjskole, men at arbejdet skete på en bestemt baggrund. Arbejdet på at dygtiggøre sig rent fagligt må og skal fyldes med ånd. Uddannelsen må forenes med en hjertets dannelse, den hjertets dannelse, som kun Guds ånd kan kalde frem i et menneske, og det erhvervsmæssige må forvandle sig til kærlighedens tjeneste for næsten.

Mellem de forskellige talere sang den store skare højskolesange, og helt nærværende blev højskoleatmosfæren, da lyset blændedes af, og lærer Axel Nielsen, Haslev, viste lysbilleder fra højskolerne.

Til sidst fik to tidligere elever, smed Hans Koch fra B&W og frk. Karis Weltzer ordet for at fortælle om deres højskoleophold.

(Referat i Kristeligt Dagblad 10/2 55 ved „bak“.)

Fra skolen

De siden sidst forløbne ugers fornemste begivenhed herhjemme på skolen var selvfølgelig frk. Pades runde fødselsdag den 26. januar. Både frk. Pade og forstanderen overlevede det — begge slap vi med skrækken. Skrækken for frk. Pades vedkommende var beskedenhedens rædsel for at være genstand for andres opmærksomhed, og forstanderen havde sit hoved kørt. Det blev en festdag — med morgensang på „Fasanvej“, chokoladegilde i foredragssalen, recitation og sange, gaveoverrækkelser m. m. m. Eet manglede fuldstændig: taler — de var jo forbudt. Skolen talte da uden ord gennem en gave, en skulptur af billedhuggeren Johannes Hansen forestillende et par børn — søster er i færd med at fjerne en torn fra lillebrørs fod. Så blev det alligevel sagt!

Et par offentlige møder med god tilslutning har også fundet sted. Søndag den 23. januar holdtes samfundsmøde for Ods- og Skippinge Herreder, hvor indremissionær Gunnar Nielsen, Nykøbing Sj., og forstanderen talte. Og onsdag den 2. ds. gav sognepræst E. K r a g h - S c h w a r z, Nykøbing, os en interessant aften med to foredrag om sine iagttagelser under en studierejse i U. S. A.

Dansk Sygeplejeråds formand, frk. Maria Madsen, har besøgt os på sit halvårige besøg, som vi altid har glæde og udbytte af. Ligeledes har rejsesekretær, frk. Louise Jørgensen og ledende sundhedsplejerske, frk. Else Mortensen givet os interessante timer.

Forstanderen har været på en lille moderejse til Vendsyssel — Hjallerup, Brønderslev og Hallund. I Hjallerup var det efter indbydelse fra Østvendssysels højskolekreds — tæt ved 300 unge var kommet trods snestorm; imponerende — men det er jo også vendelboer og så med en tidligere Fårevejleelev som primus motor!

Gættekonkurrence

Ethvert blad med lidt respekt for sig selv afholder tid efter anden gættekonkurrence og udsætter store gevinster. Vi vil så nødig stå tilbage. Læs „Den rige hverdag“ igennem og prøv så, om De kan gætte, til hvem og i hvilken anledning de er skrevet! Rigtige løsninger behøver ikke at indsendes til redaktionen, hvorved der spares megen porto og ulejlighed; men med en rigtig løsning følger f. eks. ret til at forny sit abonnement på „Sølvsnoren“ — hvis det ikke allerede forlængst er sket. Hvor rigtige løsninger passende kan sendes hen (uden porto!), er i øvrigt anudet i et af versene; det hører med til gættekonkurrencen.

Overskriften er uden tilladelse lånt fra en af Elisabeth Bergstrand Poulsens bøger.

Red.

„Den rige hverdag“

Mel.: „Frihed er det bedste Guld.“

I.

Fasthed er en prægtig dyd,
bestemthed er en herlig pyrd,
og rankhed er en ære.

Går man med dem sin bane frem
og gør sin dont med fynd og klem,
kan det så bedre være?

Ja, det kan — thi fasthed og
bestemthed bliver oftest dog
til hårdhed, som er ilde;
ja, rankhed selv får let en streg
af egensindighed, om ej
den parres med det milde.

Vel det er, når hånd i hånd
de tjener i en enig ånd —
det faste og det milde —
når mild er fast og fast er mild
og følges ad med hjælpen til
den svage og den lille.

II.

Pligten er af samme art;
af pligter fik vi hver en part
i ungdom som i alder.

Vel den, som ikke viger ud,
men véd sin vej, ja hører Gud,
når pligten på ham kalder.

Fligten dog kan føles sur;
med suk man skæver til sit ur:
hvornår mon den dog ender?

Sin pligt man gør, til klokken slår;
men glæden andetsteds man
får,

og dør man fri sig kender.

Dog — der findes nogle få,
hvis pligt — alt det, de daglig
må —

og glæde er det samme.
I hverdagstøj har de det bedst,
ja føler pligtens dag som fest.
Vi andre bli'r til skamme.

III.

Kristendom er nådens ord
fra Gud til os på denne jord
med liv på dødens veje.
Før andre vidnes gerne om,
hvad lys, hvad fred der dermed
kom,
hvad godt vi fik i eje.

Kristendom vil dog ej blot
bevidnes, tales — det er godt —
men leves ud i verden
i sandhed, kærlighed og tro,
som kød og blod iblandt os bo
og præge al vor færden.

Kristendom i liv og ånd
med både hjerte, mund og
hånd

til mennesker sig vender.

Hvis alt er „mund“, og „hånden“ i
den treklang mangler, så er vi
kun „engle uden hænder“.

CONCLUSIO

Gud for den vi takke vil,
hvis hånd er fast og hu er mild
og gør sin pligt med glæde,
hvis vidnesbyrd — når alt er
sagt —

er kristendom i hver-
dagsdragt
i jævne dages kæde.

K. R. H.

Næste offentlige møde

på skolen bliver onsdag den 2. marts med overkirurg, dr. med.
Børge Heiberg, Centralsygehuset, Holbæk, som taler. Foredragets
emne er: „Mennesket — det ukendte“.

Fra elevkredsen

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

samles i Hjallerup Missionshus lørdag den 26. februar kl. 20. Taler: Forstander Henry Pedersen, Rønde Efterskole. Emne: „Det gamle er forbi — nye tider er blevet til“. Alle er velkomne.

TIL BEDEVÆRELSET

Solgt „Aftenbøn“ 0,90 kr. Solgt „Aftenbøn“ (v. fotograf S. Bay, Asnæs) 7 kr. Hønseriejer Carl Hansen, Åsevang, Asnæs. Fru Anna Hansen, p. t. Fårevejle Højskole. Ruth Grevsen (1952), Stockholm. I alt 80,90 kr. Tak! — Nu i alt 1026,92 kr.

ET ULTIMATUM FRA KASSEREREN

Med en usædvanlig alvorlig mine beder „Mikkel“ i dag red. meddele, at hun den 1. marts vil gå i gang med at udsende de dyre postopkrævninger vedr. abonnement på vort blad (= medlemsbidrag til Fårevejle Højskoles elev- og venneforening). Det alvorlige i Mikkels ansigtsudtryk stammer fra den kendsgerning, at ikke-indløste opkrævninger må betragtes som udmeldelser. Altså endnu få dage: giro 8701!

ADRESSEFORANDRINGER

- 1948: Sygepl. Hilda Petersen, Sct. Hans Hospital, Roskilde.
Edith Jensen, Sønderj. Fonds Børnehjem, Vilstrupv., Haderslev.
- 1949: Ruth Schmidt, Tiufkjær pr. Fredericia.
Ella Sørensen, Østerå, Gåser pr. Gandrup.
- 1951: Fru Irene Jensen, f. Jørgensen, Varmarkgd. pr. Varmark.
Fru Gerda Hansen, f. Andersen, Lammefjorden, Fårevejle.
- 1951—52: Oda Olesen, Strandgade 33¹, Helsingør.
- 1952: Hildegard Tryk, sygehuset, Holstebro.
Fru Ida Ulstrup, f. Larsen, Drejøgade 23, st. th., Kbh. Ø.
Fru Solveig Jakobsen, f. Jespersen, Dalby pr. Kolding.
Ruth Grevsen, Bjarngårdsgatan 23², Stockholm Sö.
- 1952—53: Jordmoderelev Naja Nielsen, Juliane Mariesv. 14, Kbh. Ø.
- 1953—54: Emilie Mortensen, afd. A 6, Marselisborg Hospital, Århus.
Gudrun Poulsen, Centralsygehuset, Holstebro.
Gerda Jensen, Centralsygehuset, Holstebro.
- 1954: Katrine Bech Sørensen, Sjællandsg. 15., Kbh. N.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

45. årg.

Marts-april 1955

Nr. 3-4

Min nåde er
dig nok!

Ved afskedsfesten for vinterholdet
fredag d. 25. marts sluttede frøken
Pade aftenen med nedenstående ord:

Af forstanderinde frk. Annette Pade

Når jeg nu står overfor Dem for sidste gang og skal slutte denne aften og denne vinter, vil jeg gerne gøre det med et meget kort, men stærkt og klart ord fra Gud talt til et menneske, nemlig til Paulus. Han, som på een gang stod så helt og fuldt i Guds tjeneste, men som samtidig pintes under et eller andet — vi véd ikke hvad — om det var til sjæl eller legeme; men i alle tilfælde noget, som var sendt af Guds fjende, Djævelen, og som til stadighed smertede og nagede.

Da Paulus bad om, at Gud ville befri ham for denne ydmygende plage, sagde Gud klart og tydeligt til ham: »Min nåde er dig nok; thi i magtesløshed udfolder min kraft sig helt«.
(2. kor. 12, 9.)

Dette svar betød uendelig meget for Paulus. Gang på gang taler han om Guds nåde, og han lærer os bl. a., at frelsen *alene* skyldes Guds nåde og ikke nogen fortjeneste hos os.

Vi smaa mennesker, der lever her og nu, har altså lov at tro, at ordene: »Min nåde er dig nok, thi i magtesløshed udfolder min kraft sig helt« ikke blot gjaldt Paulus, men at de også gælder mig.

Kærligere ord er vel ikke talt til os mennesker, og bedre ord kan vi vist ikke få at leve på og at dø på.

I Guds svar til Paulus ligger forklaringen på, hvorfor hans nåde er nok for os. Fortsættelsen lyder jo sådan: fordi i et menneskes magtesløshed udfolder Guds kraft sig helt.

Først når vi for alvor ydmyges så meget, at vi véd, at vi intet magter i os selv, kan Gud komme til med sin nåde.

Kun hvis vi vil prøve at gøre vor gerning og leve vort liv for Guds ansigt og i hans navn, har vi mulighed for at føle os magtesløse — ja, ikke blot have mulighed derfor; men vi vil ganske afgjort gøre det.

Regner man ikke med Gud som en levende virkelighed, som den, man har et regnskab overfor m. h. t., hvordan man bruger sit liv, er følelsen af *virkelig* magtesløshed ikke mulig — det er jo overfor Guds storhed, vi mærker vor egen lidenhed.

Nu er det *mit* — ja, jeg tror, jeg kan sige *vores* — ønske og håb for Dem, at selv om langt de fleste af de uendelig mange ord, De har hørt her på F. H. i vinterens løb, forlængst er glemte, at der så hos hver enkelt af Dem må være en sikker fornemmelse af, at det, der har betydet *mest* for os, har været at gøre, hvad vi kunne for at hjælpe Dem til bedre at kunne blive delige og sande mennesker og derfor også at blive delige og redelige sygeplejersker; og det vigtigste middel til at nå *det* mål er at vise Dem hen til Ham, der til syndige og bekymrede mennesker kunne og ville sige: Min nåde er dig nok!

Ja, Guds nåde i Kristus *skal* være os nok — ja, *er* os nok, hvordan livet så end vil forme sig for os, og den er ny hver eneste morgen. Det vil vi erfare, når vi helt har forstået sandheden i Kaj Munks vers:

Du véd det nok, mit hjerte,	Velan, så får du kæmpe
du véd, at Gud er stor;	og tro trods fald og brud,
men stor er og hans fjende;	at stor er vel Guds fjende,
så tit du det erfor.	men større er dog Gud.

Gud give, at en og anden af Dem — helst *mange* af Dem, der har været elever her i vinter, kan rejse herfra med klangen af dette ord fra Gud i Deres øren og hjerte og med en sand og levende tro på, at disse ord er talt netop til *Dem!* Så har De fået noget mere værdifuldt med herfra, end al lær-

dom og kundskab kan opveje; og så kan De rejse herfra med tak til Gud for Deres højskoleophold; så er De nemlig vis på det, som vi hørte forstanderen læse i morges, at »hverken død eller liv eller engle eller åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter eller det høje eller det dybe, eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus vor Herre. (Rom. 8, 38—39.)

Fra skolen

At de sidste måneder af et højskoleophold går hurtigt, rasende hurtigt, alt for hurtigt, véd enhver tidligere højskoleelev. Og når man så pludselig sidder alene tilbage — eleverne er væk, lærerinderne borte, pigerne til dels også — så kan man føle sig helt forpustet efter de sidste ugers hurtigløb.

Men selvom det gik hurtigt, er der — forhåbentligt — et og andet, som hænger ved. Ja, jeg må udtrykke min uskrømtede forbauselse over, hvor mange kundskaber der er nået at komme indenbords. Det var en sand fornøjelse i de sidste uger at snige sig ind i klasserne og sidde dernede bagved og høre på elevernes små foredrag og se deres demonstrationer.

Udflugten til København — jo, den vil blive erindret længe. Det er ikke på hvert hold det lykkes at få den gennemført. Der var tit „noget i vejen, når familien skulle i skoven“; men det tjener dette hold til ros, at det lod sig gennemføre. Man må sige, at turen blev alsidig: Roskilde domkirke (historie og kristendoms-kundskab), Christiansborg (samfundslære), fordelt i tre hold på De gamles By, Diakonissestiftelsen og Skt. Lukasstiftelsen (sygeplejelære), gevaldig modtagelse på Løvens medicinalvarefabrik, hvor vi så fremstillingen af penicillin (biologi og kemi), KFUM's Centralforening (gastronomi), Strøgtur (sport) og Folketeatret med Shakespeare: „Købmanden i Venedig“ (litteratur). Helt igennem en vellykket tur.

En udflugt til Svinnige blev der også trods travlheden tid til. For fuldt hus opførte vi i aftenhøjskolen i forsamlingshuset vort *Florence Nightingales* spil. Og nogle af dem, der opholdt sig på den rareste side af rampelysene, sagde, at vi slap hæderligt fra det — og det må vi vel så ro.

Hvad der også vil blive husket af de sidste ugers opløb, er afgjort også overlæge, dr. med. Børge Heibergs foredrag om „Mennesket — det ukendte“. Vel måtte vi „stå på tærerne“, og vel var der meget, vi endda ikke kunne nå i det dygtige foredrag; men så meget kunne vi alle gribe, at her var en læge, der regnede med mennesket som menneske, d. v. s. som Guds skabning og ejendom, og som kunne samle alt, hvad han havde at sige derom, i hjulmandens jævne og stærke ord om, at Gud i Jesus Kristus „har op-

rettet en pagt, der står evig ved magt — han af nåde os arme an-
namme!“ (D. U. S. nr. 343, v. 6.)

Blive hængende vil også indtrykket fra det sidste offentlige møde inden opbrudet — Felixfilmen „Skæbne eller skaber-
vilje?“ fra Moody-Bible-Institute i U.S.A. Den var ikke bare i almindelighed storslået, betagende; men spørgsmålet om, hvad et menneske er, og hvad meningen er med det hele, mødte os her med billeder fra naturens verden på en sådan måde, at det ikke følte som noget påklistret, men helt naturligt, ja, som det eneste, der gav mening, at filmen endte med ordene fra Johs. 3, 16: „Sådan elskede Gud verden, at han gav sin søn, den enbårne, for at hver den, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have det evige liv“. Når vi viste denne film kun et par dage før opbrudet, var det, fordi vi syntes, at den afrundede og samlede alt, hvad vi havde haft på hjerte i de forløbne 5 måneder, både det såkaldte „faglige“ og det såkaldte „åndelige“ — og samlede det til den enhed, det er og må være, så sandt Gud er i det altsammen. — I forbindelse med filmsforevisningen havde vore damer arrangeret en meget smuk udstilling af elevernes håndarbejder og de interessante samlemapper, som var resultatet af gruppearbejde, f. eks. om de teknisk underudviklede lande, om raceproblemer og om Røde Kors.

Opbrudet — ak, ja! Afskedsmiddag og afskedsfest med først.s sidste (heri lå dog en trøst) forelæsning, med taler og sange, „auktion“ og „midnatssang“ — det hele formede sig vel som det plejer — men, nej, man værner sig nu aldrig til det. Er det båndene, der blev bundet i de 5 måneder, eller er det de kommende opgavers alvor? begge dele vel. Og for vort vedkommende, som bliver tilbage, den sviende fornemmelse: ak, alt det, du ikke nåede! og alt det, du sagde og gjorde forkert! — Elevholdets afskedsord sagde Britta Kornum på en fin og stilfærdig måde: „I har slået nogle masker op for os — så gælder det om for os at strikke videre og få et smukt strikketøj ud af det, Gud til ære og mennesker til gavn“. Både Britta Kornum og Tove Brinck-Jensen havde skrevet smukke sange, og både „Mikkel“, frk. Frederiksen og frk. Kofod havde ordet, inden frk. Pade sluttede aftenen og dermed vinteren med de gode ord, som kan læses foran i bladet.

Og så er I væk, spredt ud over hele landet; de fleste af jer er allerede i gang med den gerning, som I både længtes efter og tit bævede for. Hvordan mon I har det? Een ting véd vi derom: at I såvel som vi herhjemme stadig trænger til at bede det, vi så ofte begyndte dagen med at synges: „Gud give os lykke og gode råd, sin nådes lys os tilsende!“

Og alle lærerinderne er væk, spredt ud over den nordlige halvkugle: „Mikkel“ på sidste halvdel af sit Lysebustipendium i Norge, frk. Frederiksen på påskeferie i Sigtuna i Sverige, frk. Pade på rejse rundt i landet bl. a. for at hilse på gamle elever, frk. Ingemann,

Kofod og Petersen i deres hjem — indtil vi alle mødes på Haslev Landbrugsskole til årsmøde for alle medarbejderne på Indre Missions Ungdomsskoler 25.—27. april.

K. R o b. H.

En tak

Til de mange, der på en eller anden måde glædede mig på min »runde« fødselsdag, vil jeg gerne gennem »Sølvsnoren« sende min hjerteligste tak. Tak for blomster, telegrammer, breve og kort fra gamle elever!

Ærlig talt havde jeg gruet lidt for dagen, men takket være vores *modige forstander* (fremhævet af red.) og hans storartede medarbejdere blev det en meget festlig og god dag, som jeg mindes med glæde og tak. Hvilket øjeblik på dagen, der var det bedste, er vel svært at sige; om det var elevernes morgensang ved min dør, sammenkomsten omkring de festlige chokoladeborde i foredragssalen, hvor gaver blev overrakt, og eleverne sang og underholdt, eller middagen for en snævrere kreds om aftenen, er ikke let at sige; men alle — også Dem, hvem denne tak gælder — var med til at sprede fest omkring mig og glæde i mit sind.

Derfor: Tak!

Annette Pade.

Red. beklager, at ovenst. stykke ikke fik plads i forrige nr., og at det altså er post festum i mere end een betydning!

OFFENTLIGT MØDE

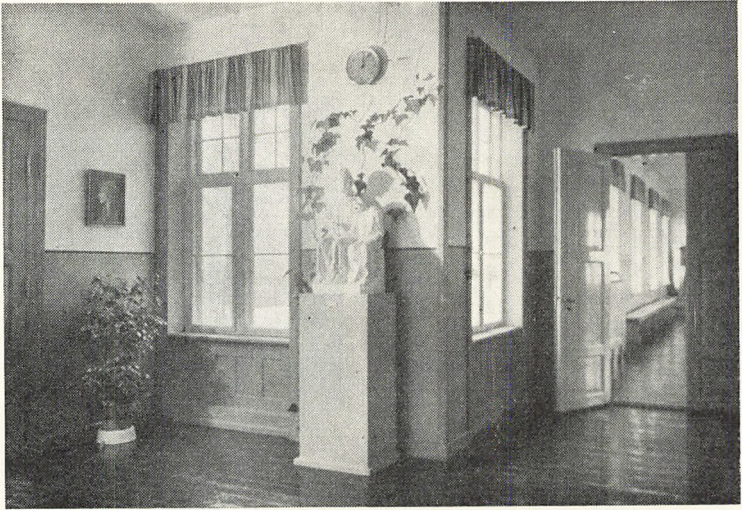
Det næste off. møde på skolen bliver velkomstfesten for sommerholdet onsdag d. 11. maj. Pastor Anker Bliddal, Domkirken, København, taler.

BIBELKURSUS'ET

Vi minder om bibelkursus'et her på Fårevejle Højskole 10.—12. oktober. Gamle elever er dog velkomne allerede den 9. Vi håber inden længe at kunne bringe det udførlige program. Men reservér allerede nu dagene!

Nyt fra Rådhuspladsen

Vi forsøger efter lejlighed og evne at efterligne „Foreningen til Hovedstadens Forskønnelse“ og har taget fat på skolens centrum, „Rådhuspladsen“, hvor vi har opstillet en afstøbning af en berømt gotisk træskulptur af en ukendt sydtysk mester fra begyndelsen af det 14. årh. Det forestiller Kristus og Johannes — kærlighedens apostel ved kærlighedens kilde. Og det skulle daglig minde os om den kærlighedens tjeneste, vi prøver at dygtiggøre os til, og om, at det er hos Ham, at den henter både sin art og kraft.

Oluf Hazach

Påskelørdag døde højskolens gamle havemand, Oluf Hazach, på De gamles hjem i Fårevejle, knapt 80 år gammel. Hazach var åndsfrisk til det sidste, men stærkt svækket med hensyn til synet og hørelse. Hazach var en ordensmand til fingerspidserne; det flød ikke på hans værelse; enhver genstand havde sin bestemte og blivende plads. Som havemand på højskolen begyndte Hazach i 1925 og virkede der i mange år, til han i begyndelsen af fyrrerne kom på De gamles hjem i Fårevejle. Hazach tænkte meget på højskolen og spurgte tit, hvordan det gik med livet og udseendet deroppe, idet han nok vidste, at der var sket store forandringer i de senere år. Gamle elever fra 1925—42 og ikke mindst forstanderfamilierne vil mindes ham med taknemmelighed, ligesom han selv var taknemmelig for det hjem, han i 17 år fandt på Fårevejle Højskole.

Jens A. Julin.

Fra elevkredsen

ADRESSEFORANDRINGER:

- 1912: Fru Katrine Pedersen, Sevel By, pr. Vinderup.
 1916: Alvilda Ingemanson, Gislinge.
 1940: Fru pastor Paula Lyse, Anholt By, Anholt.
 1949—50: Lora Jørgensen, c/o læge Løkkegaard, Vesterg. 1, Sorø
 Fru Karen Christensen f. Nielsen, Maglebjerg, Svinninge.
 Ellen Nielsen, Sværdsholte pr. Vedde.
 1950: Fru Karen Geerthsen, f. Mørgensen, Dridevad, Ødis.
 Ellen Nielsen, ungdomshjemmet, Møldrupv. 15, Espergærde.
 Fru Aase Olsen, f. Dam, Solbo, Vestermarie, pr. Nyker.
 1951—52: Jytte Pontoppidan, S. b. I. v. 247, Kommunehospitalet,
 Århus.
 1952: Fru Lissie West Hansen, f. Andreassen, Langelinje 40, Odense.
 Fru Ida Ulstrup, f. Larsen, Læssøegade 42, Kbhvn. N.
 1954: Else Hansen (Thorsager), Amtssygehuset, Odder.

Kære sommerpiger 1915!

Ved at læse referatet fra elevmødet sidste sommer blev vi mindet om vor gamle fane fra 1915, som vi var med til at give skolen. Den er nu afløst af en ny. Nu i sommer har vi så 40 års jubilæum. Var det så ikke morsomt, om en flok af gamle piger kunne samles til elevstævnet — det var da festligt! Og en ny vandremappe var da også morsomt at få i gang igen. Om nogen vil sende mig deres adresser, skal jeg prøve, om vi kan få startet påny. De venligste hilsner fra

Marie Jensen, f. Andersen, Herrup Brugsforening
 pr. Vinderup.

ELEVMOEDET 1955

Ovenst. minder os om, at elevmødet nærmer sig påny. Det bliver efter planen søndag d. 3. juli. Velkommen — både I fra 1915 og alle gamle elever!

HØJSKOLEKREDSSEN FOR VEJLE OG OMEGN

holder møde på KFUK i Vejle lørdag d. 23. april kl. 20. Fire „gamle“ højskoleelever fortæller lidt om et ord i bibelen, som er stort for dem og hvorfor. Bestyrelsesvalg. Vel mødt!

ØSTVENDSYSSEL HØJSKOLEKREDS

mødes i Hjallerup missionshus lørdag den 23. april kl. 20, hvor folketingsmand Jens C. Foget, Hammerup, vil tale om „Tryghed — utryghed“ — og lørdag d. 21. maj kl. 20, hvor forstander L. Peters-Lehm, Rinkenæs ungdomsskole, er taler og emnet er: „En ungdom, der ejer en fritid“.

ARHUS HØJSKOLEKREDS

samles på K.F.U.M. fredag d. 13. maj kl. 20. Forstander, pastor H. Christiansen, Haslev: „Levende lemmer — eller halvdøde“.

Jeg siger bare —

det er godt, at dette blads kasserer, vores gode Mikkell, er i Norge i denne tid. Kan I gætte, hvorfor? Hun ville ellers besvime hver dag kl. 8, når posten kommer — med alle de uindløste kontingentopkrævninger (indtil i dag 180!). Redaktøren derimod er en ubekymret sjæl, han skriver bare los — det er ikke ham, der skal betale, siger han. Hvilken naivitet! Tjah! eller tillid til, at man angrer og selv finder frem til giro 8701.

VIGGO LARSEN, YDERBY, SJÆLLANDS ODDE (1919—20)

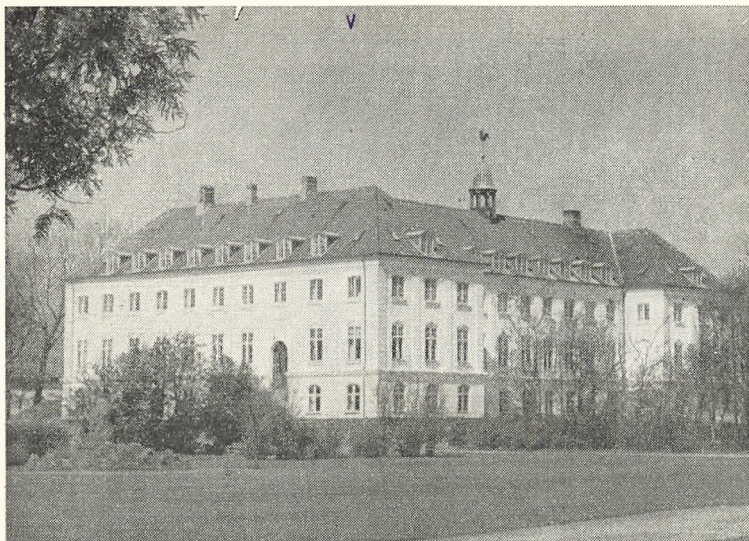
har sendt os et brev, hvori han ikke alene skriver: „Tak for sidst! Det er altid rart at komme til møde på højskolen. Godt, at man stadig kan føle sig hjemme der. Der er godt at være, hvor Jesus er husven. Ja, det er en dejlig gerning, hvor man foruden at ville dygtiggøre unge gerne vil føre dem hen til Jesus. Man føler sig næsten ung, når man kommer på højskolen og får et frisk pust fra højskolelivet, ja et frisk pust fra hverdagen, som ikke altid er lige let“ — men hvor han beder red. spørge, om der ikke blandt bladets læsere skulle være en, der ligger med nr. 4 årgang 1909 af „Sølvsnoren“. Det er det eneste nr.. han mangler, ellers har han alle årgange komplet.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*

Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Indsendt til redaktionen den 21. maj 1919

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

45. årg.

Maj 1955

Nr. 5

Hvad bliver det til?

Af gymnastiklærerinde, frk. *Anni Petersen*

Mon ikke de fleste husker fra deres skoletid, med hvilken følelse man begyndte at skrive i en ny stilebog? Man var glad for at være blevet færdig med den gamle, snavsede bog og glædede sig nu til at begynde i en ny med rene og glatte sider. Og denne bog skulle blive helt anderledes end de andre; nu ville man gøre sig umage med hver eneste side, så at man længere hen i bogen også kunne glæde sig over de foregående sider. Men sjældent kom man ret langt ind i bogen, før den lignede alle de andre. Den første og måske den anden side blev fine og fejlfri; men allerede på den tredje blev der en plet eller et æseløre, og værre gik det på den fjerde; og snart var den fine, nye stilebog så grim og snavset, at man nu kun længtes efter at blive færdig med den og få begyndt på en frisk.

Er det ikke på samme måde med et menneskes liv? Når vi

Anni Petersen

står ved en eller anden milepæl i vort liv, beslutter vi, at nu skal det hele være anderledes.

Nu vil jeg passe på, at hver eneste dag bliver levet sådan, at der ikke kommer snavs og pletter på den, og sådan at jeg i morgen kan glæde mig over dagen, der gik i dag. Men sjæl-

dent kommer vi vist ret langt op ad dagen, før den første plet er der, og den efterfølges snart af flere, og inden vi ved af det, er dagene ligesom bladene i stilebogen så triste at se på, at man kun ønsker, at man kunne begynde forfra igen. Hvori pletterne består, er jo forskelligt for os allesammen, og Erik Rostbøll udtrykker det i sin bog »Og hanen galede anden gang« på denne måde:

»Hvert ord, som et menneske giver fra sig, kommer tilbage. Hver tanke bliver en sten i det bygværk, som er et menneskes liv. Ingen sten glider ud; de lægger sig lag på lag i skønne former eller i hæslige former. Som en kirke, et horehus eller et slot med spir overgiver mennesket sit liv til det evige rige. Intet menneske kan fraflytte den bolig, det byggede. Hvert ord kommer igen; hver tanke bliver til en sten; hvert blik, hver lyd, hver linie, hver bevægelse, hver handling — alt føjer sig ind i vort livs bygværk, hvert sekund tager det form som et fængsel, en katedral eller en trang, mørk kældergang med kolde vægge og evig nat.«

Hvordan bliver dit bygningsværk?

Anni Petersen.

Rejsebrev fra Sigtuna

Sigtuna, påsken 1955.

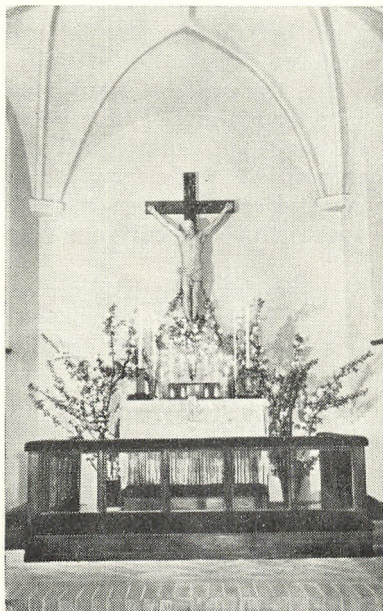
Kære gamle elever!

Når man oplever noget, som griber en stærkt, føler man trang til at dele det med de mennesker, som på en eller anden måde står en nær. Og dette brev bliver netop til, fordi jeg synes, jeg har noget at dele med gamle elever, som jo — trods større eller mindre afstand i tid og sted — hører til mine nærmeste.

De fleste af Dem ved jo fra frk. Mikkelsen, hvad Sigtuna er; De husker måske, at den set med geografiske øjne er en uanselig, men idyllisk by ved Mälarens bred, ca. 60 km nord for Stockholm, men husker De også, at den kaldtes Sigtuna Dei, d. v. s. Guds Sigtuna? At den var et af de første steder i Norden, hvor kristendommen blev forkyndt og modtaget, er der mange beviser på, for eksempel de mange kirkeruiner, som turister interesserede standser ved. Men det, som gør, at dette brev bliver til, er ikke betagelse over, hvad denne by *har* været, med hvad den *er* i dag. Man fornemmer stærkt, når man lever her på Sigtunastiftelsen — midt i biskop Manfred Björkquists livsværk —, at navnet Sigtuna Dei er en levende virkelighed også i dag. Her forkyndes og leves kristendom, så man synes, at man *aner* højden og dybden og bredden og længden af den kærlighed, som møder os i Kristus Jesus.

Instruktionssygeplejerske frk. Lilly Frederiksen

Alteret i stiftelsens kapel

»Åra være Gud i höjden« er ikke blot sunget her i påsken, men påsken er blevet fejret som en højtid så stor, at det vist ikke kan gøres rigere. Alt, hvormed vi mennesker kan prøve at give udtryk for tilbedelse, er taget i tjeneste: Musik, sang, blomster og lys — men altsammen i klar erkendelse af, at »i hans — Gud, den almægtiges — lys, kaster selv lysenes flamme skygge«. Man løftes og bæres af dette, men ikke i en forbigående stemning; for baggrunden for denne tilbedelse og taksigelse er en stærk forkyndelse af *dybden*

af Guds kærlighed, som den møder os i Jesu død på korset. Mon følgende brudstykker af prædikenen af Olov Hartman, biskop Björkquists efterfølger, ikke kan give Dem et indtryk af forkyndelsen? »Det har altid været en kilde til kristen glæde, når fortvivlede mennesker rejser sig fra social og moralsk elendighed. Men nogle rejser sig ikke. Noget er gået i stykker i dem og vil ikke heles. De tager sig sammen, men resultatet bliver, som naar man forsøger at støtte på et brækket ben, selve anstrengelsen forværrer skaden. De ransager sig selv, de beder og bekender, de giver sig over og følger i de mindste enkeltheder, hvad kristen sjælesorg kan råde dem til. Og alligevel synker de pludselig sammen i fortvivlelse eller i andre synder og laster. Man siger til dem, at der må være noget galt med deres vilje. Man siger det som en bebrejdelse; men hvad hjælper det? Hvis viljen er pjaltet, kan man vel ikke hele den med en viljeshandling og endnu mindre ved hjælp af kuskens pisk. Disse mennesker, som aldrig bliver til noget, de er de vigtigste i kristendommen! de, som mislykkes, — de er Jesu Kristi stadige påmindelse til dem, der går Hans ærinde.« Mon De kan høre, at der er evangelium — glædeligt budskab i dette? For dem, der ikke magter sig selv og deres eget liv, »for dem tændes her den gnist af håb, som kun kan ses i det dybeste mørke«.

Men aner man højden og dybden, så aner man også bredden og længden: »At følge Ham må betyde noget andet end at gå på en vej, hvor det går fremad for en selv. Det må indebære at være ven med Hans venner. Der står, at Hans blod blev udgydt for mange — ordet betyder nærmest: *alle mulige*. Man kan ikke møde Kristus uden at møde »alle mulige«. Hvem som helst, som jeg hører sammen med i Kristus Jesus, og d. v. s. hvem som helst i hele menneskeheden kan en dag stå frem for mig som min næste, ganske simpelt fordi vore veje krydses.«

Maaske kan jeg sammenfatte, hvad jeg her har prøvet at sige om livet i Sigtuna, således: Her mødes »alle mulige« og samles i modtagende tilbedelse om et alter, hvorfra der lyder et: *Ite, missa est*. Gå, thi nu er der udsendelse!

Op til slut: Kender De det, at man i det fællesskab, hvor man hører hjemme, får sat en parentes om sig selv og sit eget, så at man har sit for sig selv, og de andre ikke rigtig kommer en ved? Disse parenteser bliver så let til to hulspejle, hvor man i det uendelige ser sit eget spejlbillede. Og disse parenteser, disse hulspejle er dødsensfarlige, for lukkes de helt om et menneske, så er dette menneske lukket inde i sig selv, d. v. s. fortabt. Men disse parenteser slettes, og disse hulspejle slås i stykker, hver gang et menneske ved sig »gennemskuet

og dømt og — dog elsket«, altså hører og modtager ordet om alle sine synders nådige forladelse. Og det kan ske ikke blot her i Sigtuna, men alle vegne. Også der, hvor De er.

Ite, missa est!

Vær hjertelig hilset, hver og en!

Deres

Lilly Frederiksen.

Sommerholdet 1955

1. Aagaard, Jytte, Hallund.	34. Hvidt, Jytte, Maribo.
2. Andersen, Edith, Holme-Olstrup.	35. Ingemann, Grethe, Vejrum.
3. — Ella, Mosbjerg.	36. Jakobsen, Ebba, Sdr. Felding.
4. — Karen Hvidkjær, Elev.	37. Jensen, Birthe Bråsch, Ålborg.
5. Andreasen, Sonja, Horne, Fyn	38. — Birthe Bay, Hjørring.
6. Balle, Agnes, Laven.	39. — Birthe, Kongsted.
7. Balleby, Kaja, Rønde.	40. — Dora Fogdall, Sdr. Bjert.
8. Bengtsen, Linda, Ejdrup.	41. Jensen, Ellen Marie, L. Skensved.
9. Bork, Dagmar, Haderslev.	42. Jensen, Else, Bording.
10. Brink, Ingrid, Kvong.	43. — Jenny Stensig, Faster.
11. Bundgaard, Aase, Simested.	44. — Jonny, Vejle.
12. Christensen, Anna, Jerslev, Jylland.	45. — Birgit, Hillested.
13. — Ketty, Hørmested.	46. — Margit, Galten.
14. — Maja Kongensgaard, Oddesund.	47. — Tove, Mølvang.
15. Christiansen, Ruth, Hammer.	48. Johannsen, Grethe, Bælum.
16. Danielsen, Elsebeth, Færøerne	49. Juhl, Karen Margrethe, Raunstrup.
17. Ebsen, Tove, Hundested.	50. Just, Ida Skovgaard, Vinderslev.
18. Eltved, Margit, Vaarst.	51. Justesen, Anne Marie, Hellestrup.
19. Engelsby-Hansen, Eva, Børkop.	52. Jørgensen, Else Marie, Sønderborg.
20. Eriksen, Hanna Birck, Nørresundby.	53. Jørgensen, Inge Duellund, København.
21. Ettrup, Inger, Ulsted.	54. Jørgensen, Lis-Helma Krog, Bramminge.
22. Fredensborg, Inger, Arnum.	55. Kaag, Else, Skindbjerg.
23. Fricke, Nanna, Vejle.	56. Kjeldsen, Lilli, København.
24. Fyhring, Emma, Bøvling.	57. Kristensen, Annelise, Raklev.
25. Hansen, Henny, Hjordkær.	58. — Tekla Nørgaard, Gettrup.
26. — Lis Lundby, Romdrup.	59. Larsen, Karen Marie, Vindblæs.
27. — Johanne, Lyng.	60. Lausten, Christel, Bredebro.
28. — Kirsten Moesgaard, Silkeborg.	61. Lindskov, Inger, Aalborg.
29. — Lis Milert, Vejle.	62. Lundquist, Lilly, Kirke-Værløse.
30. Harsting, Annette, Haslev.	63. Madsen, Agnes, Nørre Omme.
31. Haubo, Ruth, Rødning pr. Spøttrup.	
32. Henriksen, Anne, Assens.	
33. Hjernø-Christensen, Valborg, Nexø.	

64. Michelsen, Marie, Haderslev.	82. Pedersen, Elly Revsbech, Ørsted.
65. Müller, Gerda, Fole.	83. Pedersen, Ilse Arne, Charlottenlund.
66. Meyhoff, Anne-Margrethe, Toftlund.	84. Petersen, Vita Marie, Køge.
67. Mørch, Martha, Århus.	85. Poulsen, Martha, Trolldhede.
68. Nielsen, Benthe, København.	86. Rysgaard, Maja, Skjoldborg.
69. — Else, Haslev.	87. Scheuer, Irene, Dianalund.
70. — Gerda, Farup.	88. Schneidelbach, Hanne, Hellestrup.
71. — Grethe, Silkeborg.	89. Skodborg, Anne Marie, Tønder.
72. — Inge, Hvalsø.	90. Skøtt-Mortensen, Ulla, Allinge.
73. — Johanne Berg, Vostrup.	91. Smith, Lisette, Holbæk.
74. — Ingrid, Simmelkær.	92. Sørensen, Astrid, Jegindø.
75. — Rigmor, Gunderup.	93. — Rigmor, Hjedsbæk.
76. Nørgaard, Ester, Grønning.	94. — Tove Greibe, Viborg.
77. Olsen, Gerda, Præstø.	95. Vinther, Grethe, Vinderup.
78. — Karen, Søborg.	96. Østergaard, Lillian, Hornbæk.
79. — Lise, Fuglebjerg.	
80. — Rita, Føllenslev.	
81. Pedersen, Clara Rost, Torøhuse.	

Jyderne har altså også denne gang overtaget (54 nørrejyder og 9 sønderjyder). Så kommer sjællænderne med 18 og Storkøbenhavn med 7. Fyn har ladet sig repræsentere med 3, Bornholm og Lolland med hver 2. Og endelig har vi den glæde at have en landsmand fra Færøerne.

Fra skolen

Ja, så er vi begyndt igen. Sommerholdets invasion fandt sted den 3. maj. Uden sværdslag overgav vi os til det kvikke hold, som agter at holde skolen besat i de følgende 5 måneder.

Besat er skolen, også i den forstand, at vi, hvad elever angår, igen har alt, hvad vi på nogen måde kan forsvare at stoppe ind på værelserne.

Blandt medarbejderne er der sket nogle forandringer. Uden forklæjning af nogen tør det vel kaldes den betydeligste af dem, at vi i sommer må undvære frk. Frederiksen. Instruktions- og sygeplejerske frk. Lilly Frederiksen har fået permission fra arbejdet på skolen for at frigøres til et større skriftligt arbejde, som er blevet hende betroet af Dansk Sygeplejeråd og Arnold Buscks forlag, nemlig at skrive anatomi og fysiologi i den nye lærebog og håndbog for sygeplejersker. Hvor stort og krævende dette arbejde er, og at det ikke kan gøres samtidig med en i forvejen krævende skolegerning, er klart for alle, som ved en lille smule om disse fags størrelse og vanskelighed, idet det vel ikke er for meget sagt, at forskningen i de sidste årtier har bragt så meget nyt stof frem, at det kræver både stor faglig dygtighed og en ikke ringe arbejdsindsats at få det samlet og fremstillet pædagogisk. Vi andre herhjemme kan jo sagtens — vi soler os lidt i den ære, der overgår vor

Søster Eli

Gunnar Rasmussen

skole, at en af dens medarbejdere er i besiddelse af så stor faglig og pædagogisk dygtighed, at det falder naturligt, at hun betros opgaven. Frk. Frederiksen selv vil nok udtrykke sine følelser lidt anderledes; gætter jeg rigtigt, tror jeg nok, at stof og ansvar og længsel efter skolen og eleverne trykker ikke så lidt. Jeg kan tænke mig, at der fra frk. Frederiksens gamle elever og venner i de kommende måneder vil gå mange tanker ind til hendes „sommersæde i studerekammeret“ i sygeplejeboligen på Blegdamshospitalet, København N. (vent blot ikke svar!) — det bør der i hvert fald.

Som erstatning for frk. Frederiksen har vi foreløbig fået til låns fra Sankt Lukasstiftelsen instruktionssygeplejerske, søster Eli Sørensen, hvad vi er meget taknemmelige for. Undervisningsassistent frk. Lilli Ingemann og frk. Gunhild Kofod fortsætter; frk. Kofod er dog avanceret fra „studerende sygeplejerske“ til undervisningsassistent. Og da der ikke i øjeblikket er noget råd eller forlag, der har presset os i retning af forfattervirksomhed er også vi andre gamle at finde på vor plads — både „Mikkel“, frk. Petersen, frk. Pade, vor mor og jeg.

Et længe næret ønske er blevet opfyldt: Skolen har fået en gartner og pedel. Det er gartner Gunnar Rasmussen fra Mejsling ved Vejle, elev fra Haslev udvidede Højskole. Gunnar Rasmussen residerer på „Flintholm“, og vi byder ham hermed velkommen i medarbejdernes række.

Sommerholdets ankomstceremonier adskilte sig vist ikke stort fra de foregåendes. Kun tror vi, at de nye elever hurtigere end noget andet hold har indrettet sig og fundet hinanden i et godt kammeratskab. Mon det hænger sammen med, at vi startede med temmelig mange fest-, fri- og helligdage? 10-års mindet om Danmarks befrielse efter besættelsen fejredes den 4. maj i fore-

dragssalen begyndende med tale af forst., oplæsning af frk. Mikelsen og lytning til frihedsbudskab og kongetale i radioen og sluttende med stort fakkeltog til kirkepladsen, hvor vi sluttede os til sognets eget fakkeltog anført af pastor Morsing, der holdt báltalen. Næste morgen, 5. maj, drog vi efter flagsætning igen af sted ad Adelters Allé til kirken til minde- og takkegudstjeneste. Så kom St. bededag, så en enkelt arbejdsdag, så søndag — jo, den første uge var lige til at holde ud; ingen nåede at overanstrenge sig.

Det offentlige velkomstmøde onsdag den 11. maj fik et yderst vellykket forløb. Pastor Anker Bliddal, Domkirken, København, gav os hele 3 foredrag på een aften, uden at vi blev trætte af at høre (ak hvem, der ...!) — først en god prædiken om, hvad pinse er, så en fremstilling efter selvsyn af konflikten mellem jøder og arabere i og uden for Palæstina, og endelig førtes vi af den kyndige rejseleder rundt til Israels minderige steder. Det blev en rigtig højskoleaften baade med Guds ords forkyndelse og med oplysning om ting, der kommer os ved. Og så fik vi til lige set forfatteren til den bog, vi lægger til grund for kristendomsundervisningen i sommer: „Hvordan skal vi leve?“.

Ja, måtte de kommende måneder blive til nytte og velsignelse, så at der, „når endt er tid og dage“, kan rejse en flok herfra, som har fået tilskyndelse og hjælp til både at leve og tjene ret.

OFFENTLIGE MØDER PAA SKOLEN

Onsdag den 1. juni kl. 20: landssekretær i Københavns Kirkefond, pastor Niels Storebjerg taler og viser kirkefondets store nye film: „Vi mødes mandag aften“.

Onsdag den 8. juni kl. 20: forstander, pastor F. Tange Jensen, Diakonhøjskolen, Århus, taler og viser film fra sin færd med „Jutlandia“.

Fra elevkredsen

BRYLLUP

Påskelørdag viedes sygeplejeelev, frk. Ketty Petersen (sommeren 1952) til mekaniker Carlo Lassen. — Vi ønsker hjertelig til lykke!

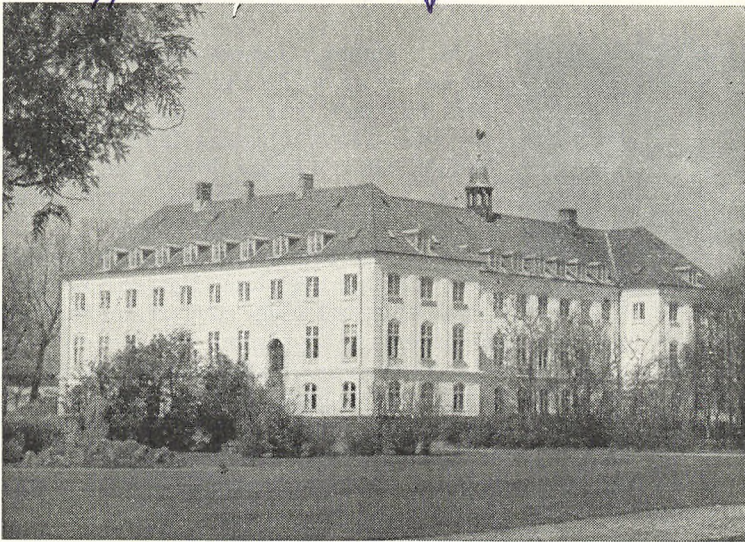
ELEV- OG SOMMERMØDET 1955

Datoen bliver som meddelt i sidste nr. d. 3. juli, og dagens hovedtaler sognepræst Vilh. Dickmeiss, Hørsholm. Det nærmere program kommer i næste nr.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

45. årg.

Juni 1955

Nr. 6

Underfuldt

„Herren er underfuld i råd og stor i visdom“ (Es. 28, 29).

„Har I aldrig læst i skrifterne: „Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnesten. Fra Herren er dette kommet, underfuldt er det for vore øjne.“ (Mt. 21. 42).

I sin søgen efter stof har red. i Brødremenighedens husandagtskalender 1955 fundet nedenst. stykke og optrykker det her, fordi det har præg af højskole. Det viste sig forøvrigt at være skrevet af Fårevejle Højskoles forst.

Begge disse dagens skriftord indeholder ordet »underfuld« — et ord, som vi ikke er ukendt med på en højskole.

»Hvor ved vi dog lidt! Hvor er det hele stort og mærkeligt!« er udtryk, vi ikke sjældent hører fra eleverne. Verden har lukket sig op for dem, underfuld i sin storhed, sin opbygning og sine muligheder: »Underfuldt er det for vore øjne«.

Og går det så dertil op for dem, at den underfulde verden er Guds, bliver den endnu større og rigere at færdes i: »Herren er underfuld i råd og stor i visdom«.

Men kommer samme elever så en dag og betror os, at de i troen på Jesus Kristus har fået fred med Gud, ja, da har en uden sammenligning langt større og underfuldere verden lukket sig op for dem: *Guds nådes verden*, hvor Jesus Kristus er hovedhjørnестenen.

Ja, »underfuld i råd og stor i visdom« står der skrevet om Herren på hans stjernehimmel såvel som på det mindste strå. Men underfuldere både i råd og visdom har han dog vist sig i den frelse, som skrifterne, vor gamle bibelbog, bevidner, at han har beredt os, da han i Jesus Kristus »kom på vor bryst at råde bod« og ved hans død og opstandelse vidste råd mod vor skyld og død og skænkede os livet som sine børn.

Underfuldt for vore øjne, ja, en gåde er det; men den lukker sig op for den, der *tror*.

„Dog jeg tror: af dine vunder
væld udsporang til stort vidunder,
mægtigt til hver sten at vælte,
til isbjerge selv at smelte,
til at tvætte hjertet rent!“

K. Robert Hansen.

„Jeg vælger mig april“

Bjørnson

Glimt fra en dagbog

Lørdag d. 2. april 1955: »Så vil SAS gerne byde sine passagerer hjertelig velkommen. Om få minutter starter maskinen. Vi kommer på turen op i 14—1500 m højde. Vi ønsker alle vore gæster en behagelig rejse. Velkommen!«

Drømte jeg, eller var jeg vågen? Havde H. C. Andersen-festlighederne i den grad fyldt min fantasi, at jeg bildte mig ind, at jeg var med i den flyvende kuffert, som et af stormagasinerne havde udstillet i dagens anledning? Nej, det var mig; når jeg følte på min hule tand, så var det mig — men når jeg kiggede ud af det vindue, som jeg var så heldig at sidde

ved og så ud over venstre vinge af SAS 456 — og langt nede skimtede et vidunderligt mosaikbillede, hvoraf jeg længst kunne fæstholde Chr. IV's skønne bygning Børsen, så tvivlede jeg. Kun et ord, og en meget elskværdig stewardesse ville række mig et drops, som tydeligt smagte sødt. Jo, det måtte være virkelighed og ikke H. C. Andersens eventyr alene! Få øjeblikke efter var der kun et dejligt *vat*-underlag — så skønt og blødt, at man faktisk havde lyst til at varsko piloten for at spørge, om vi ikke, hvis vi skulle komme ud for motorstop, kunne tage det nu — for det måtte blive blødt at falde, men nej, støt som en stærkt lastet vogn med dieselmotor, der kravler op ad en stejl bakke, bevægede vi os med ca. 200 km fart gennem luften. Et meget fortærsket vers fra de 20 års poesibøger stod pludselig for mig: »Bagved skyerne er himlen altid blå«. Jo, det var oplevet nu. En strålende blå himmel, en klar sol og imellem det syn og jorden et tykt skylag, som vi stiftede et lidt ubehageligt bekendtskab med ved mellemlandingen i Gøteborg i få sekunder, hvor man uvilkårligt måtte tænke på rutchebanen i Tivoli. Men kun et kort frikvarter på svensk grund — start, velkommen igen —. Hvor ville ikke de forskellige mere eller *mindre* moderne privatbaner og rutebiler få succes, hvis der pludselig ved starten f. eks. mellem Holbæk og Nykøbing Sj. lød »Velkommen« o. s. v. for slet ikke at tale om drops og tyggegummi, når forsinkelse og uheld trak altfor længe ud!! Kl. 17,15, nøjagtig 2½ time efter starten i Kastrup, gled en sølvglinsende fugl ind over Oslo fjord, landede flot og elegant i strålende sol og uden en eneste ubehersket bevægelse på »Fornebu« flyveplads ved Oslo.

Eventyret var endt — eller rettere sagt begyndt. En hel måned, hvor man kunne gøre, hvad man ville, hvornår man ville, d.v.s. prøve på at få dagene fyldt med ting, som man ikke oplevede til hverdag! Efter turen til »Lysebu« fyldt med gensynsglæde, sluttede den første lørdag i april med chokolade i anledning af vor store digters fødselsdag i selskab med repræsentanter fra kunstens verden, som denne gang dominerede stipendiaternes sammensætning på »Lysebu«; kunstmalere, billedhuggere, forfattere, en arkæolog, en professor blev pludselig daglige omgangsfæller, og sindet fik nok at gøre med at tage imod nye indtryk, nye udtryk, nye impulser, som forandring altid medfører.

Der blev ikke tid til studier i bøger. Livet blev så nærværende, mennesker så levende, sprogets magt så stor, enten der var dansk eller norsk rytme i klangen. Dagbogen ville blive til et 3 binds værk, derfor kun glimt derfra!

Lørdag 9. befandt den ferierende sig på det punkt, der i turistbrochuren betegnes som »Norge i en nøddeskal«, nem-

lig Mallingdalen — nærmere betegnet 2 stationer fra terrænet, hvor filmen »Far til fire i sneen« er optaget. Den ubeskrivelig skønne tur med Bergensbanen gennem dal og fjeld, langs elve og søer med storslået udsigt til Norfjeld, Hallingskar og flere skønne højder, var foregået onsdag før påske med ekstratog i selskab med feriestemte glade mennesker og oceaner af rygsække. Venligheden mod en enlig dansker var så overvældende, at vi tog afsked ved Ål st., som om vi havde kendt hinanden altid. Så var målet for påskeferien nået: Højfjeldet. For hver dag blev lavlandet Danmark mere og mere fjernt — bekymringer og besværligheder, som hverdagen lumskeligen havde hobet op i ens sind, og syv vilde heste ikke kunne fjerne, smeltede højfjeldssolen komplet bort. Tilbage var kun en følelse af, at alt var skønt, livet herligt, og den eneste form for følelsesudbrud måtte blive sang. Set fra 1400—1800 m højde kommer *alt* i rette perspektiv, og tingene får den plads, de tilkommer og ikke een mm mere. Ovennævnte lørdag kunne der have været taget en film, som kunne slå »Far til fire« og »lille Per« helt ud — undertegnede prøvede for første gang at stå på ski! At dømme efter tilskuerne, fire norske kammerater, som var med på turen, var det i hvert fald årsagen til en aldeles ubetalelig formiddagslatter. At den arme nybegynder slap fra det med hele lemmer og et godt sind, ville undre bladets læsere, hvis de havde været til stede. Men efter 1½ times øvelse lykkedes det at stå på ski nedad, og så gjorde jeg den opdagelse, at nordmændene har ret: »Norge skal opleves set fra et par ski«! At denne lørdag aften sluttede med, at en fagmand spillede på den 6-strengede Hardangerfele, skal kun nævnes for en fuldstændigheds skyld; og at det skønneste af stykkerne var en gammel brudevis, som en norsk sanger netop havde foredraget for os ved pejsen på »Lysebu«, gjorde det hele til en vidunderlig sammensmeltning af norsk natur og folkemusik. Folkelivet i farver fremtrådte i Ål kirke ved højmessens påskedag, da en bedstemor og mor i ægte gamle Hallingdragter bar deres lille jente til dåben, og et morsomt besøg på museet, der blev forevist af en 60-aarig, som talte ægte Hallingdialekt, beviste, at vestjyder og hallingboer godt kan tale sammen.

Lørdag d. 16.: Det var en aldeles ukendelig brun sportskvinde med basunenglekinder, der næste lørdag tog på travetur omkring Frognerseteren og travede rundt i masser af sne i 700 m højde, fejrede prinsesse Margrethes fødselsdag ved at nyde et glas sodavand under det danske flag med udsigt over Oslo fjord og med at høre den norske skuespiller Per Åbel fortælle og læse H. C. Andersens eventyr i universitetets aula! Tænk, at det kan gøres sådan, og hvilken vidunderlig stadfæstelse af, at vi er søskende, og vore sprog udgåede fra

samme rod. Det blev en meget stor aften med »Sommerfuglen«, »Elverhøj« og »Laserne« m. m.; det var et eventyr så inspirerende som H. C. Andersens selv!

Lørdag d. 23.: En pragtfuld tur til »Kongens udsigt« ved Tyrifjord. Nu havde solen taget godt på sneen, så det var dejligt pludselig efter 1½ times brat opstigning at stå med direkte udsigt til evig sne på Gaustatoppen! Aftenen blev tilbragt hos generalsekretær fru Hammerich, hvor bibliotekar Ancher læste af norske forfattere ved kaminen; lige så storlået og skøn en oplæsning kan virke i universitetets aula med maleren Edv. Munchs skønne malerier som baggrund — lige så ægte, jævnt og intimt virkede Bjørnson, Kielland og mange flere i den gamle stue ved pejsen. Igen en lørdag med sit eget præg og understregningen af det fælles, idet norske og danske udvekslede taknemlighed og glæde ved hinandens selskab.

Lørdag d. 30.: Kl. 8 anløb »Kronprins Olav« toldboden, og et lunt vindpust fortalte, at her var det vår, København i sol og regn, varme og blæst, en lang god dag med gode venner og aftenen på Fårevejle Højskole i hjerteligt vennelag, turen var til ende, ringen sluttet. En måneds rige, skønne oplevelser gav kræfter, livsmod og glæde til at tage fat og dele glæden med andre. — Tak, Norge!

Jeres »Mikkel«.

I anledning af, at Faarevejle Boghandel har faaet ny indehaver, vil vi gerne gennem »Sølvsnoren« bringe vore venner og kunder fra Fårevejle Højskole, forstandere, lærere og elever, vor hjerteligste hilsen med tak for den megen venlighed vi har mødt her gennem mange år.

Fårevejle Højskole blev en betydelig del af vort liv; gavn og glæde og velsignelse modtog vi i rigt mål gennem denne skole.

Vi bliver boende i stationsbyen her og glæder os til — ved elevstævner og andre lejligheder — at hilse på gamle bekendte.

Jensine og Frederik Spliid.

EN TAK

- og en endnu større tak

Ved boghandler Spliids afsked som boghandler i Fårevejle til »Sølvsnoren« og Fårevejle Højskole hermed gerne udtale en tak og et par afskedsord.

Som alle gamle elever ved, er Spliids på det nøjeste knyttet til skolens historie. Det er de i tid, idet Spliids hørte til de unge, som af Andreassen kaldtes hid allerede ved skolens rejsning i 1907. Først virkede Spliid som lærer i bogbinderi, og senere nedsatte han sig som boghandler i skolens umiddelbare nærhed. I 48 år har Spliid været med til at sætte sit gode præg på skolen og byen. Men ikke bare i tid, ogsaa i gerning er Spliids navn på det inderligste knyttet til skolen. Spliids er alle dage og under alle omskiftelser forblevet skolens trofaste venner; de har delt medgang og modgang med den. De skiftende forstandere har følt det som en gave på venstre vingeflag af skolens grund — som en hjørnesteen — at have Spliids, urokkelige i deres loyalitet og nobelhed, venskab og kærlighed.

Godt, at dette ikke er en nekrolog! Spliids er »bare« flyttet over på den anden side af gaden i den lækreste rødstensvilla, hvor vi under dem en række gode hviledage. Alligevel føles det både af Spliids og af os på skolen, som om et afsnit af skolens historie hermed er passeret.

Samtidig med, at vi siger Spliids tak for, hvad de har været for os i de 48 år, byder vi vore nye boghandlerfolk, *E. Gudmand-Høyer* og frue velkommen. I de uger, der er gået, siden Gudmand-Høyers er kommet, har vi lært dem så meget at kende, at vi ikke er i tvivl om, at vi fremdeles vil kunne føle boghandlerfolkene i Fårevejle ikke blot som vores nærmeste forretningsforbindelse, men ogsaa som vore venner. Dog må Gudmand-Høyers finde sig i, at vi i lang tid endnu vil kalde Fårevejle Boghandel slet og ret for »Spliid« — saa indgroet er det navn i vore hjerter! Til gengæld betyder det, at den samme gode ånd som før »svæver over vandene«.

K. Rob. H.

Fra elevkredsen

ELEVFORENINGENS GENERALFORSAMLING

finder sted under elevmødet søndag d. 3. juli kl. 17 med følgende dagsorden: 1. Beretning ved formanden. 2. Regnskabsaflæggelse ved kassereren. 3. Bestyrelsesvalg. Følgende er paa valg: indremissionær Aage H. Lund, frk. Inge Kyndal, frk. Anna Nansen og frk. Ester Petersen. 4. Valg af revisorer. 5. Eventuelt.

På elevforeningens vegne

Aage H. Lund.

Program

for

ELEV- OG SOMMERMØDET

på Fårevejle Højskole

lørdag d. 2. til mandag d. 4. juli 1955

Lørdag d. 2. juli

Efter kl. 16: Ankomst til skolen.

Kl. 18,00: Aftensmad.

Kl. 20,00: I foredragssalen: Frit samvær med underholdning af eleverne. Kaffedrikning. Afslutning ved tre tidligere elever.

Søndag d. 3. juli

Kl. 8,00: Flaget sættes. Morgenmad.

Kl. 8,30: Morgenandagt i foredragssalen v. forstanderinde, frk *Annette Pade*.

Kl. 10,00: Gudstjeneste med altergang i Fårevejle kirke v. forstander, pastor *K. Robert Hansen*.

Kl. 12,00: Middagsmad.

Kl. 14,00: Kaffe.

Kl. 14,30: I haven: Hørve hornorkester spiller (venteligt). Sognepræst *Vilh. Dichmeiss*, Hørsholm, taler.

Kl. 16,00: Gymnastikopvisning af eleverne under ledelse af gymnastiklærerinde, frk. *Anni Petersen*.

Kl. 17,00: Elevforeningens generalforsamling ledet af formanden, indremissionær *Aa. H. Lund*, Næstved.

Kl. 18,00: Aftensmad.

Kl. 19,30: Elever og lærere opfører »Mirjams velsignelse« (frit efter Olfert Ricard af K. Rob. H.). Kaffedrikning. Elevkoret synger. Ordet frit. Forstander *Josef Blomgren*, Byens kristelige Folkehøjskole, synger og taler.

Klip ud!

TIL FÅREVEJLE HØJSKOLE

Undertegnede indmelder sig hermed til elev- og sommermødet

1955. Jeg ankommer til skolendag kl. og rejser

.....dag kl.

Ønskes natlogi?
.....

navn

Må være skolen i hænde
.....

senest ondag d. 29. juni. adresse

For tidligere elever: årgang

Mandag d. 4. juli

Kl. 7,30: Flaget sættes. Morgenmad.

Kl. 7,50: Morgenandagt i foredragssalen v. frk. *Johanne Mikkelsen*.

Kl. 9-9,50: Foredrag v. *forstanderen*.

Indmeldelse må ske på omst. blanket og være os i hænde senest **29. juni**. Det er nødvendigt, at indmeldelsesfristen overholdes.

Opholdet koster for hele mødet 10 kr., for søndagen alene 7 kr. (betaling ordnes ved ankomsten). Enkelte måltider betales således: morgenmad 1,50 kr., middag 2 kr., kaffe 1 kr., aftensmad 1,50 kr. (betaling ordnes ved bordet).

Der medbringes til overnatning tæppe eller sovepose og til måltiderne spisebestik.

Jubilæumsholdene er i år: sommerholdene 1910, 1915, 1920, 1925, 1930, 1935, 1940 og 1950, vinterholdene 1910—11, 1915—16, 1920—21, 1925—26, 1930—31, 1935—36 og 1940—41. Jubilarer! sæt hinanden stævne paa jeres gamle skole; den står her endnu akkurat som for 40 eller 25 år siden.

Så vel mødt, alle tidligere elever og alle skolens øvrige venner! Vi glæder os til at se jer hos os og beder om et af Gud velsignet stævne.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

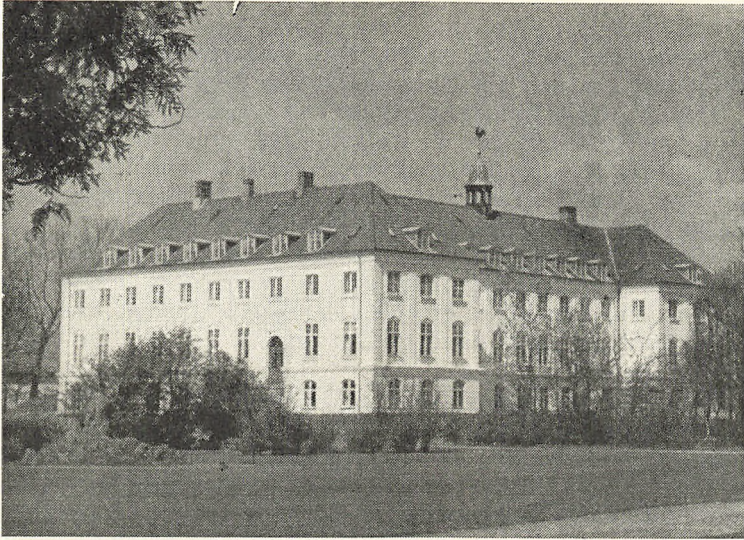
Formand: *Aage H. Lund*. - Redaktør: *K. Robert Hansen*.
Hobæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Klip ud!

Til

Fårevejle Højskole

Fårevejle

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

45. årg.

Juli 1955

Nr. 7

„Skabt i Guds billede“

Af sognepræst Vilh. Dickmeiss,
Hørsholm

*Pastor Dickmeiss var foredrags-
holder ved vort elev- og som-
mermøde. — Hans emne var:
„Hvad er et menneske?“ Af det
afsnit i Dickmeiss' nye bog „Sjæ-
lesorg“, som bærer samme over-
skrift, er nedenstående plukket.
Bogen være hermed stærkt an-
befalet til alle, der har med sjæ-
lesorg at gøre — f. eks. syge-
plejersker!*

Den kristne menighed har en indgroet, ja mere: en princi-
piel mistillid til det menneskesyn, vi selv med vor fornuft og
erfaring, ad psykologisk, naturvidenskabelig eller historisk vej
kan ridse op. Den kristne menighed kender en helt anden vej
til forstaaelse af mennesket — den vej, der hedder *Guds ord*,
den vej at lytte til den forkyndelse, den hellige skrift bærer
frem om Gud og om mennesket.

»Og Gud skabte mennesket i sit billede«. Disse ord fra 1.

Mosebogs 1. kapitel vil stedse være udgangspunkt, når talen drejer sig om den bibelske menneskeforståelse.

»Skabt i Guds billede« siger os utvetydigt, at mennesket aldrig kan forstå sig selv ud fra sine egne forudsætninger, men kun ud fra *Kristus*. Thi om Jesus Kristus hedder det, at »han er Guds væsens udtrykte billede« (Hebr. 1,2). Menneskeerkendelse udspringer altså af Gudserkendelse i Kristus.

»Skabt i Guds billede« forkynder menneskets *skabthed*. Mennesket er skabning, ikke skaber. Mennesket er ikke udgået af sin egen hånd, er ej heller noget tilfældigt sammenløbet støv. Af *Guds* hånd er han udgået. For Gud står han (Rom. 14,8).

Mennesket er Guds skabning. Dette gælder *det hele menneske* til ånd, sjæl og legeme. Og dermed er den bibelske menneskeforståelse et nej til den opfattelse, der vil gøre noget af mennesket »finere« end andet. Det hele menneske er Guds skabning, altså *også legemet*. Legemet er ikke underlødigt i forhold til sjæl og ånd, men skabt af Gud såvel som sjæl og ånd. I det faktum, at *Kristus* kom i kød, ser vi den nye pagts ja til Guds hele menneskeskabning. I Kristi legemlige opstandelse med dens forjættelse om vor legemlige opstandelse ser vi Guds ja i fuldendelsen til det hele menneske. Foragt for legemet og menneskets rent materielle legemlige behov er hermed dømt som ond og ukristelig.

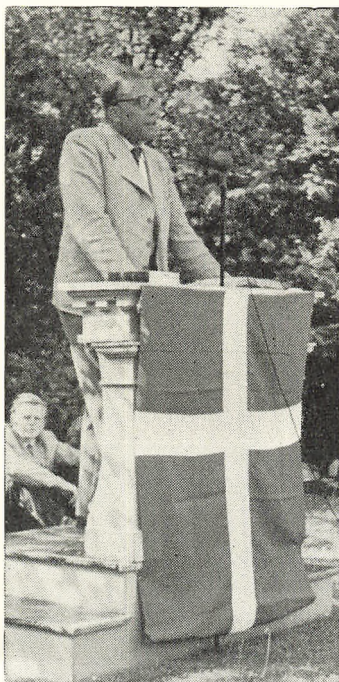
»Skabt i Guds billede«. Saadan hedder det alene om mennesket. Gud har givet mennesket noget af sig selv, af sit eget væsen. Gud har skabt mennesket ikke blot ved sit ord, men også *til sit ord* — til at høre sit ord, til at modtage sit ord og dermed også til samfund med sig i Kristus, som er hans kødblevne ord.

Ene af alle skabninger er mennesket skabt til ordets fællesskab med Gud. Intet dyr kender ordet. Mennesket alene fik ordet, thi mennesket er skabt i Guds billede til ordets fællesskab med Gud.

Dermed er det afgørende sagt om *menneskelivets mål*. Mennesket er skabt til noget bestemt: til at kende Gud og leve i ham. Efter biblens prædiken vil det sige: til *livet ud af Guds kærlighed*, i taknemmelighedens kærlighed til Gud, til tjeneestens kærlighed over for sin næste. Menneskelivets mål kan derfor efter biblens menneskeforståelse aldrig blive at udfolde sig selv, opnå størst muligt mål af personlig velvære og lykke.

Ud fra menneskets skabthed af Gud til Gud springer den hellige skrifs stærke forkyndelse af *det enkelte menneskes uendelige værdi*. Mennesket måles i skriften aldrig efter, hvad han intellektuelt, arbejdsmæssigt, sundhedsmæssigt eller på anden måde er værd. Som skabt af Gud er han af uendelig værdi.

»Skabt i Guds billede« er dermed et fuldt og helt *nej til den*

Vilh. Dickmeiss ved elevmødet

menneskeforagt, som var gængs i oldtiden, og som nu med nazismen og kommunismen er blevet et væsentligt træk i vor tids hærgede ansigt. Hvor »skabt i Guds billede« fornægtes, fornægtes også dermed før eller siden ærbødigheden for mennesket som menneske. Den humane sjælesorgs ærbødighed for det enkelte menneske er en arv fra kristendommen. En arv kan man tære på en tid; men en dag slipper den op, og human sjælesorg vil blive tvunget til at se den virkelighed i øjnene, at hvor menneskets skabthed af Gud fornægtes, er enhver saglig begrundelse for hævdelser af det enkelte menneskes absolutte værdi borte.

»Skabt i Guds billede«. Man skal ikke være profet for at kunne forudsige, at kun om denne bibelske sandhed bliver sandhed for vor kulturkreds'

mennesker, er der en virkelig mulighed for at bære videre til efterslægten den kristne kulturarv, der hedder hævdelser af det enkelte menneskes uendelige værdi.

Men »skabt i Guds billede« er også den kristne menigheds absolutte *nej til al menneskeophøjelse*, til al menneskeforgudelse. Og her ligner igen vor tid den romerske oldtid. I dag forgudes mennesket i verden, som man ikke har set magen til siden Roms kejsertid. Men forkyndelsen af menneskets skabthed indeholder et nej til al menneskeophøjelse. Mennesket er skabning, ikke skaber; han er tjener, ikke herre. Menneskeophøjelse er biblen en sand vederstyggelighed. Ikke tilfældigt skildres det menneske, som i sig skal samle alle slægters had til Gud, Antikrist, som mennesket, der ophøjer sig selv over alt og alle og som Gud sætter sig i Guds tempel (2. Thess. 2; Åb. 13).

»Skabt i Guds billede«. Fordi dette er sandt, er det stort at være et menneske. Fordi Gud har dannet os med sin finger, indblæst os livets ånde, kaldt os frem med sit ord — derfor er det *noget usigeligt rigt at være menneske*. Menneskets skabthed af Gud er menneskets adel. Menneskets skabthed af Gud er menneskets egentlige og virkelige storhed.

„Når jeg ser din himmel, dine fingres værk,
 månen og stjernerne, som du skabte,
 hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu,
 et menneskebarn, at du tager dig af ham?
 Du gjorde ham lidet ringere end Gud,
 med ære og herlighed kronede du ham;
 du satte ham over dine hænders værk,
 alt lagde du under hans fødder.“ Davids ps. 8,4—7.

Hvem fornemmer ikke endnu årtusinder efter, at disse ord blev skrevet, psalmistens hjerte dirre i betagelse over at være et menneske?

Fra skolen

Elevekoret i virksomhed

At hovedparten af dette afsnit vil dreje sig om elev- og sommermødet 2.—4. juli, er vist ikke underligt. Allerede i vore tanker og forberedelser „fyldte“ det meget. Vi vil sent glemme den villighed og munterhed, hvormed vore elever tog hus og have under behandling — haven i øsende regn! og under sang!

Og nu „fylder“ det godt i vore minder. Vi siger Gud og mennesker tak for et godt stævne. Det er faktisk rigtigt, hvad først. sagde i sin velkomst: Vi er altid spændte på både tilslutning og forløb af vore elevmøder. Vi kan nemlig ikke undvære at vide os omgivet af en venneflokk, som vil være med til at bære vort højskolearbejde. Og selvom vi jo godt ved, at vi rundt om i landet har mange ven-

ner og gamle elever, som ikke kan være med, selvom de gerne ville, er sommerstævnet alligevel i nogen grad udtryk for styrken i vore venners og gamle elevers trofasthed og sammenhold.

Lørdag aften var en hyggeaften. Frk. Mikkelsen ledede ved hjælp af en flok kvikke elever første del: „Glimt fra dagliglivet på F. H.“ — mystik og virkelighed i en sød sammenblanding i H. C. Andersen-mindeåret. Så sang elevkoret, og endelig havde to gamle elever ordet, forstanderinde, frk. Esther Pedersen, Virum børnehavn (1921), og Kaj Pedersen, Søndersted (1948—49), samt en „elevfader“, møbelfabrikant Jens Hansen, Silkeborg.

Søndag oprandt med sol og megen blæst. Efter flagsætning og nedblæsning samt morgenmad holdt frk. Pade morgenandagten og satte ordene fra salme 103 som motto for dagen: „Min sjæl, lov Herren! og glem ikke alle hans velgerninger!“ Og så gik vi til kirken, hvor forst. forrettede gudstjenesten.

Kl. 14 begyndte det så at myldre ind med venner. At der var ca. 1000, kan ikke slå helt fejl, eftersom vi selv kun udgjorde en lille klat, og vi er dog omkring 120. Hørve hornorkester slog som sædvanlig under ledelse af gdr. Ole Nielsen den festlige tone an og ledede sangene. Forst. bød velkommen, jubilarerne præsenteredes, og elevkoret sang. Og så holdt sognepræst Vilh. Dickmeiss, Hørsholm, dagens foredrag over emnet: „Hvad er et menneske?“ Talen påhørtes i stor stilhed, hvad også et udmærket højtaleranlæg bidrog til. Taleren fremdrog først forskellige svar på sit spørgsmål fra litteraturen, herunder særlig Paludan Müllers „Adam Homo“. Han omtalte det nazistiske og kommunistiske og vestens „humanistiske“ menneskesyn. Derefter gik han over til at tale om, hvad bibelen siger om spørgsmålet. Tre kendsgerninger slår den fast angående mennesket: Skabt af og til Gud — faldet fra Gud — og i Jesus Kristus forløst til at tro Gud og tjene vor næste.

Efter foredraget gav eleverne en smuk gymnastikopvisning ledet af frk. Anni Pedersen. Gymnastikken foregik til musik og sang, og det store ungpigehold i de ens lyseblå dragter blev hilst med hjerteligt bifald af de mange tilskuere.

Inden spisepausen holdt elevforeningen generalforsamling, som refereres andetsteds. Kl. 19,30 samledes man igen i haven, og i den stille, smukke aften, det var blevet efter dagens blæst, opførtes på stensætningen foran skolen „Mirjams velsignelse“. Stykket, der (frit af forst.) er bygget over en bibelsk fantasi af Olfert Ricard, fører os tilbage til omkr. år 50 efter Kristi fødsel og skildrer det problem, der opstår i en lille kristen familie i Palæstina, da en græsk-syrisk hedensk prins optræder som lokkende tilbeder til den unge datter Mirjam. Hun er blændet af ham og „eventyret“, som hun mener venter hende ved hans side, og er rede til at følge ham, når han kommer for at hente hende til sit slot. Men da moderen samme dag, som Mirjam har besluttet sig til at følge prinsen, fortæller hende, at hun er et af de børn, der blev velsignet af Jesus

selv, bliver hun efter indre kamp klar over, at denne velsignelse af verdens frelser binder hende, og at hun ikke tør miste den.

Efter spillet, der blev fremført smukt og betagende af lærere og elever, drak man kaffe og samledes så endelig i foredragssalen, hvor forstander Josef Blomgren talte og sang. Den gode dag sluttede med en kort aftenandagt ved forst.

De fleste af gæsterne rejste samme aften; men en del blev til næste formiddag og overværede en foredragstime.

Ingeborg Jensen

I anledning af mødet kom der skriftlige hilsener og telegrammer fra Anna Nansen, Bevtoft (1935), Grethe Pinstrup, Middelfart (1952—53), M. Stoltenberg, f. Petersen, Jerslev (1912), Ruth Grewsen, Stockholm (1952), Margrethe Nielsen, Vetterlev (1912), Else og Jørgen Jensen, Dianalund (var forhindret i at være med paa grund af rejse til Sydslesvig), Ingrid Nicolajsen og Stinne Kølback (1954—55), Birthe Christiansen og Lilly Thomsen (1954), Edith Jepsen (1953—54), Eva Nielsen (1952—53), alle Tarm sygehus, og endelig fra

C. M. Julin (var forhindret af Norgesrejse). Vi takker meget og sender hjertelig genhilsen.

Fra 9.—18. ds. har vi så holdt sommerferie og pustet ud fra alle anstrengelserne — til nye. Som nævnt i maj-nr. har frk. Frederiksen jo permission i sommer. Søster Eli Sørensen erstattede frk. F. i maj måned — hvad vi siger både søster Eli og Skt. Lukasstiftelsen en hjertelig tak for. Fra 1. juni og kursus ud hjælper frk. Ingeborg Jensen os på en storartet måde. Heller ikke frk. J. er nogen helt „almindelig“ sygeplejerske. Efter en tid bl. a. som forstanderinde på centralsygehuset i Hjørring har hun været forstanderinde for det ægyptiske statshospital i Cairo. Og herfra agter hun sig igen ud i WHO's tjeneste i fremmede lande.

K. Rob. H.

Fra elevkredsen

VEJLE OG OMEGNS FÆLLES HØJSKOLEKREDS

for alle Indre Missions højskoler afholder — iflg. Tommerupbladet — stævne i Grejsdalen søndag d. 28. august.

ADRESSEFORANDRINGER

- Lærer V. Kofoed Hansen, Klemensker v. skole, Hasle.
 Fru Anna Marie Bitsch, Funder.
- 1916: Frk. Maren Hansen, Skovvej 10, Høng.
 1919—20: Kr. Klausen, Hylkesvej 5, Videbæk.
- 1942: Fru Grethe Hansen (f. Jespersen), Fousing plejehjem pr. Struer.
- 1947: Gudrun Nielsen, Rygaard strand, Vivild J.
 Mie Heide, Tafsvej 44, Esbjerg.
- 1948: Fru Aase Jensen, Glentevej 23², Glostrup.
 Fru Lilly Lyngsig, Agaden 162, Ålborg.
- 1948—49: Alfred Jørgensen, Sdr. Banevej 33, Hillerød.
- 1949: Frk. Ingrid Olsen, højskolen, Haslev.
- 1950: Fru Inger Sørensen, Sandbjerghus, Vedbæk.
- 1951—52: Frk. Gerda Andersen, sindssygeosp., Middelfart.
 Frk. Alice Horsted Kristensen, Boserup afd., Sct. Hans hosp., Roskilde.
 Frk. Britta Rasmussen, Boserup afd., Sct. Hans hosp., Roskilde.
 Frk. Ruth Enevoldsen, Kærby sø, Kærby, Kalundborg.
 Cathrine Jørgensen, sindssygeosp., Viborg.
 Cathrine Krap, sindssygeosp., Augustenborg.
- 1952: Frk. Gerda Christensen, børnehospitalet „Fuglebakken“, København V.
 Frk. Karen Roed, børnehospitalet „Fuglebakken“, Kbhvn. V.
 Fru Thilde Kortegård (f. Munk Nielsen), Redsted, Mors.
- 1952—53: Frk. Else Kattenhøj, Sjællandsgade 15, København N.
 Frk. Tove Lind, Bagsværdvej 4², Lyngby.
- 1953—54: Frk. Emilie Mortensen, kommunehospitalet, Århus.
 Frk. Birgit Thisted, Sølvgade 90¹, København K.
 Frk. Eivy Eiskjær, amtssygehuset, Kjellerup.
- 1954: Frk. Ebba Hansen, kommunehospitalet, Åbenrå.

Elevforeningens generalforsamling

afholdtes i forbindelse med elevmødet, søndag eftermiddag kl. 17. I det pragtfulde vejr holdtes generalforsamlingen i haven.

Efter en sang bød elevforeningens formand, missionær Aage H. Lund, Næstved, velkommen, og forstander Hansen valgtes til dirigent.

Dirigenten konstaterede generalforsamlingens lovlige og rettidige indvarsling og oplæste dagsordenen.

I beretningen oplyste formanden, at medlemstallet er i stadig stigen, idet mange af de sidste elevhold har tegnet sig som medlemmer. Elevforeningen har nu ca. 1200 medlemmer.

Desværre er der alt for mange, der ikke indsender kontingentet, 5 kr., når giroblanketten udsendes. I foråret måtte frk. Mikkelsen ud-

sende ca. 400 opkrævninger, og desværre kom de fleste uindløst tilbage med betegnelsen „Ikke indløst ved henligge-fristens udløb“!

Skal vi ikke være enige om at gøre kassererarbejdet lettere for frk. Mikkelsen — det er et stort arbejde at udsende 400 opkrævninger! Og hvad skal frk. Mikkelsen så gøre, når de kommer retur? Det er jo ikke let at afgøre, om de returneres uindløst ved en forglemelse, eller det er med velberåd hu! Det er glædeligt, at der er fremgang, til trods for, at der hvert år må slettes nogle — og jeg ser med glæde frem til den dag, hvor elevforeningen er så stærk, talmæssigt og dermed økonomisk, at vi kan række vor skole hjælp, f. eks. ved at møblere elevdagstuen!

Det sidste år er der kun udbetalt understøttelse til en enkelt elev, da „Sølvsnoren“ omtrent koster det, kontingentet giver.

Forøvrigt er der tale om at gå over til en anden måde, hvorefter understøttelsen bevilges. Hidtil har eleverne søgt, før de kom på skolen, og så har det ofte vist sig, at der var andre, der trængte endnu mere til understøttelse; derfor er der tale om at lade lærerkræfterne finde de elever, der trænger mest til hjælp, efter skolens begyndelse; men det er ikke så aktuelt for øjeblikket, da vi ikke råder over midler dertil.

Formanden takkede forstanderen for redaktionen af „Sølvsnoren“ og frk. Mikkelsen for arbejdet som kasserer.

Da kassereren var bortrejst, oplæste boghandler Spliid regnskabet, der balancerede med kr. 4788,98 og udviste en kassebeholdning på kr. 2215,75. Beretning og regnskab godkendtes.

Så var man nået til bestyrelsesvalget. Efter tur var følgende på valg: Frk. Esther Petersen, København, frk. Anna Nansen, Bevtoft (1935), frk. Inge Kyndal, Hillerød (1948) og missionær Lund. Frk. Anna Nansen havde skriftligt bedt om fritagelse for hvervet på grund af, at forretningen lagde så megen beslag på hendes tid, at hun ikke længere kunne deltage regelmæssigt i elevmøderne. Resultatet af valget blev, at frk. Esther Petersen og missionær Lund genvalgtes, medens sygeplejeelev Tove Dahl, Middelfart (1952—53), og lærer Viggo Bay, Hørve (1907—08), nyvalgtes.

Revisorerne, konsulent Damgaard og boghandler Spliid, genvalgtes.

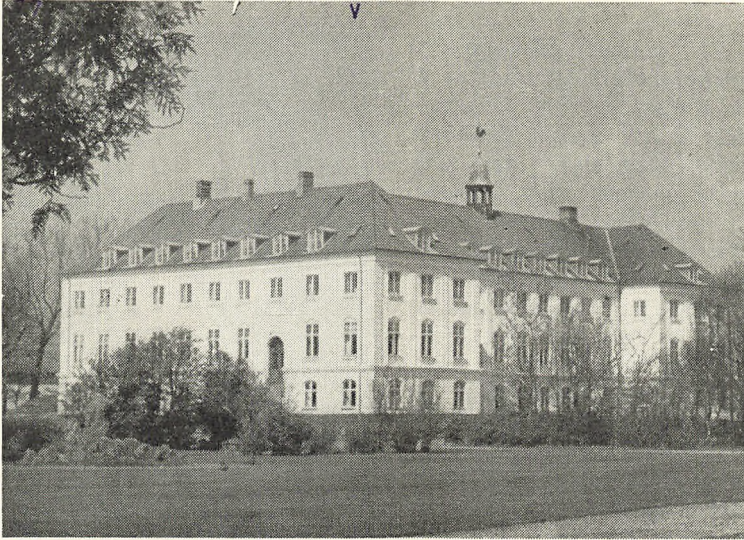
Under eventuelt efterlyste H. C. Hansen („Fyn“), Fynskredsen, som er holdt op med at eksistere! Fabrikant Vald. Olsen tilsagde skolen gamle elevers fortsatte kærlighed og interesse for skolen, og forstanderen takkede og sagde: Vi kan heller ikke undvære gamle elevers medvirken.

Hermed var generalforsamlingen forbi, og dirigenten takkede for god ro og orden under mødet!!

Aa. H. Lund.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

45. årg.

August 1955

Nr. 8

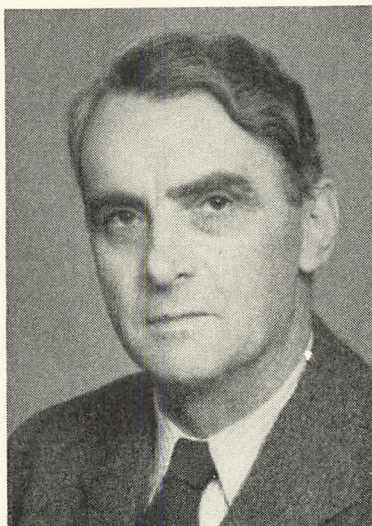
Menneske først - og sidst!

Af forstander Edv. Jensen,
Børkop højskole

Denne gang har red. med tilladelse plukket af forst. Edv. Jensens nye bog „Menneskesyn“, som iøvrigt omtales inde i bladet.

Næsten alle de angreb, der i tidernes løb har været rettet mod Indre Mission og mod den arv fra bibelen, Luther og Brorson, som vi bygger på, er rettet imod vort forhold til *det menneskelige* og kulturelle. I mange tilfælde udspringer disse angreb af et dårligt sind, undertiden måske også af en ond samvittighed eller af ukendskab. I andre tilfælde kan de være berettigede. Vi må indrømme, at det for mange jævne troende mennesker har knebet både i teori og praksis at finde det rette forhold mellem den kristne tro og det menneskelige liv.

En grundtvigsk kollega sagde engang til mig, at vi da sikkert på vore skoler aldrig kunne synge Kaalunds sang: »Jeg elsker den brogede verden«. Jeg svarede, at det havde vi ikke nogen større vanskelighed med; vi gjorde det oven i købet med glæde. Han havde åbenbart ikke lagt mærke til, at *verden og verden er to ting*. Apostlen Johannes siger, at Gud elskede verden; men et andet sted formaner han til ikke at elske verden. Gud elsker hele den skabte verden trods al dens synd; men over synden og alt det hos mennesker, der allierer sig med synden og holder sandheden nede, er hans vrede åbenbaret. Når vi advarer mod verden, så er det ikke naturglæde og livsmod, vi er bange for; men det er verden som udtryk for oprøret mod Gud. Hvor modstanden mod Gud er, der er verden.

Edv. Jensen

I sin ypperstepræstelige bøn bad Jesus for sine venner, ikke at de måtte blive taget bort fra verden, men at de måtte blive bevarede mod det onde. Fadervor viser os ikke vejen ud af verden, men midt ind i den. Med bønnen »komme dit rige« tænker Jesus sikkert ikke blot på evangeliets forkyndelse ud over verden, men også på sit kongeherredømme her, at lydigheden mod ham skal beherske folkene og samfundsforholdene. Kristus betragter ikke noget livsområde som sig uvedkommende. Og den næste bøn »Ske din vilje her på jorden, som den sker i himlene« peger i samme retning. Han har virkelig for ramme alvor sat sit folk til dagligt at bede om, at Guds vilje må ske her på jorden. Hans vilje skal ske ikke blot i troende menneskers personlige liv, men også i de borgerlige samfundsforhold. Og det siger sig selv, at vi må være også denne bønns medarbejdere. Jeg har kendt en mand, der deltog i det offentlige liv, og om hvem man sagde, at der kom en hel anden ånd i stuen, når han trådte ind. Vort offentlige liv trænger til mænd, der således er beherskede af Gud, at de fører ånd med sig over alt, hvor de færdes.

Men skal vi således hævde vor menneskelige ret og fuldt ud forstå vor forpligtelse over for det borgerlige samfund, vi som

kristne er sat midt i, må vi *befæstes i bibelsk og luthersk menneskesyn og livssyn*. Som vi ofte taler om det politiske livs råddenskab, tænker vi også og ofte på jorden i almindelighed som en jammerdal, og menneskelivet bliver let en ussel affære. Vi må gøre os klart, at dette syn har vi ikke fået fra den hellige skrift, men det er derimod noget, vi har lært af vantro skepsis og moderne nihilisme. Det er en ringe måde at ære Gud på, at man taler ilde om hans skaberværk. Lad det være så vansiret af synd, det være vil, det bærer dog mærker af hans skabende hænder, og intet er så usselt, at dette mærke helt er udslettet. Der er trods alt noget stort ved at være menneske, og livet er Guds kostelige gave til os. Vi må »aldrig fristes til at se på livet som en plage«, og kristne må aldrig lade Kaalund være alene om at bekende:

„Og derfor elsker jeg verden
trods al dens nød og strid.
For mig er jorden skøn endnu
som i skabelsens ungdomstid.“

— — —

Hvad er *frelse*? Det er ikke sjælens løsrivelse fra legemet; det er ikke noget, der river os ud af vore almindelige menneskelige folder og fører os ind i en hel anden tilværelse, og det er ikke noget, der blot angår sjælen. Jeg er bange for, at vi for ofte har brugt udtrykket sjælens frelse. Folk har fået det indtryk, at det kun er sjælens frelse, det drejer sig om, medens det jo er *hele mennesket*, det gælder. Som fortabelsens kræfter sætter an mod hele mennesket, ånd, sjæl og legeme, således er også hele mennesket ompændt af frelsens omsorg, og som djævelen vil forandre og ødelægge det menneskelige liv i alle dets former, således vil Gud frelse det og bevare det.

Det, som Gud har for med sit mægtige, alt omfattende frelserværk i sin kirke på jorden, er *menneskelivets genrejsning* fra fald og fornedrelse. Menneskelivet begyndte i paradiset og skal, om Gud når sin bestemmelse med os, ende der igen. Når man læser de sidste kapitler i Johannes' åbenbaring, kan man ikke undgå at lægge mærke til, at det er det gamle paradiset, han ser oprettet påny. Det er ikke sjæle, der svæver rundt løsrivet fra legemet, men mennesker, der har oplevet kødets opstandelse og menneskelivets genoprettelse. Der leves igen det sande menneskeliv, og frelsens værk er endt.

Edv. Jensen.

Næste offentlige møde

på skolen er fastsat til onsdag d. 14. september kl. 20. Taleren bliver pastor *Poul Verner Hansen*, domkirken, København. Det bliver så det sidste i denne sæson. Der bliver tillige udstilling af eleverbejder.

Fra skolen

Ingen »større« begivenheder har rystet huset siden sidst; men arbejdet har gået sin stille gang. Lunt har vi haft det så-vel inde (oppe i øvelsesstuen! puh ha!) som ude (med kombi-nerede solbade og foredrag).

Sommeren har knap været så rig på besøg som sidste år. Men forstander *Josef Blomgren* har været her på nogle dages ferie og har givet os både foredrag, sang, oplæsning og andag-ter. Det sidste ude ved vandtårnet — vækker det ikke minder hos de »helt gamle« elever?

Og Dansk Sygeplejeråds formand, frk. *Maria Madsen*, har gæstet os. Kort, men godt. Det er besøg, vi sætter pris på, og som giver vore elever noget.

En god oplevelse var også det offentlige møde onsdag d. 10. ds., arrangeret i forbindelse med Kirkens Korshærs storkreds i Holbæk amt. Korpssekretær, kordegn *Johs. Johnsen*, Køben-havn, fortalte om Korshærens arbejde på en måde, som lod os forstå, hvor rigtigt og nødvendigt det er. Elever og lærere genopførte elevfestens spil »*Mirjams velsignelse*«. Og ind imellem spiste vi al den lagkage, vi kunne orke, til bedste for Korshæren — overskud 249 kr.!

Lørdag d. 13.—søndag d. 14. holdt vi weekend i KFUM og K.s (Holbækkredsens) *sommerlejr* i Havnsø med badning, bål, snobrød, sol og megen glæde.

Mandag d. 15. havde vi *bestyrelsesmøde* med besøg af sko-lens formand, pastor C. Bartholdy, Kolding, forstander Edv. Jensen, Børkop, provst C. P. Agger, Halsted, fabrikant Vald. Olsen, Tølløse, og landssekretær C. M. Julin, Roskilde. Elever-nes andel i bestyrelsens møde blev et foredrag af forstander *Edv. Jensen* om »Guds gode lov« (hovedtankerne i hans bog! — på opfordring): »Det er ikke blot evangeliet, der er udtryk for Guds kærlighed til os; *loven* er det også. Gud elsker os sådan, at han ikke blot vil frelse os fra fortabelsen; men han vil også bevare os nu og her og hindre os i at fare vild. Og Gud handler med os ikke blot igennem evangeliet, men også gennem loven. Den Gud, der har sat en lovbunden orden for

al naturen og alt levende, har også ved sit ord vist mennesker vejen. Hans bud er ikke mere eller mindre aktuelle lovparagraffer, men *livslove*, der hverken kan ophæves eller ændres. En lovløs tid kan lade, som om de ikke eksisterer. Men Moses har ret, når han engang sagde om loven, at »dette er ikke tomme ord, men af dem afhænger jeres liv«.

K. Rob. H.

70 år

Pastor *Karl Rasmussen*, Ålholm kirke, København, fylder 1. september 70 år. Pastor Rasmussen fik sin start som elev på Fårevejle Højskole 1910—11, fik »blod på tanden« og studerede videre i København, England og Cairo, tog missionseksamen, var missionær i Ægypten, Arabien og Abessinien fra 1915—30, var efter sin hjemkomst medarbejder på Fårevejle Højskole fra 1930—33 og har siden været præst ved forskellige kirker i København, foruden at han er forfatter til tre andagtsbøger »Ved kilden«, »På klippen« og »Med Mesteren«. Det kan der altså komme ud af at tage på Fårevejle Højskole! Pastor Rasmussen hører til den gamle, trofaste garde om vor skole. Vi ønsker til lykke og takker for trofast vennessind i de mange år, for besøg, smil og godt vidnesbyrd iblandt os.

K. Rob. H.

Bibelkursus

på Fårevejle Højskole 10.—12. oktober 1955

Hermed har vi så den glæde at bringe programmet for det på vor skole af bestyrelsen arrangerede bibelkursus.

Indbydelsen gælder *alle* — men vi vil ikke nægte, at vi her på skolen i meget høj grad har »vore egne« i tanker, idet der herved gives *gamle elever lejlighed* til at gæste skolen på et flerdages besøg.

Da lignende kursus på andre skoler har samlet mere end fuldt hus, anbefaler vi gamle elever at indmelde sig *så snart som muligt*. Det ville gøre os ondt at skulle skrive optaget til jer.

Nå De indmelder Dem, skriv da nøjagtigt, om De ønsker kost og logi under hele mødet — eller kun kost — eller De blot ønsker at deltage i enkelte måltider og i så tilfælde hvilke! Det er af afgørende betydning for os herhjemme at få nøjagtig besked.

Vil De bo på Deres *gamle værelse*, så meddel os nummeret eller navnet på det! og vi skal gøre, hvad vi kan.

Og her er så dagsplanen:

Mandag d. 10. oktober

- Kl. 14,30: Kaffe.
 Kl. 15—16: Rejsepræst Johannes Pedersen: „En ny og bedre pagt“
 (Hebr. 8).
 Kl. 16,30—17,30: Pastor C. Bartholdy: „Johannes-evangeliet“.
 Kl. 17,30—18: Spørgsmålsbesvarelse.
 Kl. 18,00: Aftensmad.
 Kl. 20—21: Pastor C. Bartholdy: „Jesu ypperstepræstelige bøn I“
 (Johs. 17).
 Kl. 21—21,30: Sangkursus.
 Kl. 21,30: Kaffe og aftensang.

Tirsdag d. 11. oktober

- Kl. 8,30: Morgenmad og morgensang.
 Kl. 9,30—10,30: Provst C. P. Agger: „Pietismen og Ny Testamente“.
 Kl. 11,00—12,00: „Er nåden betingelsesløs?“ v. samme.
 Kl. 12,00: Middag og stilhed.
 Kl. 14,30: Kaffe.
 Kl. 15,00—16,00: Rejsepræst Johannes Pedersen: „Vor store ypperstepræst (Hebr. 9).
 Kl. 16,30—17,30: Pastor C. Bartholdy: „Jesu ypperstepræstelige bøn II“.
 Kl. 17,30—18,00: Spørgsmålsbesvarelse.
 Kl. 18,00: Aftensmad.
 Kl. 20,00—21,00: Pastor C. Bartholdy: „Jesu ypperstepræstelige bøn III“.
 Kl. 21,00—21,30: Sangkursus.
 Kl. 21,30: Kaffe og aftensang.

Onsdag d. 12. oktober

- Kl. 8,30: Morgenmad og morgensang.
 Kl. 9,30—10,30: Rejsepræst Johannes Pedersen: „Frimodighed ved Jesu blod“ (Hebr. 10).
 Kl. 11,00—12,00: Rejsepræst Johannes Pedersen: „Troens vej i Gl. Testamente (Hebr. 11).
 Kl. 12,00: Middag og stilhed.
 Kl. 14,30: Kaffe.
 Kl. 15,00—16,00: Provst L. P. Jensen, Græsted: „Fadervor“ I.
 Kl. 16,30—17,30: Provst L. P. Jensen, Græsted: „Fadervor“ II.
 Kl. 17,30—18,00: Spørgsmålsbesvarelse.
 Kl. 18,00: Aftensmad og afskedsfest.

Indmeldelse modtages inden 3. oktober.

Mødeafgift 5 kr., kost og logi 21 kr., som betales ved ankomsten. Enkeite måltider kan bestilles dagen før å 2,50 kr., kaffe 1,50 kr.

Sengetøj (d. v. s. tæpper og sengelinned) og toiletsager medbringes.

Husk bibel, „Hjemlandstoner“, notesbog og blyant!

Benyt dette kursus til at få mere glæde af biblen!

Udvalget for Indre Missions bibelkursus

C. Bartholdy L. P. Jensen

Johannes Pedersen

(kursusleder)

Af praktiske grunde er det desværre umuligt at begynde før d. 10. Vi havde jo ellers stillet i udsigt, at vi kunne have begyndt allerede søndag for gamle elever; men den går ikke.

Til sangkursus'et ville det være praktisk om så mange som muligt i forvejen var fortrolige med melodierne til nr. 18 — 23 — 29 (mel. »Hjeml.« 334) — 49 — 84 — 99 — 102 (mel. »Hjeml.« 208a) — 202 — 203 — 425 — 426 — 525 — 647 — 135 — 451 i »Hjemlandstoner«.

Så hjerteligt velkommen!

K. Rob. H.

Bog anmeldelse

Edvard Jensen: MENNESKESYNN. O. Lohses forlag, heft. — 222 sider, 10 kr.

Forstanderen på vor søsterskole, Børkop højskole, har skrevet en bog. Det er i sig selv bemærkelsesværdigt; det er ikke hver dag, at en af Indre Missions højskoleforstandere både evner at gøre en bog og kan få den tid og den både sindets og rummets stilhed, der må til. Og så så vægtig en bog, bag hvilken der ligger årelange overvejelser og studier.

Det er menneskesynet, den handler om. Det er svaret på vor tids grundspørgsmål, hvad er et menneske? der behandles (jvf. sidste nr. af „Sølvsnoren“). Intet er så vigtigt som svaret på det spørgsmål; af det afhænger bogstaveligt talt alt. En kulturs, et folks og det enkelte menneskes skæbne er bestemt af, hvorledes det svarer. Mon ikke tidligere højskoleelever aner det? Ellers har vi været ualmindelig ringe til vor gerning.

Vor tid famler efter svar. Den indeholder rester af det gamle romantisk-optimistiske: vi er guder, vi er gode og fornuftige, og i kraft heraf kan vi selv. Den indeholder mere af det nihilistisk-pessimistiske: vi er dyr, „æd og drik, for i morgen skal vi dø“. Den indeholder mest (i hvert fald litterært) af den i luften frit svævende „humanisme“, som er et nyt opkog af den første ret.

Vi må tilbage til vor bibelsk-lutherske arv. Her alene er grund.

På vor bibelsk-lutherske arv kan der bygges et menneskesyn op, som ikke alene tillader os med frimodighed at gå ind i alt, hvad menneskelivet rummer af „stort og skønt herneliden“, fordi det er Guds skaberværk, men også placerer os midt i alt det menneskelige med bud om at kæmpe for, at Guds vilje må ske på alle menneskelivets områder, fordi det er inde under Guds gode og hellige lov, og med forjættelse om dets genoprettelse, fordi Gud har freds- og frelsestanke med det. Og herpå kan der derfor også bygges et skolesyn op og gøres en skolegerning. Det er Edvard Jensens tese.

Det er ikke sofalæsning, men en god og nyttig bog at arbejde med. For nogle af os har den været sommerens oplevelse på læsningens område. Vi ønsker Edvard Jensen til Lykke med, at han har formået at udtrykke det grundlag, hvorpå Indre Missions ungdomsskoler er bygget. Og vi siger tak.

K. Rob. H.

65 år

Josef Blomgren

Forstander Josef Blomgren fylder år sammen med Indre Mission — d. 13. september. Jeg blev for nogen tid siden spurgt om, hvor gammel forstander Blomgren i grunden er. Jeg tog spørgsmålet alvorligt og svarede, at i *toppen* er han efter sit hvide hår mindst 100, men i *grunden* kun 17, og det har han været i de 47 år, jeg har kendt ham. Ifølge dåbsattesten er han imidlertid 65, hvis man ellers kan stole på disse kordegne! Karakteristik: højskolemand fra top til tå, parat til, hvad øjeblik det skal være, at begynde forfra som ung lærer på en højskole. Nogle data: lærer på F. H. 1915—23, lærer på Haslev udv. Højskole 1923—29, forstander Horne Højskole 1929—34, forstander F. H. 1934—42, forstander

Byens kristelige Folkehøjskole 1945 — deo volente mange år endnu, feriedreng på F. H. 1952 — til den sidste krocketkugle er slidt op.

En fhv. feriedreng på F. H.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

45. årg.

Oktober 1955

Nr. 9

Se tillidsfuldt

opad!

 Af forstanderinde,

frk. Annette Pade

Sommerleverne er nu rejst.
Som en hilsen til de bortdragne
bringer vi frk. Pades afskedsord.

Et lille, men ret vigtigt kapitel af Deres liv er nu afsluttet, og det nyt, ubeskrevet blad ligger foran Dem.

Den allerførste morgen vi var samlet, udtrykte jeg blandt andet det ønske, at De måtte bevare Deres arbejdsglæde under tilegnelsen af al det meget nye og svære stof, De skulle igennem, og det, synes jeg, er gået i opfyldelse. De har været et glad og derfor nemt hold at arbejde med, og De har haft et usædvanligt godt kammeratskab — alt det siger vi Dem tak for; det har gjort, at vi alle i denne sommer har følt os trygge og glade iblandt Dem.

Det, De nu skal ud i, er *hverdagen* — den hverdag, som består af de mange tusinde småting, og som kan være fuld af

gentagelsens trivialitet. Prøv at finde glæden i de små dagligdags ting, og vis troskab netop der! For det er rigtigt, når det hedder, at »troskab i de små ting er en stor ting«.

Og skulle glæden og forventningen være blandet med lidt *angst og bæven* over for det nye, De står overfor, så er det kun godt, hvis denne angst og bæven er et udtryk for frygten for Deres egen utilstrækkelighed; jeg tror, at sådan må enhver føle det, der i sandhed bøjer sig under det ansvar, der følger med at være sygeplejeelev.

Den sidste tid har — som sædvanlig — stået i mindebøgernes tegn, og jeg snyder mig altid til at kigge lidt rundt i dem. I sådanne bøger findes der lidt af hvert, og som regel plejer jeg at finde følgende fire linjer:

„*Se taknemmeligt tilbage!*
se frimodigt fremad!
se kærligt omkring dig!
se tillidsfuldt opad!“

Det er nogle gode råd; men jeg har lyst til at bytte om på linjernes rækkefølge og begynde med den sidste: »*Se tillidsfuldt opad!*«. Tænk, om vi alle fik det lært: I alle livets forhold og tilskikkelser at se tillidsfuldt opad mod vores herre og skaber, mod Gud, som aldrig slipper den hånd, der tillidsfuldt lægges i hans stærke hånd!

Lykkes det for os, så vil vi altid kunne *se frimodigt fremad* og bedre og bedre kunne *se kærligt omkring* os; og det vil så igen bevirke, at vi, når vi ser tilbage på vor livsvej — hvad enten den er lang eller kort — fyldes med *taknemmelighed* mod Gud og mennesker.

Det ønsker jeg Dem og os alle lykke til i tiden, der kommer.

Annette Pade.

Finlandia

I september har vi haft en stor oplevelse — en finlandrejse til *nordisk højskolemøde*. Godt 200 medarbejdere ved de nordiske, kristelige folkehøjskoler stævnedes sammen i *Otawa* i *Savolaks* i det østlige Finland — 120 nordmænd, en snes svenskere, 34 danskere og 35 finner.

Hvor så, hørte, lærte og oplevede vi dog meget! Vi kunne fylde hele bladet med oplevelser og betragtninger; men vi skal ikke trætte med lange opremsninger — det egentlige ved sådan en tur og sådan et samvær kan jo alligevel ikke beskrives.

Ikke mindst betydningsfuldt for os blev vore besøg på en række *højskoler* — først op gennem Sverige, hvor vi først

Vi modtages i den finske rigsdag

besøgte »Sundsgården«s folkehögskola ved Hälsingborg (rektor Bertil Gunnemo), dernæst *Södra Vätterbygdens* folkehögskola (rektor H. Lindkvist) og endelig *Hagaberg* folkehögskola, Södertälje (rektor Knud Landgren). I Finland findes 83 folkehøjskoler — et stort antal sammenlignet med Danmarks 55 og i betragtning af Finlands vanskelige kår; men det er måske netop disse, som har kaldt dem frem. 20 af dem er rejst i løbet af de sidste 10 år, 19 af dem er svensksprogede, og 31 af dem er af art og forkyndelse på linje med Indre Missions højskoler i Danmark. Vi fik lejlighed til at besøge tre finske højskoler: *Lärkkulla-stiftelsens* Folkakademi ved Ekenäs (ikke langt fra Hangö) — en pendant til den svenske Sigtunastiftelse og oprettet af den finske kirkes svenske del, *Jaakkima* krist. Kansanopisto (det er udlagt: folkehøjskole) helt ovre ved den nuværende russiske grænse — en af de højskoler, som er blevet flyttet fra Karelen efter denne landsdels erobring af russerne, og fremfor alt da *Otawa* Kansanopisto, hvis gæster vi alle var i de dage, mødet varede.

Vi fik set meget af Finland — ca. 1500 km tilbagelagde vi i rutebiler ad veje, bygget efter et sindrigt konstrueret kombineret vaskebræts- og luftgynge-system med afprøvning i standhaftighed over for søsyge for øje (vi dumpede med glans!). Vi oplevede den *finske natur* med sin skønne, men også mærkeligt vemodigt-tunge bestandige vekslende mellem vidtstrakte nåle- og birkeskove, utallige søer og spredte små-

landsbyer med et fattigt landbrug. Som en kontrast hertil ligger byerne med sine mange nybygninger i moderne byggematerialer og moderne stil.

Vi fik noget ufrivilligt lejlighed til et besøg i et *lille finsk bondehjem* og indblik i, hvordan livet leves dér. Vor rutebil punkterede på to hjul, der var otte km til nærmeste mekaniker, og uvejr havde taget den elektriske strøm, så tre timer (fra kl. 8 til 11 den første aften) måtte tilbringes på den nyttigste måde, og det skete bl. a. ved, at vi erobrede det nærmeste lille hjem, beså det i sine bestanddele: beboelse, fædbur, stald og lade og selvfølgelig — badstue, fik hjemmets historie under krigene, hvor hustruen stod alene med ansvaret og arbejdet, og endte med som tak at udstyre hjemmets unge datter i højskolealderen med en økonomisk hjælp til et højskoleophold.

Ikke alene i dette hjem, men også mange andre steder og på andre måder mærkede vi *Finlands hjerte slå*. Vi mærkede det, da vi i Helsingki blev modtaget på *Finlands rigsdag* og senere stod ved frihedshelten marskal Mannerheim altid af taknemmelige hænder blomsterprydede grav. Og da vi både på Helsingkis og flere andre kirkegårde så ud over de endeløse rækker af *soldatergrave* gemmende de mange sønner og fædre, som satte livet til i vinterkrigen 1939—40 (80.000!). Vi mærkede det, da vi stod ved de gamle svenske *borge* — Åbo slot ved den botniske bugt i vest, Tavastebus i Midtfinland og Olofsborg i øst. Vi mærkede det, da vi i Borgå betrådte *Finlands store folkelige digter og salmedigter J. L. Runebergs hjem*. Vi mærkede det, da vi stod helt ovre ved *Finlands nuværende østgrænse* («jærntæppet») og så ind i det tabte Karelen. Og sidst, men ikke mindst, mærkede vi det, da vi tilbragte *finlandsfærdens sidste time* i Åbo domkirke og hørte domorganisten spille *Finlands store tone-digter Jan Sibelius' mesterværk Finlandia*. *Finlands historie* blev levende for os i disse øjeblikke: vi så for os *de svenske korsfarere*, som i det 12. og 13. århundrede bragte kristendom, nordisk kristenkultur og nordisk-svensk styre til Finland — vi levede med i den periode fra 1809 til 1917, da *russerne* var landets beherskere, og finnerne blev sig deres folkelige og kulturelle egenart bevidst, og tænderne ofte måtte bides sammen i udholdenhed, indtil frihedens time slog — vi led med det finske folk, da det måtte træffe sit valg hin efterårsdag 1939 og svare nej til den mægtige nabos krav, tåle 100 dages bitter kamp, bøje hovedet i et *sejrrigt nederlag* og siden bære de tunge byrder og leve sit liv i skyggen af kolossen og se en elsket landsdel og så megen frugt af sin nøjsomhed og flid forsvinde i dens gab.

Stærke bånd knyttedes og befæstedes i rige dages samvær på Ottawa højskole. Både glæden over tjenesten i den nordiske kristelige folkehøjskole og opgaven og følelsen af ansvaret, der er lagt hen til os, blev større. 12 dage forsømte vi vort hjemlige arbejde, men næsten uden spor af dårlig samvittighed, da vi ved, at »forsømmelsen« vil sætte sin gode frugt i de kommende år gennem de bekendtskaber og venskaber, der sluttedes, og vil betyde givende besøg af nordiske højskolefolk på vores skole.

Mette Kirstine og K. Robert Hansen.

Fra skolen

Så gik den sommer. For 14 dage siden rejste vort sommerhold. Det var nu et dejligt hold! Og nu sidder vi så ene tilbage i reden som en fuglemor og -far, der har set ungerne flyve fra reden — for at bruge *Karen Olsens* udtryk ved afskedsfesten.

Den sidste måned var travl. Forstanderen var som bekendt ganske vist borte i 12 dage, men det betød ikke flere frikvarterer for de arme elever. *Frk. Mikkel sen* og *pastor Morsing* vikarierede og holdt foredrag både om missionshistorie, *Jakob Knudsen* og *Dansk Kirke i Udlandet*.

Den første frugt af forstanderens nystiftede nordiske bekendt- og venskaber så vi allerede et par dage efter hans hjemkomst, idet vi fik besøg af højskolelærer *Sigfrid Hoas* fra Hagaberg folkehøjskole og bibelinstitut, Södertälje. *Pastor Hoas* fortalte os et stykke levende verdenshistorie, nemlig *Gammel Svenskby* beboernes saga — historien om de tusind svenskere på øen Ösel ved Estland, som ved dette lands erobring af russerne i slutningen af det 18. århundrede blev tvunget sydpå til egnene omkring Sortehavet og dernede under kamp bevarede nordisk-svensk kultur og sprog, indtil frihedens time slog i slutningen af 1920'erne, da de blev hentet hjem til Sverige fra forfølgelse, sult og død. *Sigfrid Hoas* var blandt de reddede.

Også fjernere steder fra har vi haft besøg; noget sådant krydrer timeplanen og giver horisont. Forstanderen for diakonissestiftelsen i Solingen i Vesttyskland, *pastor E. Walenski* bragte en hilsen fra den kristne sygepleje i sit land, og en teologisk student fra *Addis Abeba*, Æthiopiens hovedstad, *mr. Samuel Terrese*, som efter endt skolegang i sit land nu på 6. år studerede teologi i Athen for om et år at afslutte studiet og rejse tilbage til sit land og tage en præstegerning op i den koptiske kirke, fortalte levende og interessant om sit folk og sin kirke — og friede til hele flokken. *Ham glemmer vi ikke så let.*

Samme aften ringede telefonen og meldte en anden afrikaners besøg: Mr. R a m b u B a v u fra Kenya. Dette besøg skal jeg dog af hensyn til læsernes nerver ikke komme nærmere ind på, idet han viste sig at være en Mau-Mau-mand, som var på en blodig tourne for at udrydde alle højskoleforstandere. Det kom til en dramatisk knivstikker-scene. Til oplysning og beroligelse evt. skuffelse skal det tilføjes, at forstanderen blev reddet af frøknerne Pade og Kofod, Mau-Mau-manden bundet og uskadeliggjort og afsløret som — vores boghandler, den skurk! — og det hele som led i aftenens høstfest, som dog ellers havde begyndt så fornøjeligt med „Skærmydsler“, varme pølser og kulørte lamper i haven.

Ved sommerens sidste, offentlige møde (den 14. september) havde vi besøg af pastor Poul Verner Hansen, Københavns domkirke, som holdt en tale, som vi vist næppe glemmer så hurtigt igen, ud fra ordet i 1. Pet. 4, 7: „Alle tings ende er nær; vær derfor besindige og ædru, så I kan bede“. Efter kaffebordet var der i „Sorø“ udstilling af en række smukke elevarbejder, både håndarbejder og skriftlige gruppearbejder, og lejlighed for forstanderen til at fortælle om sin rejse, inden forstander Josef Blomgren, som også var på besøg den dag, sluttede med at fortælle træk fra vækkelsens historie i Odsherred.

Og så kom den ventede og frygtede dag — de sidste timers, afslutningens. Efter middagen, hvortil vi også havde den glæde at have nogle elevforældre som gæster, samledes vi som sædvanlig i foredragssalen til afskedssamvær. Frk. Pade og forstanderen havde delt jobbet med afslutningstalen. Lærer Weber glædede os med dejlig violinnusik, smukt akkompagneret af frk. Kofod. Til kaffebordet havde Lis Krogh og et konsortium („De fem små med snue“) med Hanna Birck i spidsen skrevet fornøjelige sange. Da ordet blev frit, talte Karen Olsen på elevernes vegne og tolkede smukt holdets tak og overrakte skolen en pengegave til indkøb af undervisningsmidler. Derefter talte frk. Kofod, boghandler Gudmand-Høyer og frk. Mikkelsen, som også sluttede aftenen med andagt.

Næste morgen, den 24. september, slog så afskedens time. Men det er nu så sørgeligt, at vi ikke går nøjere ind på det. Så meget smerteligere var denne afskedstagen, som den også berørte „Holmens faste stok“, idet både instruktionssygeplejerske frk. Ingeborg Jensen, der på en udmærket måde har vikarieret for frk. Frederiksen, og undervisningsassistent frk. Gunhild Kofod, som var faldet så ualmindelig godt til hos os, ja, og gymnastiklærerinde frk. Anni Petersen, som i løbet af to år er groet så fast hos os, at vi ikke synes, vi vil kunne undvære hende, nu forlader os for at søge videre uddannelse. „Sølvsnoren“ — skolens røst ud over landet — tilråber alle jer bortdragne elever og med-

arbejdere endnu et: Tak for alt, hvad vi har delt med hinanden i tiden, der gik. Ja, og

„Gå da frit enhver til sit
og stole på Guds nåde!“

K. Rob. H.

Næste offentlige møde

på skolen bliver vinterskolens velkomstmøde onsdag den 9. november kl. 20. Taleren bliver sognepræst Viggo Nørup-Nielsen, Helle-ruplund, og alle er jo som sædvanlig velkommen.

Aftenhøjskolen i Bethesda i København

begynder om nogle dage sin 11. sæson. Den har siden den begyndte i 1945, vinter efter vinter, samlet 250—300 kvinder og mænd til en række onsdagsaftener. Deltagerne er københavnere og unge fra provinsen med ophold i storbyen: sygeplejersker, kontor- og forretningsfolk, husassistenter, studerende, husmødre og håndværkere.

Her har by- og landboungdommen kunnet mødes. Mange tidligere højskoleelever har fundet derind og har genoplevet en lys og rig tid. Mange, der ikke før har været på højskole, har været elever her, og nogle har også fået lyst til at fortsætte på en af højskolerne ude i landet.

Det kan nås endnu at komme med på vinterskolen 1955—56. Skriv eller ring efter program til forstander Josef Blomgren, Selma Lagerlöfsallé 8, Søborg, tlf. Søborg 2225.

Fra elevkredsen

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

mødes i Hjallerup missionshus lørdag den 22. oktbr. kl. 20. Forstander Johs. Magelund, Haslev udv. Højskole: „Den kristne glæde“. Alle er velkomne!

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS ARHUS

samles på KFUM, Klostergade 37, Århus, fredag den 4. novbr. kl. 20,15. Forstander M. Linderoth, Sommersted ungdomsskole: „Kristne vaner — vanekristendom“.

GIROBLANKETTEN

Med dette nummer følger opkrævningen for året 1956 — 5 kr. fast, men lidt mere vil hjælpe på budgettet, endnu mere, hvis De straks betaler kontingentet. Spar elevforeningen 300 kr. i porto til opkrævning af efternølere i marts! Tak! Kassereren.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

45. årg.

November 1955

Nr. 10

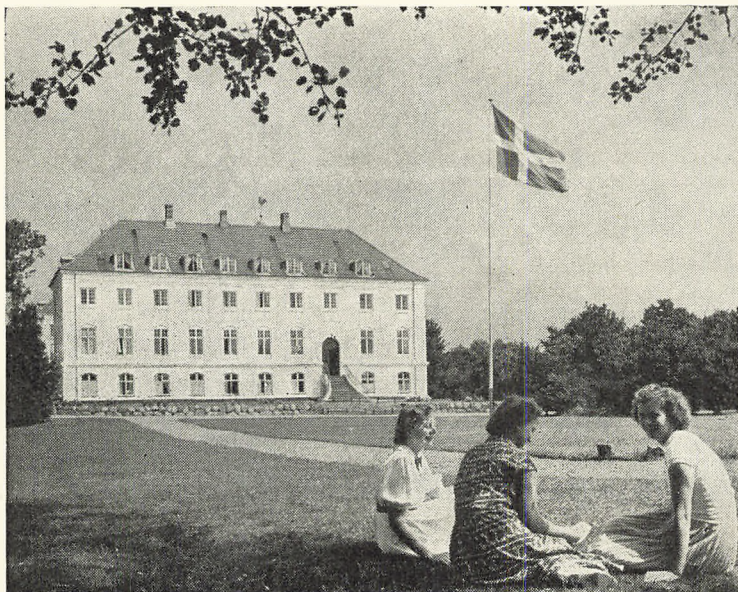
„Vi må gøre os klart, at der er så uendeligt meget, vi ikke ved“

Af sygeplejerske, frk. Annelise Aas Nielsen

På side 482 i »den røde bog« står denne sætning, som vistnok er den mest lærerige i hele bogen. — Gang på gang har vi mennesker i vor selvklogskab behov for at blive mindet om, at der er så uendeligt meget, vi ikke ved.

Fra frk. Frederiksens anatomitimer husker jeg, hvorledes vi sad og undrede os, efterhånden som vi fik øjnene op for, hvor ufatteligt fint et *menneskelegeme* er sammensat; og så er det endda kun det hus, hvori *sjælen* bor, som vi slet ikke forstår os på.

Jeg husker det med *øjets* synsindtryk af de forskellige ting, som i virkeligheden slet ingen farve har, og det med de 5000 nervetråde, der går til den lille muskel, der får øjet til at dreje

Fårevejle højskole sommeren 1952

latiralt. Jeg husker teorien om *celledelingen* og *arveligheds-læren* og alt det meget andet, vi for hver dag fik lov at få mere og mere indblik i — ja, men samtidig med, at vi den vidunderlige sommer lærte mere og mere, blev det os klart, at *der er så uendelig meget, vi ikke ved.*

Når vi tænker på hele *universet*, er vor jord kun et fnug, og vi *mennesker*, der bor derpå, endnu mindre. Og når vi så ikke engang forstår vort eget menneskeliv — fysiologien kan jo f. eks. ikke fortælle os, hvad *vilje*, *personlighed*, *karakter* og *følelser* er — så kan vi nok blive noget beskæmmede.

På samme måde går det i ens daglige arbejde på hospitalet. Der er der også mange ting, man ikke forstår. Hvorfor skal gode, unge mennesker ligge og lide så meget, medens ældre og livstrætte ikke kan få fred? Patienternes mange *hvorfor* slår kolbøtter i ens hjerne, inden de bliver omdannet til — *hvortil.*

Vi mennesker er tungnemme til at forstå Guds planer og veje med os; vi spekulerer og beregner, indtil vi tilsidst opgiver og lærer, at *»min nåde er dig nok«.* For det er ikke meningen, at vi små mennesker skal vide besked med alt. Hvis vi forstod alt, så var Gud jo ingen almægtig fader. Derimod kan vi bede vor himmelske fader om *visdom* — ham, der gerne giver *alle* og uden bebrejdelse — visdom til at se på menneske-

livet med Guds øjne. Når vi får lært noget af det, vil mange af menneskelivets gåder forklares for os, om ikke før, så

„først når væven er standse og skøtlen hørt op med at slå, vil Gud tage tæppet til side, og så kan vi rigtigt forstå, hvorfor de mørke tråde, såvel som de gyldne bånd, var lige nødvendigt for mønstret i mesterens kyndige hånd“.

Annelise Aas Nielsen (sommeren 1952).

Farvel - og tak!

Anni Petersen

Som I så i sidste nr. af »Sølvsnoren«, er min Fårevejle-tid nu forbi, og jeg er i fuld gang på Århus Seminarium.

Det var drøjt at forlade skolen, og jeg sender endnu hver dag mange tanker til skolen og livet der. Det har været to dejlige år, og det har jeg mange at takke for. Også alle I elever og kammerater, som jeg har lært at kende og holde af i den tid. Tak for jeres glæde og iver i gymnastiktimerne; det har været en fornøjelse at undervise i gymnastik, og jeg har beundret jeres tålmodighed, når vi trænede til opvisning.

Men allermest tak til alle, som jeg er kommet på lidt nærmere hold! Tak for hver gang I smuttede ind og sludrede lidt — om små og store ting. Jeg savner jer meget allesammen, men jeg håber, at jeg af og til løber på nogen af jer, så vi kan snakke lidt igen. Disse små besøg har været til megen glæde og hjælp for mig.

Der er også nogle, der har skrevet gode breve til mig, og jeg ville sådan ønske, at vi stadig kunne holde forbindelse med hinanden. Det er så morsomt at høre, hvordan det går jer. I dette håb får I min foreløbige adresse: Borggade 14^A, Århus.

Tak, allesammen, for gode minder! Både I derhjemme på skolen og alle I, der er spredt rundt i landet. Hvor har det været en rig og god tid, som jeg vil tænke på med glæde og taknemmelighed. Jeg har taget et stort skridt nu, og jeg læn-

ges tilbage, men jeg tror, at jeg bliver glad for at læse, og jeg ser hen til den dag, hvor jeg forhåbentlig når mit mål: at blive rigtig lærerinde*).

„Nuvel, min Gud, så lægger jeg
mit liv i dine hænder,
du har beredt mig min vej,
du bedst min vandring kender;
så tag mig i din stærke favn,
jeg vil dig lydig være,
jeg ved, det vorder mig til gavn
og dig til pris og ære.“

Med hjertelig hilsen jeres

Anni Petersen.

Fra skolen

To store ting har vi oplevet herhjemme på skolen siden sidst. For det første vort *bibelkursus* 10.—12. oktober. Hvor var det tre gode dage! Lidt bøvet var det jo at få det til at passe ind i håndværker- og rengøringsplanen; men vi fik rigelig »løn for vor møje«. For det det første fik kursus'et en overordentlig god tilslutning. Omkr. 80 boede her på skolen, ca. 200 spiste hos os, og når deltagerantallet var størst, var vi omkr. 400 (men hvor blev I af, I kære gamle elever?). For det andet gav både pastor C. Bartholdy og kursus'ets leder, rejsepræst Johs. Pedersen, provst C. P. Agger og provst L. P. Jensen os nogle gode timer, som vi sent vil glemme, både til belæring og opbyggelse. Og så herskede der under hele samværet så god en ånd. Så gode dage var det, at vi er klare over, at sådan et kursus må vi have en anden gang.

Det andet store, vi har fået lov at opleve, er, at vi d. 3. november fik lov at tage imod 94 *nye elever*. Vi har altså som sædvanligt fuldt hus. Men selv om det er en sædvane, glemmer vi ikke at sige tak derfor. Det er ikke en selvfølge. Ankomsten og de første dages »falden til« foregik under udfoldelse af det sædvanlige »ceremoniel«. For at dæmme lidt op for hjemveen, holdt vi allerede den første lørdag stor »fødselsdagsfest« med chokolade og det hele for alle dem, der fyldte år inden jul, og med os alle som gæster. Vi er nu allerede godt i gang med arbejdet, og ved lærerfrokosten er der faldet mange bemærkninger om, hvor glade vi er også for vort nye hold; det hele tegner så harmonisk.

*) Det er udlagt: højskolelærerinde! Red.

Men vi fik rigtig nok også en god start ved *åbningsmødet* onsdag d. 9. ds. Sognepræst *V. Nørup Nielsen* talte til os over emnet »Er Gud blevet borte?«: Det 20. århundrede begyndte optimistisk med tro på fremskridt. Det er på mange måder det brede lags religion. Men to verdenskrige har slået denne optimisme i stykker, og menneskene i dag er blevet rodløse. Gud er blevet borte for dem på så mange måder. De har løsrevet sig fra alle autoriteter, både moralsk og religiøst. Mennesket er faldet i menneskets utrygge hånd. Men alligevel er det, som om strømmen nu er ved at vende. Taleren gennemgik i korte træk *Ole Wivels* bog »Den skjulte Gud« og tog forfatteren som eksponent for det spørgende og søgende menneske, der bryder ud for at finde den Gud, som er blevet borte for det moderne menneske. Men: hvor er så Gud? Pastor *Nørup Nielsen* fortsatte: Hvor er svaret? Inken kan svare uden Gud selv, og hvis han vil. Men Gud har engang givet os svaret gennem *Jesus Kristus* og det gamle ord: »Sådan elskede Gud verden, at han gav sin søn«. *Ole Wivels* bog slutter med, at han søger over i ensomheden på en vestjysk kirkegård. Men det nytter ikke at blive i naturen. Det, som det moderne menneske trænger til i sin spørgen, er at gå ind gennem den gamle kirkedør. Den, der søger i det ord, Gud har givet os, skal også finde. Giver vi os det ord i vold, er Gud ikke mere borte for os, men den nære Gud. — Efter foredraget var der som sædvanlig kaffedrikning i spisesalen, og her havde fabrikant *Vald. Olsen*, *Tølløse*, og boghandler *Gudmand-Høyer* ordet for at byde det nye hold velkommen. Oppe i foredragssalen fortalte pastor *Nørup Nielsen* på sin egen levende måde træk fra samarbejdet mellem sygeplejerske og præst. Vi var allesammen enige om, at vi havde haft en god aften.

Vi har også allerede haft vor første »gæsteforelæsning«, idet vi har haft besøg af landssekretær, pastor *S. K. Steen*, som i et udmærket Foredrag orienterede os om den kristne ungdomsbevægelse (K.F.U.M. og K.F.U.K.) i anledning af dens 100 års jubilæum.

Foruden de 94 nye »matroser« har vor gamle skude også fået et par nye »sturmænd«. Det er for det første sygeplejerske, frk. *Anna Holst*, der sidst har gjort tjeneste på *Svendborg Centralsygehus*, og som nu vil hjælpe os som undervisningsassistent i frk. *Kofods* sted. Og på kommandobroen i gymnastiksalen finder vi nu på frk. *Anni Petersens* plads frk. *Inga Thuesen* fra *Hedensted*, der ligesom frk. *Anni Petersen* har fået sin uddannelse på *Haslev udvidede Højskole*. Og endelig finder vi nu atter en velkendt Skikkelse om bord, nemlig frk. *Lilly Frederiksen*, som efter fuldførelsen af sit store, skriftlige arbejde nu er vendt tilbage til os. Med sådan en »bemanding«

Anna Holst

Inga Thuesen

skal skuden nok kunne klare »vintersejladsen«. I øvrigt har alle vordende sygeplejeelever noget at glæde sig til, når frk. Frderiksens anatomi foreligger i trykken. Godt, at vi har frk. Frederiksen »indenbords« igen, og at hun ikke »gik ned« med sin digre bog. Vi byder både de nye og den »gamle« velkommen.

Og så beder vi om det allervigtigste: at *velsignelsen* ikke må mangle!

K. R. H.

Min ungdoms lyse borg

Boganmeldelse.

Jens C. Andersen: Min ungdoms lyse borg. I kommission hos O. Lohses eftf., 174 s., 6,50 kr.

„Dette er ikke romanen om Indre Missions højskoler. Den er der plads til, for hvem der kan og vil løse opgaven. Det er i al beskedenhed en fortælling, der forsøger at give nogle glimt af livet på en sådan skole både i alvor og gammen“. Sådan skriver forfatteren beskedent i sit forord, og vi forstår godt, hvad han mener. Denne fortælling minder måske ikke meget om de neurotiske problemfyldte udgydelser, som ellers falbydes. Men hvad er en god bog? Sagt i al jævnhed må det vel være en, der gør en glad og giver gode tilskyndelser. Og det gør Jens C. Andersens højskole-roman bestemt. Man mærker, at den er skrevet lige ud af en oprigtig taknemmelighed for, hvad højskolen gav sin forfatter både som elev og lærer („den har i udstrakt grad været med til at lægge min personlige livslinje“). Det er gjort sådan, at alle tidligere højskoleelever vil nikke glad genkendende til så at sige det hele og kalde takken frem for, hvad Gud gav os, og sådan, at den også holder et syn frem for os, der arbejder på Indre Missions højskoler nu, som vi trods alt aldrig må glemme eller være ulydige mod.

Bogen fås hos alle boghandlere, hos Indre Missions kolportører, samt hos forfatteren, lærer Jens C. Andersen, Lundenæs pr. Skjern (postgiro 162 05).

Næste offentlige møde

bliver *onsdag den 14. dec. kl. 20* med formanden for Det Danske Missionsselskab, pastor *S. H. Sørensen*, København, som taler.

Fra elevkredsen

ADRESSEFORANDRINGER

- 1931 Søster Agnes Hansen, Diakonissestiftelsen, P. Bangsvej, København F.
- 1947—48: Villum Andersen, Simmelkær, Sunds.
- 1948 Sygepl., frk. Hilda Petersen, adr. Espersen, Ved Amagerport 121⁵, S.
- 1948 Frk. I. Schultz, Gentofte amtssygehus, Hellerup.
- 1948 Frk. Marie Kristensen, V. Kjær, Flynder pr. Bøvlingbjerg.
- 1948—49 Alfred Jørgensen, Østergade 2/1 o. g., Hillerød.
- 1949 Frk. Ingrid Olsen, Haslev Højskole, Haslev.
- 1951—52 Suppl. sygepl. Sara Storm, St. Hans hospital, Roskilde.
Suppl. sygepl. Ida Jakobsen, Kolonien Filadelfia, Dianalund.
Sygepl. Ingrid Pedersen, St. Hans hospital, Roskilde.
- 1952 Sygepl.medhj. Ruth Grevsen, Bjørngårdsg. 23², Stockholm Sö.
Elev Gerda Christensen, Smakkegårdsvej 65, Gentofte.
Elev Karen Roed, Blegdamshospitalet, København N.
Martha Clemmensen, alderdomshjemmet, Kellerup.
- 1953 Elev Ruth Kodal, Centralsygehuset, Esbjerg.
- 1953—54 Elev Inge Jakobsen, Amtssygehuset, Næstved.
„ Elev Hanne Wulff, Amtssygehuset, Næstved.
„ Karen M. Christiansen, Hald kuranstalt, Viborg.
„ Elev Birte Søndergaard, Amtssygehuset, Sorø.
„ Elev Kirsten Lüthje, sygehuset, Haslev.
„ Elev Ane-Mette Puck, Diakonissestiftelsen, P. Bangsvej, København F.
- 1954 Elev Yth Norreen, Blegdamshospitalet, Kbhvn. N.
„ Elev Karen E. Nielsen, Amtssygehuset, Silkeborg.
- 1954—55 Kate Pharao, adr. dameskrædderinde, frk. K. Jensen, Bukkeballevvej 1, Rungsted K.
Repr. Siggaard Jensen, Næstvedvej 26, Sorø.
Fru købm. Chr. Hansen, Mønstervej 16, Strib.
Theodor Johansen, Skovgaard, Bjærgby, Mørkøv.
Tømrer Valdemar Christensen, Blokken, Ø. Førslev.
Gross. H. Frimann, Islevhusvej 52, Brønshøj.

Endvidere:

- 1951—52 Suppl. sygepl. Gerda Andersen, Lokkeg. 8³, Ålborg.
 Suppl. sygepl. Bodil Bach Jensen, Rigshospitalet, Kbhv. Ø.
 Suppl. sygepl. Gerda Gilberg, „Filadelfia“, Dianalund.
- 1952 Suppl. sygepl. Grete Sørensen, smst.
 Suppl. sygepl. Tove Olsen, smst.
 Frk. Inger L. Blæshjerg, Reberbanegade 49, Kbhv. S.
 Suppl. sygepl. Rita Petersen, Sct. Hans Hospital, Roskilde.
 Suppl. sygepl. Ruth Lieberkind Pedersen, Kong Volmersvej,
 Kbhv. S.
 Suppl. sygepl. Ester Skjølstrup, „Filadelfia“, Dianalund.
- 1952—53 Elev Naja Nielsen, Jordemoderskolen, Rigshosp., Kbhv. Ø.
- 1953—54 Kris Sørensen, Sct. Josefs Hosp., Esbjerg.
 Fru gdr. Jenny Pedersen, „Langager“, Bred st.
 Fru Kamilla Jensen, Odinsv. 19, Høng.
 Inspektør O. Bangsgaard Jørgensen, Dronningensg. 34, Kbh. K.

NYE MEDLEMMER:

Sygepl., frk. Gunhild Kofod, Amtssygehuset, Århus.
 Seminariielev, frk. Anni Petersen, Borgg. 14⁴, Århus.
 Godsejer P. Olsen og frue, „Nyvang“, pr. Holbæk.
 Boghandler E. Gudmand-Høyer og frue, Fårevejle.

TIL BEDEVÆRELSET:

Fårevejlekredsen på Bornholm, 20 kr. Sygepl. Grethe Sørensen,
 Holbæk, 10 kr. Søster Eli Sørensen, Sct. Lukasst., 150 kr. Solgt bøger
 ved elevmødet, 37,94 kr. Hjertelig tak!

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

mødes i Hjallerup missionshus til adventsfest lørdag d. 3. dec.
 kl. 20. Forst. M. Linderoth, Sommersted ungdomssk., taler: „Vågen
 kristen ungdom“.

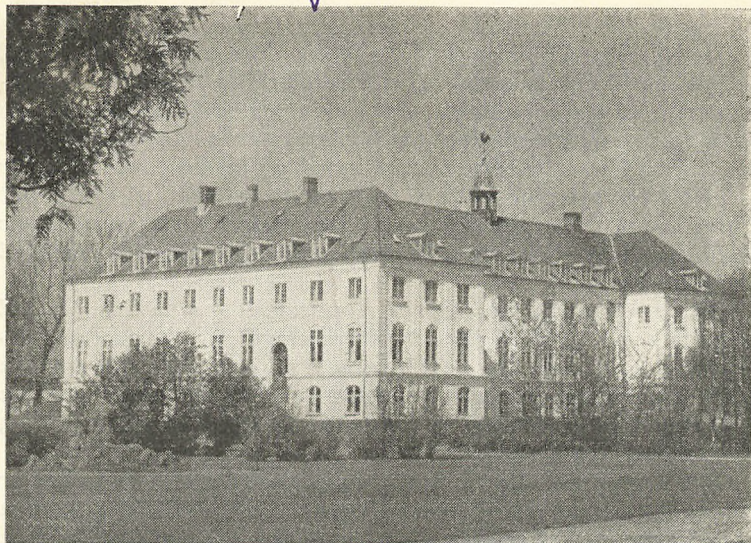
INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ÅRHUS,

holder adventsfest på KFUM, Kolsterg. 37, Århus, fredag d. 2. dec.
 kl. 20 med sognepræst N. Thun, Abyhøj, som taler.

BRYLLUP

Fredag den 30. december vies i Rise kirke sygeplejerske Cathrine
 Jørgensen (vinteren 1951—52) til seminariielev Jørgen Petersen,
 Røde Kro. Bryllupsadresse: Rise Mark pr. Røde Kro. Hjertelig til
 lykke.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
 Holbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

45. årg.

December 1955

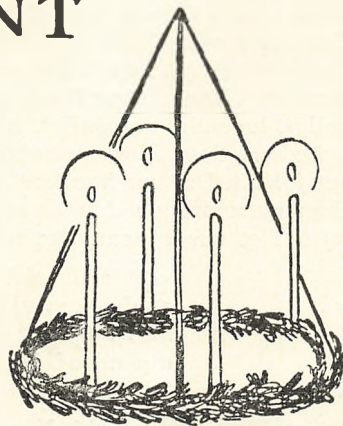
Nr. 11-12

ADVENT

Af forstander, pastor
K. Robert Hansen

Det er nat, mens jeg skriver dette. Jeg sidder hos min mor og våger. Efter al menneskelig beregning vil det snart være den sidste nattevagt.

Mor er gammel, hjælpeløs og usigelig træt. Hvilket kredsløb er livet ikke — mærkeligt og kort. For »et øjeblik« siden var det hende, der puslede om os, afhængige af hendes omsorg, som vi var; og det var hende, der foldede vore hænder sammen og bad med os: »Nu lukker sig mit øje —« Nu er det os, — og mor skal dø.

De siger, at det er »naturligt«, det er kun naturens kredsløb, og at mor jo er gammel og »til besvær« og lider. Det er alt sammen usigelig rigtigt - men, man får undskyldte mig, jeg kan ikke se naturligheden; jeg synes, det er meningsløst, bittert og ondt - hele visneprocessen til sjæl og legeme, som den har været i gang længe - og så nu. Døden er ond - der er intet andet at sige. Og jeg ved jo om dens inderste væsen: syndens sold; den sidste rest af forsonlighed overfor døden er dermed forsvundet.

Men hvad var så det? For ti minutter siden hviskede jeg ind i mors øren: »O Gud ske lov, det hjemad går!« - og mor nikkede sit ja og tak. Og i aftes sang jeg for hende: »En morgen glad jeg vågner og opstår«. Hvad er det? ønskedrømme? en dulmende indsprøjtning af »åndelig« art? Nej og atter nej! Ja, men hvor kommer det da fra?

Fra a d v e n t! Om få dage ringer adventklokkerne. Der er sket noget! H a n k o m! Jesus Kristus. Vi er ikke alene, vi, som våger i natten - vi er ikke prisgivet døden, vi, som skal dø. Han kom - med Guds håndslag på hans tilgivelse, med sejr over døden. Syndens sold er stadig døden - men en ny og stærkere virkelighed er brudt frem midt i det onde: evigt liv i Jesus Kristus!

»Nu er her liv for alle døde,
fordi Guds egen søn på jorden lod sig føde.«

I går holdt vi altergang for mor. Vi tændte lysene og dækkede bord og delte brød og vin i Jesu navn og på hans ord. Gav det mening? Ja!

For det er a d v e n t! Det er altid advent, hvor to eller tre er sammen i hans navn: H a n k o m m e r! Han var hos os - virkeligt, levende, personligt. Han gav os sig selv og al sin kærligheds rigdom. Mor var svag, kunne intet sige, intet gøre, ribbet for alt. Det var hverken hende eller os, der med tro gjorde Ham nærværende iblandt os. Han kom i sine gaver efter sit løfte. Det var advent. Det var dette:

»Du skal ej heller klage,
at du ham ej kan få,
han kommer selv at tage
dig ud af jammers vrå.«

Natten er snart forbi. Når jeg ser hen mod vinduet, kan jeg se, at der er et andet skær. Det lysner. Det er koldt! jeg svøber slåbrokken tættere om mig; men det går mod dagen. Det blege morgenskær derude siger mig, at natten, vågenatten,

Mirjams velsignelse

EN FANTASI

AF

Olfert Ricard

*Frit genfortalt og
bearbejdet til opførelse af
K. ROBERT HANSEN*

Tillæg til „Sølvsnoren“ (Medlemsblad for Fårevejle Højskoles
elevforening) 45. årg. - december 1955 - nr. 11-12

Mirjams velsignelse

Handlingen foregår i Peræa — landet hinsides Jordan —
ca. år 45-50 eft. Kr. i et jødekristent hjem.

Fortælleren: Har jeg fortalt jer om Mirjam og hendes velsignelse?

Mirjam var dengang i sit femtende år. På den tid, da dette skete, jeg her fortæller, var Mesteren ikke mere hernede. Akasietræerne havde blomstret femten gange siden hin lykkelige og forunderlige tid. De, som havde oplevet hine dage, og det havde Mirjams forældre, de tænkte på den lyksalighed som på en skøn drøm og syntes, det var tusind år siden. De var kristne og boede i en landsby i Peræa, landet øst for Jordan.

Ak, Mirjam! De siger, at nu sker der ingen undere mere. Men i denne vingård havde der i løbet af det sidste år fuldbyrdet sig et under, som fyldte dem, der så det, med forundring og ængstelse: En lille pige var blevet til en skøn jomfru. Og alle ynglinge sang hendes pris og drømte om hendes dejlighed; men to forældre gik og ledte efter deres lille pige og savnede hende såre; og den skønjomfru, som gik i deres have og kunne stå i timevis og betragte Agavens store snehvide blomst og var en evighed om at hente vand fra brønden

og altid skulle se efter noget inde i sit lille, blanke metalspejl, — hende syntes de slet ikke, de kendte, hende var de meget, meget bekymrede for.

I. BILLEDE

En vingård omgivet af en mur. Længst til venstre i muren er der en lav dør; længst til højre ses et hus. I midten står en bænk. Uden for huset en lav siddebriks bag et stenbord. Forskellige håndværksredskaber, krukker og kar. Det er tidlig morgen. Moderen og faderen.

Moderen (er beskæftiget med at træffe de sidste forberedelser til et morgenmåltid. Imens spejder hun gentagne gange mod vingårdens dør, som om hun venter nogen. Kalder): Josef!

Faderen (inde i huset): Ja!

Moderen: Måltidet er færdigt — vær så god!

Faderen (kommer ud af huset og sætter sig til bordet, men rejser sig igen, går ned gennem vingården, åbner dens dør og spejder ud. Da han øjensynlig ikke har set den, han spejder efter, sætter han sig igen med et suk uden at spise).

Moderen: Spis nu, Josef! Du har jo en lang og en streng dag foran dig.

Faderen: Tak, Anna! (spiser lidt, men holder op og ser igen imod døren.)

Moderen: Hvor langt er du med huset i Gadara?

Faderen (fraværende): Hvad siger du?

Moderen: Er det hus ikke snart færdigt?

Faderen: Det trækker ud.

Moderen: Du spiser ikke, Josef. Så er det jo ingen nytte til, at jeg rejste mig så tidligt og bagte disse brød til dig.

Faderen: Tak, mor! Men jeg kan ikke mere — jeg må vist af sted, inden solen kommer højere på himlen. Det er senere, end det plejer (rejser sig alligevel ikke, men ser mod døren).

Tavshed.

Moderen (ser på ham): Der er noget, du er ked af, min ven.

Faderen: Jeg er ked af ... det arbejde — det er for langt borte.

Moderen: Ja, jeg ville også gerne have dig noget mere herhjemme — i denne tid — i disse dage.

Tavshed igen.

Faderen: Hvor bliver Mirjam af?

Moderen: Hun gik til brønden efter vand.

Faderen: Det er jo længe siden, hun gik — hun kunne forlængst have været hjemme igen.

Moderen (med et suk): Ja, hun bliver for længe borte, når hun er ved brønden — det er ikke første gang, jeg har maattet vente.

Men, Josef, jeg tror, vi må bede vores morgenbøn alene — også i dag — og så må du af sted.

F a d e r e n: Jeg synes, jeg må se Mirjam, inden jeg tager af sted.

M o d e r e n: Er der noget — noget særligt?

F a d e r e n (trækker på det): Næh!

M o d e r e n: Jo, der er — det kan jeg mærke.

F a d e r e n: Jeg blev hæftig — og så gik hun og slog døren i lige for næsen af mig.

M o d e r e n: Var der noget imellem jer?

F a d e r e n: Jeg kan ikke rigtig tage det — al hendes utidige pyn-ten-sig. Du bad hende om at gå efter vand, men i stedet for at skynde sig af sted, blev hun stående foran spejlet og satte blomster i håret og majede sig ud med ørenringe og ankelkæder og alt det; jeg kan ikke tåle at se min lille Mirjam sådan — og så ... så blev jeg vred og sagde ... at hun snart lignede en af de løse kvinder i Sichar. Men hun lo mig lige op i ansigtet og sagde: Ja, hvad så? Og så ... så tog det ene ord det andet.

M o d e r e n (stille): Vores lille Mirjam.

F a d e r e n: Jeg ved godt, at jeg burde tage det anderledes; men jeg kan ikke ... og naboerne klager over hende; hun driller børnene, og hun har for meget at gøre med Lea, hun er ikke nogen god pige.

M o d e r e n: Det er tankeløshed.

F a d e r e n: Ja, jeg ville også gerne tro det, men ...

M o d e r e n: Vores lille Mirjam er blevet stor (sætter sig over for faderen). Kan du huske, da Mirjam var lille? Knoppen, kaldte vi hende — lille og trind, som hun var.

F a d e r e n: Det hele er blevet anderledes, end vi drømte — vi havde så store tanker om det barn efter det, der skete med hende, da hun var spæd ... vel for store.

M o d e r e n: Knoppen er ved at folde sig ud og blive til en blomst.

F a d e r e n: Jeg er ikke blind for det, men jeg er bange for ... af hvem vil blomsten lade sig plukke?

M o d e r e n: Din ængstelse for Mirjam er også min, Josef, mere end du tror — men vi må jo prøve, om vi kan hjælpe hende.

F a d e r e n: Undertiden tror jeg, at en dæmon er faret i hende.

M o d e r e n: Josef dog!

F a d e r e n: Jamen, snart ler hun, og snart græder hun; snart synger og fløjter hun, og snart taler hun ikke til os i flere dage; snart står hun der foran spejlet og smiler og nikker til sig selv, og snart laver hun grimacer og rækker tunge af sig selv; snart er hun kælen som en kat, snart stædig og trodsig som et æsel; snart kysser hun os, og snart sårer hun os med sine ord som med dolkestik; snart er hun som før: vores lille Mirjam, og snart er hun os som en hel fremmed. Mirjam er blevet borte for os og — jeg er bange for også for Herren Jesus — noget ondt har fat i hende.

M o d e r e n: Det bryder i hende — vores lille Mirjam.

Tavshed.

M o d e r e n: Josef! Solen er allerede højt på himlen. Bed nu morgenbønnen! og så må du af sted.

F a d e r e n: „Min sjæl, lov Herren, og alt i mig love hans hellige navn! Min sjæl, lov Herren og glem ikke alle hans velgerninger! Han, som tilgiver alle dine misgerninger og læger alle dine sygdomme! Barmhjertig og nådig er Herren, langmodig og rig på miskundhed (salme 103, 1—3 og 8). Herre, du er vort skjold, vor ære og den, der løfter vort hoved. Vi råber højlydt til dig, Herre, du svarer os fra dit hellige bjerg. Vi lagde os og sov ind, vi vågnede, thi du, Herre, holdt os oppe (salme 3, 4—6). Årle hører du nu vor røst; årle bringer vi dig vor sag og spejder. Så led du os for vore fjenders skyld i din troskab, Herre! Jævn din vej for vort ansigt! (salme 5, 4 og 9). Thi, Herre, din miskundhed varer jo fra evighed til evighed over dem, der frygter dig, og din troskab til børnenes børn“ (salme 103, 17). Amen i Jesu navn!

M o d e r e n (i tanker): Ja, til børnenes børn varer hans troskab. Så det må jo vise sig.

F a d e r e n: Hvilket?

M o d e r e n: Mirjam ... velsignelsen, hun fik. Josef, vi vil tro det ... og bede for vores lille Mirjam — og ikke blive trætte.

De rejser sig.

M o d e r e n: Farvel, min ven! Herren Jesus være med dig på din vej!

F a d e r e n: Farvel, Anna! Herren være også med dig herhjemme ... og med Mirjam! Hils hende! (samler sit værktøj sammen og går ud til højre).

M o d e r e n (går ned til vingårdens dør, ser ud, sukker, folder sine hænder og beder): Herre Kristus! Du har selv sagt: ingen skal rive dem ud af din hånd! Vi har jo lagt vores lille pige i dine hænder — vi ved ikke, hvad der river i hende, men lad dog ingen og intet få lov at rive hende bort fra din favn! Hold hende fast ... i dag! (samler sagerne fra måltidet sammen og går ind i huset).

II. BILLEDE

Samme sted lidt senere. - Mirjam kommer ind gennem vingårdens dør med sin vandkrukke, fulgt af snakkende og leende veninder, som ivrigt trænger sig om hende.

M i r j a m: Hør, er I tossede og løbe med herind; mor kan jo se jer; hvad vil I mig? Lad mig nu i fred!

L e a: Jamen, så du ham da ikke?

Mirjam: Hvad snakker I om?

Lea: Ham sønnen oppe fra lystgården — han var jo nede ved brønden allerede nu til morgen.

Mirjam: Tror du ikke, jeg har øjne i hovedet? Selvfølgelig så jeg ham da.

Hannah: Jamen, Mirjam, det er jo for din skyld, han kommer!

Mirjam: Tak for oplysningen!

Sarah: Allerede for en uge siden spurgte han mig: hvem er hun dér med de mørke øjne og ankelkæderne? hvor bor hun? hvad hedder hun? hvornår plejer den fugl at komme ud af sit bur? Mirjam! han interesserer sig for dig — kender du ham? har I snakket sammen? hvad sagde han?

Mirjam: Du er nok nysgerrig.

Lea: De siger, han er en prins.

Hannah: Jamen, det er rigtigt — det ved jeg fra de andre — han er en rigtig prins ... oppe fra Kæsaræa Filippi ... en syrer, en hedning — men hvad skidt! han er kæk, er han.

Lea: Han er mægtig rig.

Sarah: Ja, og stærk — de siger, at han er hernede for at gå på jagt, han jager løver ved Jordan.

Rispa: Han er vist også ude for at jage andet end løver.

De andre: Åhr, hvad forstand har du på det, Rispa? hold du din mund!

Hannah: De siger, han er den dygtigste løvejæger i hele Syrien, og kejseren er opmærksom på ham; han er en af dem, der bliver til noget ... noget stort.

Sarah: Jeg ved også, at han både kan spille og synge. Når de har fest deroppe på lystgården om aftenen, så er det ham, der underholder gæsterne. Det har en af de andre fortalt — en af de piger, som danser for dem.

Moderen (kalder oppe fra huset): Mirjam!

Mirjam: Øuw! Så gå! mor kalder. — Ja, nu kommer jeg. (Vendterne tager deres vandkrukker og begynder at gå).

Lea: Ih, hvor han fulgte dig med øjnene, da du tog din vandkrukke.

Mirjam: Gjorde han?

Lea: Ja, og sådan nogle øjne og sådan et smil om munden, de lyver ikke.

Moderen (kalder igen): Mirjam, jeg venter på vandet.

Mirjam: Åhr da også! Nu kommer jeg. — Så forsvind nu! mor kan ikke lide at se jeg her, hun er så sur og gammeldags.

Lea (som den sidste): Mirjam, jeg er overbevist om, at han elsker dig (næsten ude af døren): Mirjam ... du kan blive hans prinsesse ... bare du selv vil ... og vil, som han vil (går).

Mirjam (alene, med ryggen mod døren): Jeg ved det godt selv

— han elsker mig, jeg har nok mærket det, selv om jeg aldrig har talt med ham.

R i s p a (er imidlertid kommet tilbage, går hen til Mirjam, tager hende i skulderen): Mirjam!

M i r j a m (vender sig mod hende, forskrækket): Rispa, hvad vil du?

R i s p a: Mirjam, han mener ikke noget med det, han lyver, han har mange hustruer oppe i Kæsaræa-Filippi.

M i r j a m (idet hun skubber hende ud ad døren igen): Gå, Rispa! det er blot, fordi du ikke kan unde mig ham (slænger sig på en bæk). Ha, stakkels grimme Rispa, hun er misundelig, ja hun er.

M o d e r e n (kommer): Mirjam, hvor bliver du dog af med vandet?

M i r j a m: Vandet? det er da dér (peger på vandkrukken), vær-sågod!

Moderen: Ah, Mirjam (tager vandkrukken op — ser på sin datter): Jeg skal hilse dig fra far — han måtte afsted.

Mirjam: Fra far? nå!

Moderen: Mirjam dog (går op til huset).

Mirjam (alene på bænken, tager en blomst, som hun piller i stykker, smiler, fløjter og siger ved sig selv): Så er det altså rigtigt nok, han er en prins, og kejseren er opmærksom på ham ... Og han elsker mig — åh, Rispa, blæs på hende! hun er bare misundelig, hun vil selv have ham, hun tror vist noget, haha! Jeg vil lukke slåen for døren, at hun ikke skal komme igen og tage min glæde fra mig. Det er mig, han vil have. Sikke en morgen!

Der lyder strengespil og sang uden for vingårdens mur. Mirjam lytter:

Her kommer din ven og vil synge sin sang
for sin elskede pige til strengenes klang
— oh, så lyt bag din mur, lille Mirjam!
Du ved, hvem jeg er, og forstår, hvad jeg vil:
jeg må synge din pris med min sang og mit spil,
ja, og sige: Jeg elsker dig, Mirjam!

Så sent som i går stråled' solen så varm,
men den blegnede brat, den blev mat, den blev arm
— da jeg så dig, min elskede Mirjam!
Ja, himlen deroppe blev sort som ved nat,
da du blev min himmel, min sol og min skat
ved dit strålende smil, oh min Mirjam!

Ak, jeg tro'de, jeg leved', men drømte jo kun;
jeg blev vækket så brat af mit natlige blund
— det var dig, det var dig, lille Mirjam!
Al min rigdom og ære, min pragt og mit slot,
jeg ved nu, er kunstige tåger blot
mod livet: at kende dig, Mirjam!

Alle roserne visned', og sneen blev sort,
da jeg så dine læbers den skinnende port
ind til perlernes rad, dine tænder.
Mine statuer knuses — ikke en la'r jeg stå
— som vanskabte blev de fra den stund, jeg så
oh, dit bryst, dine fødder og hænder.

Ved du af, at din stemme har sølvklokkeklang?
at eet ord af din mund er den lifligste sang,
der er sunget til gudernes ære?
at dit hår det har duft som af kornet i høst,
og at øjnene taler om kærligheds lyst
hos din ven, langt herfra, oh, du kære?

Mirjam: Nej, jeg drømmer ikke, jeg er vågen. Det var jo mit navn, han nævnte. Så er det da sandt: han elsker mig og vil have

mig til sin prinsesse — alt, hvad en lille pige kan drømme om, er sket mig: han elsker mig.

Moderen (kalder oppe fra huset): Mirjam!

Et pergament kastes over muren ind i vingården. Mirjam tager det op og læser det langsomt, i begyndelsen med begejstring, efterhånden med nogen betænkelighed.

Mirjam: „Når du i aften lidt efter solnedgang hører en sten blive kastet mod løndøren, så er din Seleukos her uden for med to kameler, og jeg vil føre dig til mit hjem, du meget kære?

Moderen (kalder igen): Mirjam, hvor er du?

Mirjam (for sig selv): Det er altså sidste dag i mit hjem ... sidste gang mor kalder ... i aften ved solnedgang ... så er Seleukos, min Seleukos, her og henter mig ... til et andet hjem.

Moderen (kommer, ser med ængstelse på Mirjam): Er du her endnu, Mirjam? jeg ville så gerne have dig til at hjælpe mig at dreje håndkværnen, vil du ikke nok?

Mirjam (sagte, i hast skjulende pergamentet bag ryggen): Jo!

Moderen: Tak, min pige! (de går sammen op mod huset).

Mirjam (tager heftigt om moderens arm): Mor, der er noget ...

Moderen: Ja, hvad er der, Mirjam?

Mirjam: Nå ... ingenting.

III. BILLEDE

Samme sted hen på eftermiddagen. - Mirjam og Moderen. Mirjam alene i vingården, tager pergamentet frem, ser i det med et smil.

Mirjam: I aften ved solnedgang — det er vidunderligt — om fire timer ... så er han her, min prins — og så ud i den store, vidunderlige verden — til hans slot — hvor skønt! Hvor stort mon det er? Hvor mange værelser? ... og tjenere og tjenerind...? — Men det er nu også underligt. Så er dette ikke mere mit hjem — jeg skal måske aldrig se det mere ... ikke mere gå her i vingården, hvor jeg kender hvert træ, hver blomst, hver sten, hver ujævnhed i muren ... ikke mere høre mor rumstere deroppe med sin kværn og sine kar, ikke mere høre hende kalde ... ikke mere se far. — Men jeg har jo valgt. — Om fire timer — min Seleukos! Jeg må læse det igen: „... så er din Seleukos her“ — din Seleukos ... din! Det er mig, han mener, mig, Mirjam, Josefs datter — min Seleukos!

Moderen (på vej fra huset ned mod Mirjam): Mirjam!

Mirjam (overhører, ser ikke moderen, sagte): Min Seleukos!

Moderen: Mirjam, nå her er du.

Mirjam (forskrækket): Hvad er der? jeg har jo hjulpet dig både med rengøringen og kværnen i formiddag.

Moderen: Tak, Mirjam! Det var heller ikke det — jeg ville bare lidt herud i vingården og sidde og hvile lidt.

Mirjam: Det plejer du da ellers ikke, du har jo altid så travlt.

Moderen: — og så for at snakke lidt med dig, Mirjam.

Mirjam: Med mig? hvad skulle der være at snakke med mig om?

Moderen: Jeg synes, det er ... det er flere år siden, vi to har talt sammen ... sådan rigtigt.

Mirjam: Jeg synes ellers, du råber på mig hele dagen.

Moderen: Kom, Mirjam, lad os sætte os lidt her!

Moderen tager Mirjams hånd; hun følger modstræbende med, de sætter sig på bænken, Mirjam vender hovedet bort.

Moderen: Mirjam, der er noget, jeg længe har villet fortælle dig — men nu har en stemme inden i mig sagt, at det skal være i dag. Jeg har så ofte tænkt derpå, men jeg har stadig ikke syntes, det var tiden endnu; jeg var bange for, at du ikke skulle bryde dig om det — ikke så meget, som jeg gerne ville, at du skulle, og så var det meget bedre, at du slet ikke fik det at vide. Men i dag har det hele igen stået så tydeligt for mig — og jeg ved jo heller ikke, hvor længe jeg er her.

Mirjam (vender pludseligt sit hoved mod moderen): Hvor længe du ... jamen mor da!

Moderen: — og måske jeg så gik i min grav uden at få dig fortalt det. Ja, så da du hele tiden i formiddag var så nær ved mig, så var det ligesom denne stemme, jeg før talte om, sagde: i dag skal du gøre det — ellers bliver det måske aldrig.

Mirjam bøjer sit hoved, moderen tager hendes hånd i sin.

Moderen: Far og mor holder jo meget af Jesus, vor velsignede Herre, og taler tit med hinanden om, at vi ville ønske, du gjorde det samme.

Mirjam (tager hånden til sig og ser hen for sig): Det gør jeg da også — men han bryder sig ikke om mig.

Moderen: Det ved jeg nok, du før har sagt, men jeg ved også, at du tager fejl i at mene sådan. Hvad jeg nu vil fortælle, har også noget med det at gøre. — Mirjam, lad dog de blomster være, de er jo dog så kønne; eet er at plukke blomster, et andet at ødelægge til ingen nytte.

Mirjam sukker og vender igen hovedet bort.

Moderen: Jeg er også meget snart færdig — det er for såvidt hurtigt fortalt. Se, Mirjam, det er nu 15 år siden eller der omkring. Granatæblerne dér var dengang ganske små, — I er omtrent lige gamle; du var født — det havde nær kostet mig livet.

Mirjam (ser atter på moderen): Kostet dig livet?

Moderen: Ja — en lille morsom grim pige var du.

Mirjam: Var jeg?

Moderen: -- som rynkede på næsen og smågryntede som en lille gris. Men din far var aldeles forelsket i dig. Ja, jeg synes næsten aldrig, han har holdt så meget af dig som i disse første leveår — og det er ellers sjældent, at mændene bryder sig om deres børn, så længe de er helt små. Så var der en dag ... (Mirjam er optaget af en mariehøne, som hun ustandselig lader kravle fra sin ene hånd over på den anden, og som hun følger med øjnene. Moderen tier et øjeblik): Skulle du ikke lade den mariehøne have fred lidt?

Mirjam: Jamen, jeg gør den jo ikke noget, jeg hører hele tiden efter, hvad du siger.

Moderen: Så var det en dag, en rigtig solhed dag som nu, at det rygte pludselig gik fra hus til hus: profeten fra Nazaret er i byen og sidder oppe ved brønden under det store platantræ. Far og jeg havde flere gange hørt ham tale, en gang ved en festrejse op til Jerusalem og en anden gang i en lille lund ovre på den anden side af Jordan. Og nu sagde de altså, at han var i vores by. Jeg blev ganske ellevild af glæde, og så fik jeg pludselig et indfald.

Mirjam (ler): Mor, kan du blive ellevild af glæde?

Moderen: Jeg kunne det engang, Mirjam, og nu fik jeg den ide, at Herren skulle give min lille pige sin velsignelse. Jeg gik over til nabokonen og sagde det til hende; der sad også et par andre mødre på besøg, og vi blev alle enige om det. Jeg og de andre koner vi tog vore små på armen og løb alt, hvad vi kunne, op til torvet for at lægge vore børn i frelserens arme, at han kunne bede over dem. Det

var nu ikke så let lige straks, som vi troede. For hans disciple, Peter og Jakob og de andre, de stillede sig i vejen og ville jage os bort. Er det noget at spille mesterens tid med, tænkte de vel. De forstod sig jo ikke på sådan nogen små nogen. Men jeg sagde til de andre: Mas bare på, vi spørger ikke dem, de har slet ikke noget at skulle have sagt; vi kan da i alt fald spørge Herren selv, han kan da i værste fald sige nej. Og i samme øjeblik så jeg ham. Han sad ganske rigtigt ved brønden. Så mild og god synes jeg aldrig, han havde set ud; men der var også kommet noget beslutsomt og alvorligt over hans træk, og jeg kom straks til at tænke på, hvad flere havde sagt, at han var på opvej til Jerusalem, og at denne gang ville hans fjender ikke lade ham komme levende tilbage. Heldigvis så han nu netop op og lagde mærke til os og kaldte straks sine disciple til sig og satte dem i rette og vinkede ad os, at vi måtte gerne komme. Det var tydeligt at se, at han var gået ind på vores tanke; jeg syntes selv i det øjeblik, at den i grunden var dristig; men da jeg så hans glæde og venlighed, fortrød jeg det ikke. Og en efter en lagde nu vi mødre vore små i hans favn, til turen også kom til mig.

(Mirjam har imens siddet og stirret stift frem for sig; nu tager moderen hendes hånd.)

Så var det et øjeblik — det var egentlig det, jeg ville fortælle dig — der var et øjeblik hernede på jorden, da du, Mirjam, lå i vor Frelseres arme og blev velsignet af ham selv. (Nu ser Mirjam op på moderen.) Du skulle have set hans ansigt i det øjeblik, Mirjam, da han bøjede sig ned over dig og så på dig. En usigelig ømhed var der i hans blik, og han kunne ikke lade være med at smile; du ville bore dine små fingre ind i hans ansigt. Jeg måtte tænke: i dette øjeblik velsigner Kristus min lille pige, og ingen anden sjæl i hele den vide verden.

Se, Mirjam, hvad en velsignelse egentlig er, det er vel svært at sige, i al fald for en jævn kone som mig. Men jeg ved alligevel så godt inderst inde, hvad det er; det er noget virkeligt og noget usigeligt godt og værdifuldt. Jeg er så vis på, at når verdens frelser ville velsigne min lille pige, så mente han noget med det, og så må det også have sin betydning. Du ved ikke, hvor tit din far og jeg har sagt det til hinanden: det må jo vise sig engang. Somme tider har vi jo været noget forknytte over dig — ja, det ved du, men det var nu ikke det, jeg ville tale med dig om i dag. Du undrer dig måske over, at jeg ikke har fortalt dig dette for længe siden. Men det var ligesom et kosteligt smykke, som jeg ville gemme til dig, til en dag, da du rigtig kunne skønne på det og ikke ville kaste det bort som et barn. Og nu kom det sådan over mig i dag: bliver det ikke i dag, så måske det aldrig bliver. (Ved de ord „i dag“ og „aldrig“ rykker det i Mirjam, og hun ser forskrækket på sin mor, og der undslipper hende et næppe hørligt ja.) Det blev alligevel en lang historie, læn-

gere end jeg havde tænkt. Jeg ville jo i grunden kun sige dig denne ene ting: din frelser har engang personlig velsignet dig, du har ligget i hans arme. Så synes jeg, vi må tro, at han holder af dig.

Men, lille Mirjam, nu skal du have tak, fordi du har villet høre på mig. Nu synker solen, og jeg må igen op til mit arbejde — jeg må have måltidet færdigt, til far kommer hjem — og hønsene må jeg da heller ikke glemme (er under de sidste ord gået op til huset. Mirjam sidder ene tilbage).

IV. BILLEDE

Samme sted efter solnedgang; det er halvmørkt. Der skinner lys i husets vindu.

Mirjam alene. Uden for muren høres tydeligt lyden af stemmer og af dyr, der pruster og skraber med foden.

Mirjam (lytter): Schsh — det er ham.

En sten kastes hårdt imod muren.

Mirjam: Så er han der, min Seleukos. Øjeblikket er kommet. Jeg skal (ser snart op mod hjemmet, snart hen mod døren) ... jeg skal af sted ... nu ... Ja, jeg skal af sted (går mod døren). De har spærret mig inde bag denne mur i 15 år; de skal vide, de har en voksen datter. I morgen finder de mit leje urørt — så går det op for dem — men for sent — så er jeg allerede midt inde i de store skove ... jeg er borte, langt borte, midt i eventyret, det vidunderlige eventyr, som venter mig, nej midt i virkeligheden ... eventyret blev jo til virkelighed — for mig, for Mirjam, prinsesse Mirjam.

Udenfor lyder sagte strengespil og sang:

Se stunden er kommet, nys solen gik ned;
og kærlighedssvanger på listende fjed
kommer natten, vor nat, lille Mirjam.
Din ven er herude — du ved det så godt —
for at hente dig hjem til dit strålende slot
som sin brud, o min elskede Mirjam.

Mirjam (har stået med hånden på dørgrebene, slipper pludselig dette): Hvad var det nu, mor sagde i eftermiddag — her på bænken? Der var et øjeblik i dit liv hernede på jorden, da du lå i din frelsers arme, og han velsignede dig (tier et øjeblik og tager så nogle skridt bort fra døren): Nej, jeg kan ikke! Hvad er det, jeg er i færd med at gøre? Mor, far, mit hjem ... jeg kan ikke forlade jer. Jeg er bundet — det er slet ikke muren ... jeg ved ikke, hvad det er ... et gærde om mit sind. Jeg må ind og sige det til dem — jeg vil hjem (løber, standser oppe ved huset ved lyden af nyt strengespil og sang, ser skiftevis op mod hjemmet og ned mod døren).

Hvorfor dufter blomster? hvad skal denne pragt?
hvorfor står de klædt her i dejligste dragt?
Til din glæde og ære, oh Mirjam!
Hvorfor synger fugle så lifligt i kor?
hvorfor skinner solen og månen på jord?
Kun, fordi du er til, oh min Mirjam.

Mirjam (trodsigt): Nu sidder de nok derinde og taler om mig og sukker, hyklerisk, og lægger planer om mig, hvad de skal gøre med mig. De har nok vidst noget om Seleukos, og nu, hvis jeg kommer ind, så hoverer de og er glade over, at de har fået det hele ødelagt.

De har stået min lykke imod. Min lykke — den står endnu dernede, den venter på mig. Livet venter på mig. Jeg kan nå det endnu, når jeg skynder mig alt det, jeg kan (løber hurtigt ned mod døren, standser igen med hånden på dørgrebet): Mit hjerte banker ... og jeg, jeg er en gang blevet velsignet af verdens frelser. Han bryder sig om mig endnu, sagde mor. Og mor holder af mig endnu — og far med. Ingen på jorden holder af mig som de. Seleukos? holder han af mig? Vil han mig det vel? Rispa! Er det sandt, hvad du siger, at han lyver, at han har flere mor, far og jeg vil blive hos jer, jeres kærlighed er jeg sikker på ... jeg vil i hvert fald gå op og sige det til jer, tale med jer — måske vil jeg bede om forladelse, fordi jeg så længe har trådt på jeres kærlighed — måske vil jeg sige jer farvel — måske vil jeg ... åh, jeg ved ikke, hvad jeg vil ... Måske er de døde, der er så stille oppe i huset ... jeg må skynde mig (løber igen op til huset, standser igen for tredje gang ved strengespil og sang nede fra vingårdsdøren):

For døren Seleukos end venter på dig —
med ham al din lykke — o, sig ikke nej!
det er tid nu at gribe den, Mirjam.
Men skynd dig, den flyr — det er livet, min ven,
du ved nølen i nat kaster tankeløst hen —
oh, betænk det! kom med, lille Mirjam!

Mirjam (går med faste og beslutsomme skridt for tredje gang mod døren, men standser påny tøvende): Seleukos venter herude ... lykken venter, livet venter, siger han. Men — men velsignelsen? jeg ved ikke, hvad det er ... mor vidste det heller ikke, noget usigeligt godt og dyrebart, noget umisteligt, noget, jeg ikke kan leve foruden. Mon Seleukos ved, hvad velsignelse er? forstår han det? kan jeg beholde velsignelsen ved hans side? Nej, nej, jeg kan ikke ... jeg ved det, jeg kan det ikke, og jeg må, jeg kan, jeg vil ikke miste den, for med den mister jeg jo det hele (strengespillet bliver ved, Mirjam holder sig for ørerne og løber, seende mod jorden hurtigt op mod huset, hvorfra faderen og moderen i det samme kommer ud, faderen med en tændt lampe i hånden. Mirjam løber lige på dem og kaster sig i moderens arme): Ah mor!

Moderen: Mirjam, lille Mirjam.

Faderen: Hvem kommer der?

Mirjam (idet hun tager faderens hånd): Jeres lille pige — men hvorfor er I ude så sent? Og med lygte?

Faderen: For at lede efter dig, Mirjam. Du blev så længe borte — og vi var bange for, at ... mørket havde overrasket dig.

Mirjam: Det ... det var det også lige ved (bøjer sit hoved). Tak, fordi I ledte efter mig! Her er jeg.

Moderen: Lille Mirjam! Du har oplevet noget — du er træt, og

skal gå til dit leje. Det vil vi alle tre. I morgen kan vi tale videre med hinanden. Gå med fred!

(Mirjam går ind.)

F a d e r e n: Hvad var det? Hvad er der sket?

M o d e r e n: Jeg ved det knap, men noget aner mig. Det var det, jeg sagde i morges, det måtte jo komme. Velsignelsen og forbandelsen har kæmpet om vores store pige. Velsignelsen vandt — den var hende for stærk. Mirjam har valgt, og hun valgte ret — h u n t u r d e i k k e m i s t e v e l s i g n e l s e n!

F o r t æ l l e r e n: Mirjam var over de firs, da hun fortalte dette. Jerusalem var forlængst en askehob, men Mirjam grønnedes endnu som olivertræerne, der havde stået i helligdommens forgård. Flere af granatæbletræerne, hendes jævnaldrende, var gået ud, men Mirjam levede. Hendes store Agave havde mange gange sat snehvide blomster, og Mirjam var ligeså snehvid som den. Forlængst var to trætte forældre lagt til hvile i deres klippegrave; der gik ikke en dag, hvor Mirjam ikke var ude og pusle ved gravene; og underligt nok, hendes længsel efter dem voksede med årene.

De kom langt borte fra for at blive velsignede af Mirjam. Hun var det viseste menneske i landet. Disse gamle øjne kunne læse menneskehjertes. Men der var ingen, hun forstod at hjælpe som de ganske unge kvinder. De kom og betroede sig til hende som til en moder og gik aldrig forgæves.

Det var kendeligt for alle, at der hvilede en egen velsignelse over gamle Mirjam. Thi hun var blevet personlig velsignet af sin Frelser som lille barn og havde fået det at vide af sin moder; og en velsignelse er en underfuld virkelighed. Længe efter at hun var lagt til hvile i klippegraven, lyste der velsignelse af hendes minde, ligesom himlen undertiden kan beholde sit rosenskær i lang tid, efter at solen er sunket.

Flere eksemplarer af nærværende tillæg til „Sølvsnoren“ fås ved henvendelse til Fårevejle Højskole, Fårevejle st., for 1 kr. pr. ekspl. (elevforeningens girokonto nr. 8701 bedes benyttet). - Overskuddet går til indretningen af et huskapel på skolen.

snart er omme. Er det en hilsen til os og til alle, der våger? er hver ny morgen et løfte om den, som skal bryde frem i Guds time? Jeg ved i hvert fald, at

»den kommer, den kommer, den dag, som vi venter;
dens stråler vi skuer på morgenens sky!
Er mørket end mægtigt i skyggernes dale,
på bjergene dagen begynder at gry.
Den kommer at ende de sørgendes trængsel,
den kommer at stille de helliges længsel.«

Jo, det skal blive a d v e n t. Han, som engang kom, og som kommer i sit ord og sine gaver, v i l k o m m e. Så er troens - og anfægtelsens - vågenat til ende. Saa er det dag, Guds nye dag uden synd, uden sorg, uden gåder, uden forkrænkelighedens pine, uden død, uden grave - alt er blevet nyt. På gensyn i morgen, lille mor!

Velsignede advent! Gud ske tak!

K. Robert Hansen.

EN TAK

Ovenstående relief har gennem et stykke tid været ophængt her på skolen til låns. Mine to søskende — fru bankbestyrer Ingeborg Lund og billedhuggeren Johannes Hansen, som har udført relieffet — og jeg vil imidlertid gerne hermed overdrage det til skolen til ejendom i anledning af vores mors død d. 25. november, til hendes minde og som en t a k for alt, hvad både mor og vi har mødt af godhed og hjælpsomhed her, ikke mindst i den sidste svære tid. Det er vort håb, at det må hænge her og være med til at „vidne om, hvad os er givet: Jesus er vor vej til livet!“ og kalde bønnen frem: „Led os i dit hyrdespor!“

K. Rob. H.

Næste offentlige møde

på skolen bliver onsdag d. 11. januar kl. 20. Landssekretær for sol-datermissionen, P. Ribberholdt Hansen, taler.

Fra skolen

Så er den første måned af vinterskolen gået — og gået godt. Vi har arbejdet os sammen. Vi har delt både glæde og sorg.

Alt står selvfølgelig i adventens og julens tegn. Vi oplever på ny vore „adventsaftener“, vi øver os på julens toner (vort kor skal medvirke ved gudstjenesten søndag før jul), og vi glæder os til „hjem til jul“.

Også den forløbne måned har givet os nogle værdifulde besøg. Missionssekretær, pastor Jørgen Nicolaisen, Christiansfeld, har i ord og billeder haft os med til Øst-Centralafrika på besøg på Brødremenighedens arbejdsmarker. Forstander E d v a r d J e n s e n, Børkop højskole, gav os et absolut ikke kedeligt foredrag om „Historiesyn, højskolesyn, menneskesyn“. Og endelig har søster R i g m o r H o p p e fra Diakonissestiftelsen givet os en god time om diakoni.

Og modtag så — alle skolens gamle elever og medarbejdere, alle venner af vor skole — fra os alle herhjemme vore kærligste hilsner med ønsket om en velsignet jul i Jesu navn, hvadenten I skal fejre den glade i jeres hjem blandt jeres kære eller — på nattevagt!

Lilly Frederiksen. Karen M. Fuglsang.

Mette Kirstine og K. Robert Hansen. Anna Holst.

Lilli Ingemann. Ruth Jakobsen. Rita og Tage Jespersen.

Birgit H. Jensen. Johanne Mikkelsen. Alice Nielsen.

Ebba Nielsen. Annette Pade. Gunnar W. Rasmussen.

Else Thanning. Ruth Thomsen. Inga Thuesen.

„MIRJAMS VELSIGNELSE“

blev opført et par gange i sommer. Når den optrykkes her i bladet, er det dels tænkt som en lille „julegave“ til „Sølvsnoren“s læsere, dels som en hjælp for tidligere højskoleelever, som tit bliver bedt om at opføre „et eller andet“ i deres ungdomsforening, på deres sygehus eller ved „Unge Hjem“-aftener.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

samles i Hjallerup missionshus lørdag d. 14. januar 1956 kl. 20. Højskoleforst. A. Kristensen, Nr. Nissum: „Det 6. bud“.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Hølbæk Amtstidendes Bogtrykkeri.